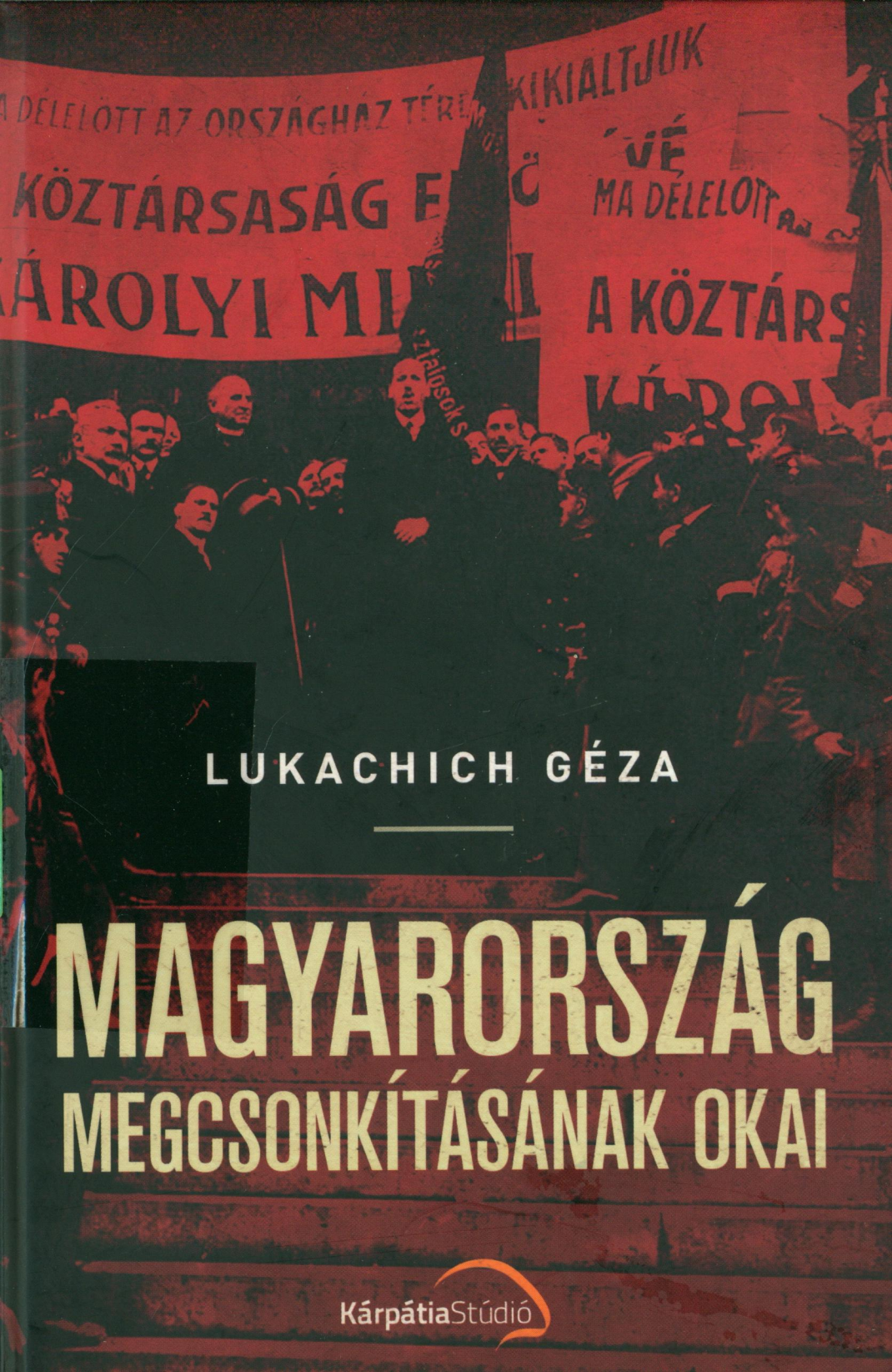

LUKACHICH GÉZA

MAGYARORSZÁG MEGCSONKÍTÁSÁNAK OKAI

Journal of Management Inquiry 16(4) 407-428
© The Author(s) 2007
Reprints and permissions:
<http://www.sagepub.com/journalsPermissions.nav>

STATE OF TEXAS,
COUNTY OF DALLAS.

X 284546

ny. altábornagy

MAGYARORSZÁG MEGCSONKÍTÁSÁNAK OKAI

KárpátiaStúdió

Kárpátia Stúdió

Köröstárkány–Kápolnásnyék

2019

042482

SZTE Klebelsberg Könyvtár

J001297026

A KÖTET MEGJELÉNÉSÉT TÁMOGATTA:

Nemzeti Kulturális Alap

© Báró Somorjai Lukachich Géza

Minden jog fenntartva

ISBN 978-615-5374-38-8

Kiadta a Kárpátia Stúdió Kft.

karpatiastudio.hu

kiado@karpatiastudio.hu

Felelős kiadó: Szakács Árpád

Felelős szerkesztő: Szakács Árpád

Szöveggondozó, kiadói szerkesztő: Szilágyi Erzsébet

Borítóterv, műszaki szerkesztés: Tóth Mihály, Tóth Gábor

Nyomás és kötés: Séd Nyomda, Szekszárd

sednyomda.hu

X 284546

TARTALOM

AZ ÖSSZEOMLÁS NAPJAI	7
AZ OLVASÓHOZ	21
AZ ÖSSZEOMLÁS ÁLTALÁNOS OKAI.....	27
A FEGYELEM BOMLÁSA.....	45
AZ OSZTRÁK CSÁSZÁRSÁG SZÉTESÉSE.....	73
MUNKÁSMOZGALMAK 1918. ÉV TAVASZÁN	79
KINEVEZÉSEM BUDAPESTI HONVÉDKERÜLETI	
PARANCSNOKKÁ	97
KINEVEZÉSEM BUDAPESTI KATONAI PARANCSNOKKÁ..	109
A BUDAPESTI KARHATALMI CSAPATOK.....	123
MI TETT A MAGYAR KORMÁNY AZ ÖSSZEOMLÁS	
MEGAKADÁLYOZÁSÁRA.....	141
A BUDAPESTI ÁLLAMRENDŐRSÉG	165
ESEMÉNYEK 1918. OKTÓBER 26-TÓL 29-IG.....	175
ESEMÉNYEK 1918. OKTÓBER 30-ÁN.....	207
A HONVÉD TANEZRED.....	225
TELEFONBESZÉLGETÉSEM ÖFELSÉGÉVEL	
A FELFORDULÁS ÉJSZAKÁJÁN	237
ESEMÉNYEK 1918. OKTÓBER 31-ÉN.....	247
MAGYARORSZÁG MEGCSONKÍTÁSÁNAK KÖZVETLEN	
OKAI.....	253
ZÁRSZÓ	281

AZ ÖSSZEOMLÁS NAPJAI

Báró somorjai Lukachich Géza Kassán született 1865-ben. 1887-ben avatták hivatásos katonatisztté, hadnagy lett a közös hadseregben. 1900-ban átkerült a Magyar Királyi Honvédséghez, majd 1911-ben vissza a közösökhöz, ahol ezredesi váll-lappal a 38. gyalogezred parancsnoka. 1914-ben ezredével a balkáni frontra vezénylik. Itt az 1., majd a 2. dandár parancsnoka lesz, ami azt jelenti, hogy a legfelsőbb hadvezetés bízik katonai tehetségében és rátermettségében. 1915 tavaszán kerül az olasz frontra, ahol egy hónap múlva a 20. honvéd hadosztály parancsnoka lesz. Öt Isonzó-csatában vett részt (2-6.), majd a 12. csatában a 20. hadosztály helytállása tette lehetővé azt, hogy az olaszok visszaverése után a Birodalom hadseregei eljutnak a Piavé folyóig. Emlékiratában is megatottan gondol vissza arra a két és fél évre, amit e magyarországi feltöltésű alakulattal véghez vitt. 1917. augusztusában elismerik katonai tehetségét: megkapja a királytól a Katonai Mária Terezia Rendet, amely bárói címet is jelent.

1918 február közepén a király a magyarországi és a horvátországi karhatalmi csapatok parancsnokává nevezte ki. Feladata az volt, hogy a Birodalom magyar felében katonasággal biztosítsa a termelés rendjét. Ez nem volt könnyű, mi-

vel a szociáldemokraták által hergelt munkásság állandóan követelésekkel lépett föl, s ezek nem teljesítése esetén sztrájkokkal bénította a hadban álló ország és hadsereg erejét. Lukachich ezt írja a szervezett munkásságról: „Itt látszott, mily hazafiatlan, ellenségeink szolgálatában álló egyének gyakoroltak befolyást munkásainkra. Az ország élet-halál harcát vívott. Katonáink napokon át pihenés nélkül, folytonos életveszélyben állottak a lövészárkokban. Idehaza lévő munkásaink pedig csak napi 8 órát akarnak dolgozni.”

Március végén a magyar honvédelmi miniszter kinevezte a budapesti 1. honvédkerület parancsnokává. Ez gyakorlatilag irodai, katonai közigazgatási munka volt: „A székesfőváros biztonsága tekintetében semmilyen beleszólásom nem volt.” – írja Lukachich. Végül, az utolsó pillanat után, 1918. október 26-án hajnalban nevezik ki a székesfőváros katonai parancsnokává, teljes hatáskörrel. Ezt írja: „Beállott tehát az az eset, amittől tartottam. Nem is az utolsó órában, de szó szoros értelmében az utolsó percben kívánják tőlem, hogy a budapesti katonai parancsnokságot, a karhatalmi szolgálat vezetését vegyem át a forradalom kitörése órájában.”

Leírásából egyértelművé válik, hogy a budapesti belbiztonsági helyzet végzetes megromlásának, így tehát a Károlyi vezette destruktív-szabadkőműves elemek hatalomra kerülésének legfőbb okai a közös hadügyminisztérium elhibázott személyi és katonai intézkedései voltak. Nevezetesen az, hogy az összeomlás előtti utolsó pillanatra hagyták Lukachich, a keménységéről híres tábornok kinevezését, ezáltal

taktikai előnyt adtak a politikai helyzet végzetes föllazításának. Lukachich előtt egy horvát nemzetiségű tábornok volt a főváros katonai parancsnoka, vezérkari főnöke pedig egy csehországi ezredes. Egyikük sem tudott magyarul. Elképzelhető, hogy őket mennyire nem érdekelte a magyar főváros belbiztonsági helyzete. Ráadásul, amikor Lukachich megvizsgálta a karhatalmi századok állapotát, bebizonyosodott, hogy mind a szervezettség, mind a katonai parancsnoki kommunikáció, mind az élelmezés, mind pedig a ruházati ellátás területén hatalmas hiányosságok vannak, melyek következtében a karhatalmi századokban 1918. október utolsó napjaira megbomlott a fegyelem. Éppen akkor, amikor a legnagyobb szükség lett volna az ütőképes, a rendet megóvó, illetve helyreállítani képes csapatokra. Lukachich tragikus helyzetbe került: 4 nap alatt kellett volna elvégeznie azokat a feladatokat, amelyeket az ezt megelőző hónapok alatt elmulasztottak.

Lukachich, a katona a legnagyobb mértékben hibáztatja a Wekerle-kormány tehetetlenségét is: „a magyar kormány előttünk ösmeretlen okokból, szóltanul tűrte gróf Károlyi Mihálynak és a Nemzeti Tanácsnak bomlasztó működését és féktelen izgatásait.” Ellenpéldaként Franciaországot hozza, azt, hogy a defetizmus nagymértékű terjedésének meggátolása céljából Clemenceau miniszterelnök teljes fölhatalmazást adott a francia erőszakszervezeteknek a lázadások nagyon véres leverésére. Jogosan teszi föl a kérdést a magyar katona: „Keressük az okait annak, hogy miért tűrte a kor-

mány a legféktelenebb izgatásokat és miért nem adta meg Dr. Váry Albert kir. főügyésznek és nekem, mint budapesti katonai parancsnoknak, az általunk kért felhatalmazásokat." Azt, hogy őrizetbe vehessék nemcsak a lázító személyeket, hanem az egész magyar nemzeti tanácsot.

Emellett Lukachich összefoglalja Károlyi gróf erősen bomlasztó képviselőházi és utcai, valamint sajtó béli tevékenységét. A tábornok érvelése után bizonyítottnak vehető Wekerle, de főleg Károlyi felelőssége a Magyar Királyság belső összeomlásában. Íme egy fontos megállapítás Károlyi tevékenységével kapcsolatban: „A budapesti államrendőrség 1918 tavaszán nyomozást indított az észlelhető államelenes, antimilitarista mozgalom kiderítésére. A nyomozás eredménye az volt, hogy Károlyi Mihály ezen titkos aknamunka élén áll. Elfogására a parancs készen volt. Az ügy a minisztertanács elé került, de ez nem ment bele a letartóztatás elrendelésébe, bár Vázsonyi Vilmos akkori igazságügy miniszter a letartóztatást javasolta." Nem történt semmi: a kormány béna volt a fő (belső) ellenség ellen. A tábornok bemutatja a budapesti „Nemzeti” Tanács tevékenységét is, amely ellen a kormány szintén nem lépett föl. E szerv 20 tagja közül 12 frontlógós izraelita (zömük szabadkőműves) volt. Váry Albert királyi főügyész ugyan javaslatot tett a „Nemzeti” Tanács tagjainak letartóztatására, de a kormány, végzetes óvatosságból ezt megtagadta. Lukachich így összegez: „Ha ez a letartóztatás akkor megtörténik, és az általam kért rögtönítélő eljárást elrendelik, nincsen rendőrségi és

katonai lázadás, nincsen felfordulás és nincsen a mai megcsonkított Magyarország!"

Lukachich ír a budapesti sajtóról is. Az összehasonlítósi alap itt is francia helyzet. Ott ugyanis törvényt hozatott Clemenceau arról, hogy tilos defetista, hadseregellenes cikkeket kiadni. Magyarországon pedig működött a szabadkőműves sajtó, amely a lázítás és föllazítás munkáját majdnem szabadon végezhetette. A tábornok vérlázító eseteket ír le a budapesti „demokratikus” sajtó lejárató, őt is rossz hírbe keverni akaró tevékenységéről. Íme Magyarország, a liberális mintaállam: a legrosszabbul értelmezett „liberális szabadság” nevében először hagyja meggyöngíteni, majd összeomlasztani, végül fölbomlasztani önmagát. Szekfű Gyula Három nemzedék... című könyve és Lukachich megállapításai egymást erősítő tényközléseket és következtetéseket adnak Magyarországon tönkre tevőinek liberális és szociáldemokrata, egyszóval baloldali beállítottságáról.

Lukachich fontos és hiteles véleményt mond Károlyi grófról is: „Károlyi Mihály gróf csak statisztika volt. Cégérnek használták fel azok, akik a háta mögött meghúzódva, de őt teljesen hatalmukban tartva, egészen más célok elérésére törekedtek, mint a miket Károlyi hirdetett. Ezek az emberek csak hatalomra akartak jutni, Károlyi segítségével. Az ő hátán akartak felkapaszkodni, hogy ennek sikerülte után őt elrúgják maguktól.” Pontos megfogalmazás. A helyzet tragikumát az adja, hogy szegény rózsaszín gróf akkor ragadta magához a hatalmat, a gyöngye magyar kormány és egy

Habsburg főherceg jóvoltából, amikor a legerősebb civil politikusnak és/vagy a legkeményebb katonának kellett volna hatalomra kerülnie.

Megtudja az olvasó Lukachich tábornoktól, hogyan zajlott a haderő belső föllazítása: „Ellenségeink jól tudták, hogy egyedül a hadsereg az a yasabroncs, amely a nagy birodalom széthúzó heterogén elemeit összetartja. A hadseregbe kellett tehát bevinni a bomlás csiráit. Nagyszabású és sok pénzzel rendelkező ellenséges propaganda dolgozott e célból úgy a frontokon, mint a hátsó országrészekben. A menetszázadok megdolgozásánál nem egy tiszt ruhába bujtatott ellenséges ügynököt fogtak el. Különösen nagy volt a fegyelmet megbontani igyekvő agitáció a háború utolsó évében. Ebben már magyar állampolgárok is segítettek. Oly emberek, akiknek érdekében állott, hogy a háború a mi győzelmünkkel ne végződjön, hanem felfordulással. (...) A mi hadseregünk igazán csodálatos módon igen sokáig tudott ellent állani a bomlási mérég hatásának. Végül azonban kétségbeejtő anyagi helyzetünk, az óriási véráldozatok, az ellátási nehézségek, az otthon maradtak nyomora és sok más ok, az ellenséges propaganda malmára hajtotta a vizet. (...) A Budapesten lévő csapatok az itteni események és beszédek legközvetlenebb befolyása alatt állottak. Olvasták a lapok izgató cikkeit, melyek minden cenzúra nélkül megjelenhettek. A belső ellenség, a Galilei-kör és az ellenséges propaganda-ügynökök bujtogatásának közvetlenül ki voltak szolgáltatva.” A Galilei Kör a budapesti, *nem keresztény* egyetemisták

érdekvédelminek álcázott, valójában a baloldalon politizáló, s a fővárosi szabadkőműves páholyok által mind anyagilag, mind sajtóval támogatott szervezete volt. Az Országos Levéltárban található szabadkőműves iratok tanúsága szerint a páholyok és a nagypáholy is ezt a hallgatói szervezetet a szabadkőműves távlati politikai célokért való harc eszközének tekintették. Utólag beigazolódott, hogy Lukachich helyesen látta e társaság tevékenységét.

Egy ország belső összeomlását leginkább az mutatja, ha az árulás a belső biztonságot legvégső esetben biztosítani hivatott hadseregbe is behatol. Lukachich tábornok erre a helyzetre több példát is bemutat. Az árulók legfontosabb szerve a katonatanács volt, amelynek már az elnevezése is jellemző egy szigorú alá- és fölérendeltség szerint működő szervezetben. Ezt írja: „Október 28-ika folyamán több helyről kaptam hírt tisztek politikai szerepléséről és tüntetésekben való részvételéről. Este jelentik, hogy az Astoria szálló 11. számú szobájában egy katonatanács működik. Kiadtam a parancsot ezen tisztek elfogására. Karhatalmat küldtem ki, de a kiküldés eredményre nem vezetett. A karhatalom parancsnoka jelentette visszaérkezése után, hogy senkit sem talált a kérdéses helyen, illetve semmit, ami gyanús lett volna. Azon meggyőződéshez jutottam, hogy teljes sötétséggel vagyok körülvéve. (...) Az volt a benyomásom, hogy a Nemzeti Tanács kémjeivel vagyok máris körülvéve, akik minden intézkedésemet a Nemzeti Tanáccsal azonnal közlik. Afelől sem voltam biztos, vajon a kiküldött karhatalom parancsno-

ka nem csak színleg teljesítette-e parancsomat. Nem is akart valamit találni." Nos, évekkel később, 1923-ban tudta meg az igazságot a hadbírósaától: a közvetlen alárendeltségébe tartozó egyik tiszt tájékoztatta Károlyiékát Lukachich minden intézkedéséről.

Könyve végén összefoglalja 1918. október utolsó napjainak, elsősorban a kritikus október 30. történéseit. Megállapítható, hogy a lázadás és a defetizmus ekkor érte el csúcspontját: a rendőrség és a katonaság túlnyomó többsége átállt a demagógok oldalára. Nehéz a könyv e napokra vonatkozó oldalait olvasni.

„Meggyőződésem, hogy minden bekövetkezett bajnak és hazánk szerencsétlenségének egyik fő oka az a körülmény, hogy azokban a kritikus napokban, melyek a Wekerle-kormány lemondásától Hadik János grófnak elkészen adott kormányalakítási megbízatásáig lefolytak, azaz 1918. október 23-tól 30-ig nem tudtuk idebent a törvényes rendet fenntartani. A törvényes rend felbomlását okozta a Wekerle-kormányban sajnosan uralkodott az a felfogás is, hogy mint lemondott és csupán az új kormány megalakulásáig az ügyek továbbvezetésével megbízott kormány nem tehet fontosabb intézkedéseket. Túrte a Nemzeti Tanács megalakulását, nem tett semmit a Nemzeti Tanácsnak október 26-án megjelent, nyíltan a forradalomra lázító kiáltványa ellen. Túrte Búza Barna és Fényes László lázító beszédeit és megtagadta a hozzájárulását a statárium kihirdetéséhez. Még laikus, a kormányzás titkaiba be nem avatott ember

sincs kétségben aziránt, hogy a törvényes rend fenntartására szükséges intézkedések megtétele azok közé a teendők közé tartozik, melyeket a lemondott és az új kormány kinevezéséig az ügyek továbbvitelével megbízott régi kormány minden körülmények között teljesíteni köteles. A törvényes rend nem szűnhetik meg egy percig sem, annak fenntartásáról állandóan kell gondoskodni."

Lukachich mesterien elemzi a Monarchia osztrák felének bomlási folyamatát. A császár összehívta a birodalmi tanácsot 1917. május végére, ahol a „csehek a monarchia eddigi dualisztikus államformájának megszüntetését követelték és azt kívánták, hogy az osztrák császárság alakuljon át teljesen szabad és egyenjogú nemzetiségi államokból álló szövetséggé. Egyben bejelentették Magyarországtól lakta vidékeire való igényüket. A délszlávok képviselői, a horvátok, szlovének és szerbek egyesítését követelték egy önálló államban, most azonban még a Habsburg-Lotaringiai ház jogara alatt. A kormány tehetetlen volt e támadásokkal szemben és lemondott. Utóda sem tudott a helyzettel megküzdeni és szintén lemondott."

1917 júliusban a császár amnesztia-rendeletet adott ki a politikai bűntettekre: „A cseh nemzet forradalmi vezérei visszatérhettek a külföldről és otthon folytathatták az osztrák birodalom szétbontására irányuló cselekvéseiket. Midőn pedig Amerika belépése a háborúba biztos lett, 1918. január 6-án nyíltan kijelentették, hogy a cseh kérdés most már csak nemzetközi úton oldható meg; ahhoz a birodalmi

tanácsnak semmi köze.” Ezzel egy időben a délszlávok is kiakarnak válni a Birodalomból.

1918. október 16-án IV. Károly manifesztumot adott ki: „Ausztria legyen egy államszövetség közös védelemmel és egyesített gazdasági területtel, amely államszövetségen belül minden nemzetiség a területén külön állami életet él. Ezen átalakulás céljára állítsák fel a nemzetiségek a nemzeti tanácsokat. A magyar szent korona országainak területi integritását ebben a manifesztumban kifejezetten biztosítja az uralkodó.”

Lukachich a helyes következtetést vonja le: „a manifesztummal nem érték el azt a célt, melyet elérni akart a császár. Sőt inkább a manifesztum adta az utolsó lökést az osztrák állam teljes felbomlásához és részekre tagolta a hadsereget is.”

Lukachich könyvéből kiderül, hogy a helyzet tragikumát, az összeomlást a *dualizmus léte* és addigi működése is okozta. Ő ezt ebben a formában nem fogalmazza meg, azonban minden, általa föl sorolt adat azt bizonyítja, hogy a lakosságban a nemzeti függetlenségről kialakult, egyébként nagyon is jogos érzés fölülírt minden, a belső helyzet megoldására vonatkozó lehetőséget; az emberek fontosabbnak tartották a Károlyit előtérbe toló szabadkőműves személyek által demagóg módon (mivel csak a főhatalmat akarták megszerezni!) előadott szónoklatokat az ország függetlenségéről, mint a pillanatnyi, súlyos veszélyhelyzet megoldását.

Ezt a gondolatmenetet a hiteles, elsődleges forrás erejével bizonyítja a Lukachich altábornagy által közzétett távirat,

amelyet Hadik János gróf, miniszterelnök intézett a királyhoz október 29-én. E távirat, amelyben Hadik miniszterelnök az önálló magyar hadsereg létrehozásának engedélyét kéri az uralkodótól, az összeomlás egyik legfontosabb állami okirata. Elolvasása után az a nézet alakul ki az emberben, hogy újra kell írni a kiegyezési korszak történetét, s meg kell végre szabadulni a „boldog békeidőknek” nevezett torzítástól. E torzítás (úgy is mondhatjuk, hogy történelemhamisítás) abban áll, hogy magyar érdekek állítja be a dualizmus öt évtizeden át történt tényleges működését, amelynek során a Habsburg dinasztia tökéletesen háttérbe szorította a magyar függetlenségi, gazdasági és katonai érdekek érvényesítését. Ez az egyik, méghozzá legfontosabb okcsoportja Magyarország szét darabolásának. E nagy, történelmi folyamat részletei kikutatandók, földerítendőek – annak ellenére, hogy a napjainkban a dualizmussal foglalkozó történetírás zöme magyarellenesszemélyek és szervezetek (Magyar Tudományos Akadémia, állami egyetemek történész tanszékei, volt akadémiai kutatóintézetek stb.) fennhatósága alatt működik. Az e szervezeteknél dolgozó történészek nagy része a magyar embert eleve vesztessnek állítja be történelme során, amiből valóban logikusan az következik (e hamis beállítás miatt), hogy a magyarok 1918-1919-ben csak veszíthettek, esélyük sem volt hazájuk megvédésére. Nos, ez az a defetista történészi szemlélet, amit ki kell küszöbölnünk a történetírásunkból.

Lukachich könyve végén képet alkot az akkori három legfontosabb eseményről. E három esemény a *háború el-*

vesztése, az októberi összeomlás és a trianoni szétdarabolás. Álláspontja szerint az ország földarabolásának legfontosabb, döntő oka a Károlyi vezette defetista csoport által is okozott felfordulás: „Meggyőződésem, hogy nem jut az ország a mai sorsra, ha nem következik be 1918. október havában a felfordulás és nem jut Károlyi Mihály gróf kormányra, nem végeztet a nemzettel harakirit éppen a legkritikusabb időben, nem dobhatja el a magyar katona fegyverét akkor, amikor arra Magyarország határainak megvédésére szükségünk volt.”

A tábornok fölveti a nép felelősségét is a felfordulás okozásában: „Nem csinálta ezt a tulajdonképpeni nép, nem a középosztály, sem pedig a magyar munkás. Politikai kalandorok szervezett aknamunkája vezette félre a lógós tiszteket és a szökött katonákat, valamint a rendőrséget. Ezek okozták az engedelmesség megtagadásával a törvényes rend felbomlását, az összeomlást. A magyar kormány ellenintézkedéseinek hiánya és sok véletlen körülmény összejárása segítette ezt az aknamunkát eredményhez. Károlyi Mihály gróf és érdektársainak hatalomra jutásához.”

A magyar történetírás talán legfontosabb feladata az ezeréves Magyar Királyság megsemmisítésének valós, nem ideológiák mentén történő földerítése. Lukachich visszaemlékezésében vitathatatlanul a legfontosabb belső és külső okokat tárja elénk.

A legnagyobb szakmai dicséret illeti a Kárpátia Stúdió kiadó kiadóját, amiért e magyar tiszti könyvét új kiadásban az

Olvasó asztalára helyezi. Ezzel hozzájárul a Magyar Királyság átmeneti földarabolásához vezető okok megértéséhez.

Raffay Ernő

AZ OLVASÓHOZ

Nem kezdem a munkámat előszóval, mert köztudomású dolog, hogy az előszót nem szokták elolvasni. Sokan csak átlapozgatnak rajta.

Van azonban mondanivalóm, mielőtt az események leírásához hozzáfognék. „Az olvasóhoz” címzett fejezetben írom le azt, amit mint bevezetést akarok elmondani, remélve, hogy ezt a bevezetést így el is olvassák.

Ne várja senki, a kérdéses időnek, azaz az összeomlás előtti napoknak politikai, katonai, társadalmi és közgazdasági eseményeinek összefüggő leírását ebben a könyvben.

Nem akarok történetet írni. Tudom azonban, hogy az itt előadottak fontos részét képezik az 1918. évben lezajlott eseményeknek és a történetíró értékes anyagot talál könyvében a történet megírásához.

A háború utolsó évében két ízben fontos és felelősségteljes feladatot bíztek reám a bel országban. 1918. év február havában, amikor az egész kettős monarchiában nagyszabású munkászavargások keletkeztek, ezen zavargások elfojtására Magyarország és Horvát-Szlavónországban, az ott elhelyezett összes karhatalmi célokra alkalmazható csapatok parancsnokságával bíztak meg. 1918. október 26-án, - öt nappal az összeomlás előtt, amikor percről-percre tartottak

a forradalom kitörésétől, - a budapesti katonai parancsnokság élére állítottak.¹

Első alkalmazásomból túl korán váltottak fel. A másodikra elkésve hívtak meg.

Mindkét parancsnoki helyen közvetlen közelről láthattam azokat a hibákat és fogyatékoságokat, melyek a katonai fegyelem bomlásához vezettek.

A katonai fegyelem bomlása okozta az októberi összeomlást.

A közhatalom összeomlásával lejtőre került Magyarország sorsa.

A hatalom birtokába jutott Károlyi Mihály-féle kormány gondoskodott arról, hogy e lejtőn ne legyen megállás. Ennek befejezése volt az ország megcsönkítése.

Megírom a könyvemben, mi okozta a fegyelem bomlását a katonaságnál és a budapesti államrendőrségnél. Mi okozta 1918. október 31-én a közhatalom összeomlását. Leírom végül Károlyi Mihály gróf kormányának azon cselekedeteit, melyek az ország feldarabolásához vezettek.

¹ Sokan összetévesztik a budapesti katonai parancsnokság fogalmát a budapesti városparancsnokság fogalmával. A budapesti katonai parancsnok hatásköre kiterjedt Nagy-Magyarország területének egyötöd részére, a Duna-Tisza közre, fel Vácig és le Újvidékig; továbbá a Dunántúl egy részére, Fejér-, Somogy-, Tolna- és Baranya megyékre. A budapesti városparancsnok ellenben csak a székesfőváros területén működött és ezen állásában a budapesti katonai parancsnoknak alá volt rendelve.

Csak azt fogom megírni, amit, mint katona láttam, katonai szemmel nézve a dolgokat és amit sajnosan, tapasztalnom kellett parancsnoki hatáskörömben.

Érzem előre, hogy e könyvem kézhezvételekor sokan fel fogják vetni gondolatban azt a kérdést: miért adatik ki ez a munka csak ma, 14 évvel az összeomlás után és miért nem adtam ki azt már évekkel azelőtt, mindjárt a kommunizmus bukása után.

Megadom erre a választ:

A munka kéziratát 12 évvel ezelőtt készítettem el azon eredeti feljegyzéseim alapján, melyek az események idejében készültek. Azóta éveken keresztül íróasztalom fiókjában feküdt.

Eddig az volt a nézetem, hogy a közzététel még nem időszzerű.

Az összeomlás okainak leírása ugyanis alkalmat ad az akkori napokban magas politikai és katonai állásokat betöltött férfiak ténykedésének kritikájára, bármennyire is igyekszem, hogy a történeteket a legnagyobb tárgyilagossággal írjam le és fejtegetéseimben elkerüljek mindent, ami a legcsekélyebb mérvben is személy elleni éllel bírhat.

Tudom, hogy a legobjektívebb leírás is ki fogja váltani a kritikát.

Oly időket élünk, amikor minden erővel össze kell fogunk. Össze kell hozni az embereket a haza javára teljesítendő közös munkára és lehetőleg kerülni kell azt, ami az embereket egymástól elválaszthatja.

Ez a gondolat vezetett eddig. Ezért nem bocsátottam a feljegyzéseimet a nyilvánosság elé.

Ha most ezen elhatározásomat megváltoztatom és a könyvet mégis kiadom, meg kell mondanom, miért teszem ezt.

Már 1919-ben kezdett terjedni Magyarországon az a mendemonda, hogy az összeomlás azért következett be, mert a budapesti karhatalmi csapatok királyi parancsra nem használhatták a lőfegyvert az összeomlás éjszakáján.

Ez a mese azoknak a közleményeknek folyományaként keletkezett, melyek a „Diadalmas Forradalom” cím alatt megjelent könyvben közvetlenül a felfordulás után láttak napvilágot.

E könyv egész garmadáját hozta a felfordulásnál valamely szerepet játszott személyek cikkeinek. Voltak a cikírók között még telefonos kisasszonyok is. Valamennyien az összeomlás napjaiban általuk kifejtett tevékenységükről írtak. Kidomborították a felfordulás okozásánál szerzett érdemeiket. Többé-kevésbé feltűnési vágy által vezettetve.

Ezek a közlemények komolyan nem vehetők. Sokan vannak mégis, akik az akkori helyzetet és az állami közhatalom összeomlásának mélyebben fekvő okait nem ösmervé, hitelt adtak és adnak még ma is ezeknek a közleményeknek.

Elenyészően csekély azoknak a száma, akik tudják, mi történt Budapesten 1918. évi október utolsó napjaiban. Ezek az emberek is kevesebben lesznek napról-napra.

Ellenben azt tapasztaljuk, hogy mindinkább többen hiszik el azt, hogy az összeomlás éjszakáján, azaz 1918. október 30-ikáról 31-ikére virradó éjszaka rendelkezésre állott

Budapesten még oly katonai csapat, mellyel a rendet fenn lehetett volna tartani, azaz, amely parancsra lőtt volna. Hiszik azt, hogy a karhatalmi csapatok csupán azért nem használták a lőfegyvert, mert a király ezt megtiltotta.

Ez a téves felfogás nagy részben annak tulajdonítható, hogy az időközben megjelent és az összeomlással foglalkozó könyvek- és újságcikkekben megerősítését találjuk ennek a téves nézetnek.²

Tartani lehet attól, hogy teljesen a köztudatba megy át ez a valóságnak meg nem felelő beállítás, ha a felfordulás igazi okait fel nem tárjuk.

Minden uralkodónak legfontosabb kötelmei közé tartozik országa népeinek megvédése úgy a külső, mint a belső ellenség ellen. Élnie kell a reá ruházott nagy hatalommal. Fel kell használnia a fegyveres erőt a belső rend megbontói ellen. Gondoskodni tartozik alattvalói élet- és vagyonbiztonságáról.

Nem áll feladata magaslatán az az uralkodó, aki ezt a hatalmat gyakorolni nem tudja. Gyengeséget tanúsít akkor, amikor erélyt kell kifejtetni. Megtiltja a fegyverhasználatot akkor, amikor ezt a törvényes rend fenntartására alkalmazni kell.

2 Így pl. a „Mai Nap” 1930. évi november havában egy egész cikksorozatban emlékszik meg az 1918. évi eseményekről és azt írja egyebek között, hogy itt voltak a bosnyákok, „amelyekre akár egy birodalmat is lehetett felépíteni.” De ezek királyi parancsra nem lőhettek. A bosnyákok lázadásáról a könyvemben felvilágosítást nyer az olvasó.

Ily szemrehányással lehetne illetni Istenben boldogult IV. Károly királyunkat, ha a fenti beállítás megfelelné a valóságnak. Ha igaz volna, hogy fegyelmezett és a mozgalom elfojtására felhasználható fegyveres csapat rendelkezésre állott Budapesten a felfordulás éjszakáján és ez a csapat csakis azért nem használta a lőfegyvert, mert a király ezt megtiltotta.

Boldogult királyom iránti kötelességemnek érzem, hogy ne hallgassak tovább, hanem írjam meg, hogy mi a valóság, miért nem lőtt a katonaság, miért következett be az összeomlás.

Könyvem elolvasása után alkosson mindenki magának véleményt arról, mi igaz abból az említett mendemondából és mi okozta nemzetünk nagy tragédiáját.

AZ ÖSSZEOMLÁS ÁLTALÁNOS OKAI

Az elmúlt években számos munka jelent meg az 1918. évi októberi felfordulásról.

Ezekben a munkákban nélkülözni vélek több oly adatot, melyek ismerete nélkül a kérdéses eseményekről teljesen megfelelő képet alkotni nem lehet, az összeomlás okait teljesen felismerni nem tudjuk.

Nem akar ez az illető írókhoz intézett szemrehányás lenni.

Azokra az eseményekre gondolok, amelyekről csak nekem lehet tudomásom, hivatalos állásomnál fogva, melyet a kérdéses időben betöltöttem, és amely eseményeket eddig nem ismertettem.

Megemlítettem már, hogy az 1918. év folyamán két ízben állottam a bel-országban oly magas parancsnökság élén, ahol, mint közvetlen szemtanú láthattam az események fejlődését és felösmerhettem azok okait.

Az 1918. október 26-ika és 30-ika közt lezajlott eseményekről röviden írtam már évekkal ezelőtt.

Az „Új Nemzedék” 1919. évi december 7-iki száma és a „Pester Lloyd” 1919. évi december 6-iki Abendblattja hozta az erre vonatkozó cikkeimet.

Újságikkben nem lehet sokat írni. Az események egész rövid leírására szorítkoztam. Az összeomlás belső okaira nem térhettem ki.

Jelen könyvemben meg akarom írni, ami véleményem szerint úgy a katonaságnál, mint az államrendőrségnél a fegyelem teljes felbomlását idézte elő, és aminek következménye volt az állami közhatalom bukása.

Katonai szemmel nézem és ítélem meg a történeteket. A politikával nem akarok foglalkozni, ahhoz nem értek. Csak ott fogok a politikai szempontokra a legszükségesebb mérvben reátérni, ahol ez el nem kerülhető, illetve az összefüggés miatt feltétlenül szükséges.

Az időközben lepergett 14 év elegendő történelmi távlatot ad a történetek teljeseen tárgyilagos megítélhetésére és megírására. Továbbá annak felismerésére, mi okozta az összeomlást és *miért került az államhatalom 1918. évi október 31-ikére virradó éjszaka abba a helyzetbe, hogy pár ezer emberből, főleg katonaszökevényekből álló néptömeg garázdálkodását kellett eltűrnie és nem tudott szembeszállni azzal.*

Nem akarok semmit sem elhallgatni, nincsen szándékomban bármit is szépíteni. Csak azt írom le, amit tudok.

Könyvemben nem fogom forradalomnak nevezni a leírandó eseményeket, hanem összeomlásnak. Nem volt forradalom az, amit mi akkor láttunk. Forradalomra nem volt semmi ok.

Két gondolat foglalkoztatta akkor a magyart. A háború befejezése és az ország teljes függetlenségének kivívása.

Ezen célok elérésére nem kellett forradalmat csinálni. Senki sem kívánta jobban a háború befejezését, mint maga megboldogult királyunk. Magyarország függetlensége pedig biztosítva volt azon kijelentések által, melyeket Wekerle miniszterelnök a király hozzájárulásával a képviselőházban tett.

Az utca csőcselékét azok izgatták és használták ki a saját önös céljukra, akik a zavarosban halászva, hatalomhoz akartak jutni és a kormány helyét akarták elfoglalni.

Mikor a miniszterelnököt erre figyelmeztették, mosolygott a rémlátók fölött. Túrte a Nemzeti Tanács forradalmi tevékenységét. Nem vette figyelembe azt a káros hatást, amelyet a Nemzeti Tanács izgatása a katonaságnál és az államrendőrségnél a fegyelemre gyakorolt és végre arra ébredt, hogy a hatalom kisiklott a kezéből. A rend fenntartására hivatott állami szervek, a katonaság és a budapesti államrendőrség lettek a rend felbontói és nem a nép.

Helytelen volna azt állítanom, hogy az összeomlás bekövetkezése csakis az 1918. évi október utolsó napjaiban elkövetett hibáknak vagy mulasztásoknak tudható be.

Egy olyan nagy és kitűnően kiépített állami szervezet, mint amilyen az osztrák-magyar monarchia és annak hadserege volt, meg nem inoghatott az októberi zavargások behatása alatt, ha akkor még meg lett volna az a belső ereje, amivel a háború elején vagy akár csak egy évvel azelőtt még rendelkezett.

De sajnos, *úgy a birodalom, mint annak a hadereje, utóbbi a fegyelem tekintetében, már nem volt a régi.* Nagyon le

voltak gyengülve mind a ketten. Ezt a legyengülést nemcsak maga a háború befolyása okozta, de *okozták különféle nem szerencsés intézkedések is*.

Ezért, ha az összeomlás okairól akarok írni, vissza kell nyúlnom az 1917. évre is, mikor, - amint azt később részletebben ki fogom fejteni, - *nem egy oly intézkedés történt, amely a fegyelemre káros behatással volt.*

Minden háború nap-nap mellett nagyban fogyasztja a háborúba keveredett ország erejét, emberben és anyagban. Ezek az erőforrások mindenkor határoltak, végesek. Legyen az kis állam vagy nagy világbirodalom. Ha ezeket az erőforrásokat a kimerülésig igénybe vesszük, el kell következnie, előbb-utóbb, annak a pillanatnak, mikor a nép anyagilag és erkölcsileg annyira legyengült és fásult, hogy belső forrongásoknak, erőszakos felfordulási kísérleteknek ellent állani nem tud.

Azt mondhatjuk tehát, hogy *az összeomlást emberi hibáktól teljesen független tényezők is okozták*: azok az általános viszonyok, melyek a háború hosszú tartama folytán előállottak, és amelyeknek úgyszólván matematikai pontossággal be kellett következniük.

Ki ne emlékezne arra a lelkesedésre, amellyel csapataink a háború kezdetén a harcterekre mentek. A lelkesedés magával ragadta a nép majdnem valamennyi rétegét. Mindenki kívánta a hivalkodó szerb nemzet megrendszabályozását. Hosszú háborúra senki nem gondolt.

A háború minden várakozás ellenére sokáig tartott. A hónapokból évek lettek. A katonák lelkesedését felváltotta

az otthon utáni vágyakozás és az otthoni életküzdelmekkel gondolatban való foglalkozás. A bel-országban keletkezett nagy bajok, az általános nagy drágaság és a nehéz megélhetés nyomasztólag hatottak az emberek hangulatára. A háború minél előbbi befejezésének vágya foglalt helyet az emberek lelkében. Egy bizonyos lelki depresszió vett erőt az embereken a nagy veszteségek és az anyagi kimerülés hatása alatt. *Bármi módon véget vetni az öldöklésnek és a javak szeretlen pusztításának - lett az általános óhaj.*

A nép hangulatának ez a megváltozása különben csak természetes. Ebben a tekintetben nép és nép között különbséget tenni alig lehet. Biztos, hogy nemzeti szempontból egységesebb és a kultúra magasabb fokán álló nép hosszabb ideig tud ellenállani a háború bomlasztó hatásának, mint egy olyan nemzet, amelynél ezek a feltételek kisebb mértékben találhatók. Végeredményben azonban minden népnél, az egyiknél előbb, a másiknál később, be kell, hogy álljon az erkölcsi depresszió és az anyagi kimerültségnek az a foka, amely, - ha a hűrt a végletekig feszítjük és a háborút idejekorán be nem fejezzük - az erőszakos felfordulást megkönnyíti. *Igen nagymértékben befolyásolja azonban az ellenálló képességet egy körülmény. Céltudatos és erős kezekben nyugszik-e az állam ügyeinek vezetése vagy sem?*

Ezeket előrebecsátva, vegyük szemügyre, mily mértékben tette ki a sors országunkat ilyen erőpróbanak.

Hivatalos adatok birtokában tudok erre feleletet adni. Az 1917. év végén és az 1918. év elején kisebb csoportokban

Bécsbe rendelték a működő hadsereg hadtest- és hadosztály parancsnokait. Ennek a kirendelésnek az volt a célja, hogy élő szóval közöljék az illetőkkel a kettős monarchiának már akkor kétségbeejtő anyagi helyzetét. Írásban nem akarták ezt a titkot fölfedni.

Én az említett célból 1918. évi január hó 27-én és 28-án jártam Bécsben, a közös hadügyminisztériumban.

Az ezen megbeszéléseknél tudomásomra jutott hivatalos adatok lehetővé teszik nekem, hogy az akkori helyzetről a következő képet adjam.

A legfontosabb a háborúban az ember. Kezdjük tehát ezzel.

A velünk közölt adatok szerint a háború kezdetétől 1917. évi február hó végéig 33.200 tisztet és tisztjelöltet és 1,900.000 közembert veszítettünk. Beleértve e számokba mindazokat, akik a harcokban elestek, eltűntek vagy az ellenség kezébe, azaz fogságba estek. A sebesültek és betegek száma ebben az időszakban további 3 milliót tett ki. Utóbbiakból meghalt 200.000 ember, 700.000 ember felépült ugyan, de alkalmatlan maradt minden katonai szolgálatra, míg 2,100.000 katona a felépülés után újból a harc vonalba küldetett. A háborúnak első két és fél éve alatt tehát összesen 2,833.200 főt tett ki azoknak a száma, akik elestek, meghaltak, fogságba estek, eltűntek vagy minden katonai szolgálatra alkalmatlanok lettek. Rettentő számok!

Magyarország ebből a veszteségből a kvótán felül vette ki a részét. A lakosság számát alapul véve, a háború alatt ele-

sett katonák 40.96 százaléka esne Magyarországra. Tényleg azonban a magyarok sokkal nagyobb arányban véreztek, amennyiben az elesettekből nem 40.96, hanem 48.06 százalék volt a magyar.

A hadsereg élelmezési állománya az 1917. évi február végén három és fél millió emberre rúgott, ebből körülbelül 1,000.000 volt a harcállomány. Ez a három és fél millió lepadt az 1917. év végéig 2,900.000 emberre. Fokozta az emberhiányt az a körülmény, hogy az ijesztően visszafejlődő mezőgazdasági termelés megmentésére fel kellett emelnünk a felmentettek számát. Haza kellett bocsátani mezőgazdasági munkára a katonák egy részét. A széntermelés fokozására vissza kellett rendelni a hadseregtől a bányászokat is.

Az így beállott fogyatékok legalább részbeni pótlására felemeltük az arcvonalbeli szolgálatra előírt korhatárt, azaz mindinkább nagyobb számban állítottuk be a hadsereg soraiba az öregebb népfelkelőket. Ez a rendszabály azonban csak kis részben segített, a hadsereg állományát ezekkel a pótlásokkal sem tudtuk fenntartani. Ez napról-napra kisebb lett.

A működő hadseregnek havonta legalább egyszázezer emberre volt szüksége a rendes, azaz nem nagyobb harcok által, és sajnosan ki kell mondanunk az igazságot, a szökések által is okozott hiányok pótlására. Bármennyire erőlködünk, 60.000 embernél többet nem voltunk képesek a hadsereg soraiba újonnan beállítani. Ezen 60.000 katona között tekintélyes számban voltak gyógyultak és olyanok, akik az orosz fogságból hazatérve, ismét kiküldettek a frontra.

Ezen kedvezőtlen pótlási viszonyok okozták, hogy a csapatok állománya 1918. évi január havában az előírt hadiállománynak a felére csökkent le. Arra pedig, hogy ez az állapot megjavuljon, semmilyen kilátásunk nem volt. A sorozásoknál már a 18 éveseknél tartottunk. 1918-ban ezeket is kivittük a harcterre. A korhatárral még ennél is lejjebb menni embertelenség lett volna. A besorozottak nagy része már amúgy is gyermek volt jóformán.

A végszükségben kinyitottuk a börtönök kapuit és besoroztuk a fegyenceket is.

Albániában levő hadseregünknel a malária okozott óriási veszteségeket.

Egyszóval igen szomorúan festett a helyzetünk emberanyag tekintetében. Most éreztük csak igazán azokat a nagy veszteségeket, melyeket a háború elején az oroszok ellen vívott csatákban szenvedtünk. A hadsereg virágját, legjobban kiképzett és fegyelmezett katonáink nagy részét veszítettük el ott.

Az emberanyagban beállott hiányra való tekintettel már az 1917. év végén kellett volna a háborút befejezni. További folytatásánál mindinkább csökkenő harcállománnyal kellett számolnunk. A háború további folytatása ezek szerint emberanyag tekintetében a végkimerüléshez kellett, hogy vezessen.

Nagyok voltak 1917. év végén a nehézségek az élelmezés és az egyéb hadianyaggal való ellátás terén is. A gabonatermés ebben az évben az egész monarchia területén gyenge volt.

A hadsereg ellátását élelemmel köztudomás szerint Magyarország vállalta és ennél fogva, - legilletékesebb helyről, Hadik János gróf. volt közlélmézési minisztertől szerzett információk szerint, - Magyarország - bár nagy nehézségek árán - az ő közlélmézési miniszterségének egész ideje alatt a hadsereg központi szerveinek rendelkezésre bocsátotta azokat az élelmiszer mennyiségeket, amelyek szállítására a hadsereg normális ellátásának céljára kötelezettséget vállalt.

Ennek ellenére tény az, hogy harcvonalaink egyes szakaszain élelmézési nehézségek mutatkoztak; melyek itt-ott egészen az éhségig fokozódtak.

Két esetre akarok rámutatni, melyek eléggé megvilágítják ezeket az élelmézési nehézségeket.³

1917. december havában Bukovinában, a Sturzul és Clefile magaslatokon álló 63. gyalog hadosztálynál a legénység fizikai állapota a ki nem elégítő élelmézés folytán annyira válságossá lett, hogy általános testi elgyengülés miatt 240 embert kellett azonnal a kórházba küldeni és ezen szám többszörösének megfelelő számú legénységet szabadságoni, azaz hazabocsátani.

Ezen megállapítást megelőzően 11 ember halt meg a hadosztálynál. A boncolásnál éhhalált állapítottak meg hivatalosan az orvosok.

3 Az élelmézési nehézségeknek itt ecsetelt két esetét nem a bécsi megbeszélésnél tudtam meg.

Igaz, hogy a hadosztály meglehetősen kedvezőtlen viszonyok mellett állott a védelmi állásában. Igen hideg téli időben, a téli felszerelés majdnem teljes hiányában állottak az emberek az 1500 méter magas hegyeken. Az étkezésért naponta le kellett menni 1000 méterre a völgybe és onnan fel kellett azt vinni a csapatokhoz. Útközben teljesen kimerülve ülték le a katonák az útszéleken és ezek közül halt meg az a 11 ember ott a helyszínen.

Az orvosi vizsgálatok alapján a hadosztálynál fennálló állapotokról tett jelentésben olvassuk, hogy a hadosztálynak felsőbb helyről rendelkezésre bocsátott élelemből a katonáknak csak 1920 kalóriát tartalmazó ételmezei adagot lehetett fejenként és naponként kiadni, ami igen kevés, mert gyakorlatilag is megállapított tény, hogy a katona ételmezésére rendes viszonyok között 3200 kalóriát tartalmazó ételmet kell naponta fordítanunk.

A hadosztálynál nem voltak azonban a napi 3200 kalóriát megkívánó rendes viszonyok. A nagy hideg, a hiányzó téli felszerelés és az a nagy munka, amelyet az emberektől a védelmi állás megerősítésénél követeltek, az ételmezei adagnak lényeges felemelését igényelték és így a katonák a felét sem kapták annak, ami a testi erő fenntartására szükséges lett volna.

A második eset, amelyet a fent elmondottak bizonyítására tudok felhozni, a saját hadosztályomnál fordult elő.

1918. január havában a Piave melletti Monte Tomba lábánál állottak csapataim védőállásban. A hadosztály körle-

tének hátrább fekvő részeiben felsőbb parancs folytán burgonyát kellett elvetnünk, számítva arra, hogy a termést le fogjuk aratni.

Jelentést kaptam, hogy embereink éjjel kimentek a földekre, kiásták az elvetett krumplit és azt, a jelentés szerint részben nyersen, megették.

De hol van az itt előadott, általam ismert két konkrét eseten kívül az a sok más eset, mely nagy hadseregünknel előfordulhatott?

Nem tekinthető át teljesen az, hogy ezek az ételmezei nehézségek hogyan állhattak elő, figyelemmel arra, hogy Magyarország a vállalt hadsereg-ellátási kötelezettségének mindenben megfelelt.

Lehet ennek oka az, hogy a hadsereg ellátásának céljaira átadott mennyiségeket egyes osztrák vidékeken és városokban jelentkező inség enyhítésére, a polgári lakosság ellátására fordították. Lehet ennek részben oka az is, hogy a meglévő gabonamennyiségnek elosztása nehézségbe ütközött, mert nem volt elegendő szenünk a mozdonyok fűtéséhez, minthogy Németország, ahonnan eddig a szükséges kisegítést kaptuk, nem tudott kellő mennyiségben szenet szállítani.

Ki kell emelnünk, hogy a hadseregnek juttatott ételmisszer mikénti elosztása kizárólag a hadsereg központi szerveinek kezében volt és nehezen állapítható meg, hogy a hadsereg ellátására szánt ételmisszermennyiség egy része miért nem jutott kiszemelt rendeltetési helyére és a fentebb felsoroltak

és esetleg egyéb körülmények miképpen okozhatták azt, hogy 1918. évi január havában csak néhány napi élelmiszer-mennyiség állott a hadseregnek rendelkezésre.

Kétségbeejtő volt tehát a helyzet élelmezési tekintetben is. Rendes években Galiciának és Csehországnak gabonafeleslegei voltak, 1917-ben Csehországban termett is annyi, hogy tudott volna abból egyéb célokra is leadni, de az osztrák kormány nem mert a csehok ellen erőiesen fellépni és így azok nem is szállítottak.

Az 1917. évi októberi offenzívánknál nagy élelmezési készletek jutottak birtokunkba, amelyeket a gyors visszavonulásra kényszerült olaszok sem elszállítani, sem megsemmisíteni nem tudtak. A piavei offenzívánk elindításánál - 1918. június havában - azt reméltük, hogy hasonlóan fogunk járni. De ez az offenzíva nem sikerült, reményeink megghiúsultak.

Erősen megcsappant a vágómarha-állományunk is. Magyarországot itt is nagyobb mérvben vették igénybe, mint a marhaállományban gazdag osztrák alpesi tartományokat. Ezeket kímélték az állattenyésztés megóvása ürügye alatt.

Igen nagy veszteségeink voltak a háborúban a loállományban. Már 1914-ben elvesztettük a háború megindításakor meglévő loállományunk felét. Később évenként átlag 120.000 ló pusztult el a hadseregnek. Tekintettel azonban arra, hogy a harc az összes frontokon állóharccá alakult át, a ló hiányt nem éreztük annyira, mint az egyéb hiányokat.

Vasútjaink a háború negyedik évében a tönk szélén állottak. Az eredetileg meglévő 14.000 mozdonyból 5.000 már nem volt használható. A személyzet nem volt elegendő a szolgálat ellátására, rosszul volt táplálva, és a kimerülés szélén állott. Nehezítette a helyzetet még az a körülmény is, hogy a központi hatalmak harcterei mindinkább nagyobbak lettek, különösen keleten, délkeleten és délen és így egy igen nagy külföldi vasúti hálózatot is kellett a saját anyagunkkal üzemben tartani. Ehhez nem volt elegendő szenünk és a meglévő is rossz volt. Kenőanyag szükségletünket sem tudtuk fedezni.

Hasonlóan elszomorító volt az anyagi helyzetünk minden téren. Ruházatban, cipőben stb. Bár beavatottak szerint a csehországi raktárakban még igen sok ruha és cipő feküdt.

A kellő táplálkozás hiánya igen hátrányos következményekkel járt a hátsó országrészekben, különösen a nagy városokban. A hadiiparban alkalmazott munkások körében külföldi pénzekkel dolgozó provokátorok kihasználták és szították az elégedetlenséget. Munkabeszüntetések következtek be és nagyszabású sztrájkok Budapesten, Wienben, Prágában és Krakkóban. Különösen veszélyes volt a helyzet a lőpor- és robbanószer-gyárakban, továbbá a pilseni Skoda művekben. A Wiener-Neustadt-i lőszergyárban támadólag léptek fel a munkások, karhatalommal kellett rendet teremteni.

1918. évi február havában a fent említett négy nagyvárosban rendkívüli hatáskörrel felruházott karhatalmi parancsnokságokat állítottak fel. Engemet Budapestre nevezett ki

Ő-felsége. Hatásköröm egész Magyarország és Horvát-Szlavónországra terjedt ki. Erről a működésemről egy külön fejezetben fogok megemlékezni.

Azt hiszem, hogy a kettős monarchia anyagi viszonyairól imént előadottak mérlegelése után bárki is arra a meggyőződésre jut, hogy *helyzetünk az 1917. év végén már igen súlyos, - válságosnak volt nevezhető.* Nemcsak az óriási ember veszteség és az anyagi szükségletekben beállott és nem pótolható hiányok miatt, hanem annak a pszichikai állapotnak folyományaképpen is, amely az ország belső területén a nép lelkében előállott.

Ebben az időben Magyarország politikai tekintetben még erősen állott. Nem ilyen állapotban volt a kettős monarchia másik fele. A birodalmi tanácsban képviselt királyságok és országok politikai felbomlása nagy léptekkel haladt előre.

De eltekintve mindettől, - úgy ott, mint minálunk is, - mindenkinek elég volt már a háborúból. *Közüny és fásultság vett erőt az embereken. Legyen akárhogy, de legyen már vége. Lassan megérett a nép lelkében az a hangulat, amely lehetővé teszi a rend felborítását.*

Itt volt az ideje, hogy a háborút, ha áldozatok árán is, - befejezzük. Erre az 1917. év végén alkalmas volt a harctéri helyzet. Megnyertük a 12-ik Isonzó csatát. Hadseregeink messze benn állottak ellenséges földön. Sokkal könnyebb ilyenkor a békekötés felajánlása, mint vereség utáni időben. Akkor még Amerika sem lépett ténylegesen az ellenünk hadat viselő államok sorába, bár hadüzenetét a németeknek

már megküldte és tudhattuk, hogy tényleges harcba lépése csak rövid idő kérdése. A tengeralatti háború sem hozta a várva-várt eredményt.

A teljes kimerültséget bevárni örültségzámba ment.

Királyunk trónra lépése első napjától kezdve szünet nélkül a béke létrehozásán fáradozott. 1916. évi december 6-án, az orosz fronton hivatalosan vettük az értesítést, hogy az orosz cár békekötésre hajlandó.

Nem sikerült ezen reánk kedvező alkalmat kihasználnunk. Hogy miért, ezt csak a beavatottak tudják. Tény az, hogy *elszalasztottuk a béke megkötésére az alkalmat.* Az antant, megijesztve a cár békehajlandósága által, mindent tagadott; szította az orosz forradalmat, amely 3 hónappal később, 1917. március közepén, a cárt trónjától megfosztotta.

Alkalom lett volna béketárgyalások megindítására 1917 nyarán is, a francia nagy lázadások idején. De Elzász-Lotaringia visszaadása nélkül békéről tárgyalni nem akart a francia. Ha akkor ezeket a tartományokat visszaadja Németország, maga a francia nép kényszerítette volna a kormányt, hogy békét kössön.

Czernin külügyminiszterünk 1917. április havában egy általa elkészített és a német császárhoz is eljuttatott emlékiratban kifejtette Ausztria-Magyarország helyzetét és kimutatta, hogy csak az 1917. év végéig tudunk kitartani. Ő maga mondja könyvében, hogy hajótörést szenvedett ezen, béketárgyalások megindítását célzó indítványa a németek ellenállásán. Azt írja, hogy nem mertünk a németek ellen eré-

lyesen fellépni. Attól féltünk, hogy ellenünk fordulnak; ha külön békét kötünk és bemasíroznak Csehországba.

Királyunk 1918-ban, a piavei offenzívánk kudarc után belátta, hogy a békét meg kell kötnünk, ha kell, a németek nélkül is. Elhatározta, hogy a németektől függetlenül teszi meg a szükséges lépéseket. *Báró Burián közös külügyminiszterünk 1918. szeptember 14-én felhívást intézett az ellenünk hadat viselő államokhoz egy bizalmas, nem kötelező megbeszélés megtartására semleges helyen.* A felhívás nem hozott eredményt. Clemenceau francia miniszterelnök visszautasította a felhívásunkat és utalt Wilson 14 pontjára. Ezek szerint béketárgyalások megindítása előtt az összes megszállott területek kiürítendő, Elzász-Lotaringia visszaadandó, az olasz határ kiigazítandó és a monarchiában a nemzetiségeknek az autonómia megadandó.

Ez a visszautasítás nem azt mutatta, hogy nem kellett békeajánlatot tennünk. Arról tanúskodott csupán, hogy elkésztünk ezen ajánlatunkkal. Előbb kellett volna azt tennünk és nem akkor, amikor a piavei kudarc után voltunk és ellenségeink tudták, hogy erőink végére értünk.

1918. október 26-án, amikor Ausztria már részekre bomlott és Magyarországon a Nemzeti Tanács felállítása után a forradalom kitörése küszöbön állónak látszott, különbéke kérésére határoztuk el magunkat. E napon ment el Őfelsége távirata Vilmos császárhoz, hogy a háborút tovább folytatni nem tudjuk és ezért további vérontás elkerülése végett, külön békét kérünk. *Másnap október 27-én küldte el az új*

külügyminiszter, Andrássy Gyula gróf, különbéke kérésünket Stockholmon át Washingtonba.

Ösmeretes az erre kapott válasz. A lényege az volt, hogy a csehek és a délszlávok egyedül bírálhatják meg azt, vajon az osztrák-magyar monarchia mily intézkedései szükségesek arra, hogy igényeik kielégítést nyerjenek. Tárgyaljunk tehát előbb velük, a csehekkel és a délszlávokkal.

A FEGYELEM BOMLÁSA

Az állami közhatalom összeomlásának kétségkívül legfőbb oka volt a fegyelem teljes felbomlása 1918. október 30-án úgy a katonaságnál, mint a budapesti államrendőrségnél. Megtagadták az engedelmességet itt is, ott is.

Önként felvetődik a kérdés, hogyan volt ez lehetséges? Hiszen szinte közmondásossá vált az osztrák-magyar haderőben uralkodó kitűnő katonai szellem és fegyelem.

Hogy juthattunk oda, hogy az állam pénzén fenntartott emé fegyveres alakulatok a veszély pillanatában a rend fenntartására felhasználhatók nem voltak és ennek folytán tehetlenek lettünk az utca népével szemben?

Meg fogom kísérelni, erre a kérdésre a feleletet megadni.

Mint rövid bevezetést azok számára, akik katonai szolgálatot nem teljesítettek, idézem a katonai szolgálati szabályzatnak a fegyelemre vonatkozó rendelkezéseit.

A szolgálati szabályzatban szó szerint a következőket olvashatjuk:

„A fegyelem a csapatban meglévő függetlennek, rendnek és kötelesség-hűségnek összfogalma. Az előjárók részéről a jó magaviselet fenntartásában és a parancsok kivitelében hajthatatlan erőt, az alárendeltek részéről pontos engedelmisséget követel, s úgy az egyiktől, mint a másiktól törvény- és köteles-

ségtiszteletet igényel, a legnagyobb feláldozásig.”

Tovább így folytatja:

„A katona megfelelő neveltetése feltétlen engedelmességre, a kötelesség lelkiismeretes teljesítésére és a legszigorúbb pontosságra a szolgálat részleteiben, képezi a csapat fegyelmének alapjait.”

Végül azt mondja a szolgálati szabályzat:

„A fegyelem mindazoknak kimaradhatatlan és nyomaték-
os megbüntetését követeli, kik a parancsokat és utasításokat
pontosan nem teljesítik.”

A fegyelmezettség alapját a szülői nevelés rakja le a gyermek lelkébe. Ez a nevelés folytatódik az iskolákban, főleg a népiskolákban. Befejeződik a katonaságnál.

Bármely fegyveres alakulat, nemcsak a hadsereg, hanem a rendőrség, csendőrség, vámőrség stb. csak akkor használható szerve az állami közhatalomnak, ha abban az előjárók akarata feltétlenül érvényesül, a törvény és a tekintély tisztelete és az engedelmesség teljes mértékben megvan.

Az igazi fegyelmet a mindennapi békeszolgálatban teljesen megismerni nem lehet. Az csak válságos, a csapatot erősen igénybe vevő pillanatokban jut igazán kifejezésre.

Legjobb a fegyelem ott, ahol az egyes egyént nem a büntetéstől való félelem serkenti az engedelmességre, hanem ama meggyőződése, hogy a fegyelemre feltétlenül szükségünk van az állam belső rendjének fenntartása és az emberek békés együtt élhetése érdekében.

A nélkülözések és a veszély növekedésével lelohad a lelkesedés, a bátorság alább száll és a létfenntartási ösztönt csakis a fegyelem küzdheti le.

Csak a fegyelem biztosíthatja a nemzet sikeres fejlődését. Nagy Frigyes hadseregének fegyelmezettsége vetette meg Poroszország emelkedésének alapját. Ez tette lehetővé Németország egyesítésének létrejöttét.

Napóleon katonáinak fegyelmezettsége teremtette meg azt a rettegett hadsereget, mellyel fél Európát meghódította.

Minél magasabb kulturális fokon áll valamely nép, minél iskolázottabbak az emberek, annál jobb előfeltételei vannak a hadsereg fegyelmének. A német hadsereg fegyelmezettsége elérésénél fontos szerepet játszottak a német néptanítók.

A tapasztalat mutatja azonban, hogy mindenhol, még a legjobb hadseregben is akadnak kisebb-nagyobb számban oly egyének, akik magukat a fegyelemnek önként alávetni nem akarják.

Hiányos vagy egészen hiányzó szülői nevelés és iskoláztatás, gyakran szellemi vagy erkölcsi fogyatkozások okozzák ezt. Ily egyéneket erőszakkal kell a fegyelemre, az engedelmességre kényszeríteni.

Olvastuk előbb, mit ír elő a katonai szolgálati szabályzat ily esetre. *Kimaradhatatlanul és nyomatékosan kell megbüntetni azt, aki a parancsokat és utasításokat pontosan nem teljesíti.*

Nem mellőzhető ily katonák fenyítése már azért sem, mert a fenyítés elmaradása káros hatással van a többi katonára.

Ezek kötelességérzetből teljesítik a sokszor igen nehéz szolgálatot, fenyítésre okot nem adnak. Szégyellik a büntetést. Ha azonban látják, hogy bajtársaik a terhes kötelességteljesítés alól kibújhatnak, és meg sem fenyíttetnek, a rossz példa követőkre fog találni. Mindinkább gyarapodó számban.

Az alárendelt a fenyítés elmaradását a legtöbb esetben az előljáró gyengeségének tudja be.

A volt osztrák-magyar haderő fegyelem tekintetében igen magas fokon állott a háború előtt és a háború első éveiben. A kötelességérzésen és a meggyőződésen alapuló fegyelem uralkodott a hadseregben. Fegyelmi fenyítések alkalmazására ritkán volt ok.

Egyedül ennek a kitűnő fegyelemnek volt tulajdonítható a hadsereg rendkívüli ellenálló képessége. Több mint 4 éven át mindenkor megállta helyét a túlerőben lévő ellenség ellen, bár a kettős monarchia katonáinak bizonyos nemzeti-ségekhöz tartozó részét a nemzeti érzés nem fűtötte.

Ámde a háború kezdetén meglevő igen kedvező fegyelmi viszonyok a háború folyamán állandóan rosszabbodtak.

A békeállománybeli kitűnő katonák nagy része rövidesen eltűnt a sorokból. Elestek, megsebesültek, megbetegedtek vagy fogságba kerültek.

Napról-napra nagyobb lett azoknak a száma, akik csak rövid katonai kiképzés és fegyelmezés után jöttek a hadsereg soraiba. A testi alkalmasság tekintetében a követelményeket lejjebb kellett szállítani. Mindinkább gyengébb, a hadifáradalmak elviselésére kevésbé alkalmas újoncokat soroztunk

be. Ezáltal folyton nagyobb lett azoknak a száma, akiket a fegyelemre kényszeríteni, akikkel szemben fenyítéseket alkalmazni kellett.

Mindebből logikusan csak az következtethető, hogy a fegyelem fenntartására a háború későbbi időszakában erősebb eszközöket kellett alkalmazni, mint a háború elején. Súlyosabb, érezhetőbb fenyítéseket kellett rendszeresíteni és azokat gyakrabban alkalmazni, mint a háború kezdetén.

Ellenségeink hadseregében ez így is történt. Nálunk ennek éppen az ellenkezőjét láttuk. A parancsnokok fegyelmi fenyítő hatalmát fokozatosan megszorították abban az időben, amikor azt ki kellett volna bővíteni.

1917. évi március 2-án megjelent egy legfelsőbb hadparancs, mellyel a kikötés (megkötözés) fenyítése megszüntetett.

A kikötés addig a legérzékenyebb fenyítés volt. Végrehajtása abban állott, hogy a megfenyített katona két alkarját hátán keresztbe téve a kézízület fölött és a két alszárat a bokaízület fölött gúzsba tették és az illetőt azután egyenesen álló helyzetben, hátával egy falnak vagy egy fának fordítva, az egyesített kezeknél két órán át odakötötték, úgy hogy se le nem ülhetett, se le nem feketett. Ez a fenyítés megszégyenítő hatással volt az illetőre. Ezért tisztéseket és egyévi önkénteseket megkötözéssel büntetni nem volt szabad. De rendfokozat nélküli katonákat is csak abban az esetben kötözték ki, ha az illetőnél a becsületérzés hiányát vagy csökönységet észleltek.

Három hónappal később, 1917. évi június 9-én eltörölték a gúzsbakötés (kurtavas) fenyítését is. Ezt a kikötésnél sokkal enyhébb büntetést zárt helyiségben hajtották végre és ezzel altiszteket is lehetett fenyíteni.

Alig két évtizeddel a háború előtt, a régi hadapródiskolákban, a növendékeket is büntették kurtavassal. Nem egy magas rangú katonatiszt szolgált a háború alatt, aki növendék korában kurtavasat kapott. Saját magam is, mint hadapródiskolai növendék kétórai kurtavasat kaptam egy ízben, mert „Vigyázz” alatt a szomszédomhoz szólottam.

A háború alatt pedig, amikor egy egész nép élet-halál harcáról volt szó, megtiltották előbb a kikötést, azután még a kurtavas fenyítés alkalmazását is.

Lehet-e azon csodálkozni, hogy a fegyelem rohamosan lejjebb szállt?

A hadsereg csapatparancsnokait igen kellemetlenül érintette a fegyelmi fenyítő hatalom ezen nagyfokú megnyirbálása. Nagy volt e fölött az elégedetlenség. Megszűnt jóformán minden lehetőség arra, hogy a kötelességmulasztó katonákat meg lehessen büntetni. A szolgálati szabályzatban rendszeresített egyéb fenyítések a háború alatti időben hatástalanoknak bizonyultak.

Egyes vagy szigorított fogság büntetésének kiszabása nem ment büntetésszámba. Akit az állandóan életveszedelmet jelentő, sem éjjel sem nappal pihenést nem engedő lövészárokból hátraküldtek és ott valahol zárt helyiségben elzártak, ez annak csak örülhetett. Kikerült az életveszedelemből, a

lövészárokból, a vízből, sárból, nyugodtan kipihenhetette fadaralmait. A zárkával összekötött egyéb szigorításokat alkalmazni nem volt szabad. A fogsággal egybekötött kikötés és kurtavas eltöröltetett. Koplaltatni nem lehetett a megfenyített egyént, hiszen úgyis eleget koplaltak katonáink a lövészárokból.

Báró Arz vezérezredes, a monarchia fegyveres erejének akkori vezérkari főnöke, és mint ilyen az uralkodó első katonai tanácsadója, azt mondja emlékirataiban, hogy a fent említett két fenyítés eltörlését háború idején célszerűnek nem tartotta és ezzel nem értett egyet. Azt írja továbbá, hogy a kérdéses fenyítések felhagyásával a fegyelem meglazulására lehetett számítani. Hogy inkább szigorítani kellett volna a fegyelmi fenyítő hatalmat, mert az emberhiány folytán a fegyenceket is besoroztuk. Végre megállapítja báró Arz könyvében, hogy az ellenséges hadseregekben keményebb büntetések voltak rendszeresítve, mint nálunk. Itt-ott még a bot sem hiányzott.

A fegyveres erő volt vezérkari főnökének ezen megállapításai teljesen helytállóak. Csak azt nem lehet megérteni, miért nem tudta ő az általa is célszerűtlennek tartott intézkedések kiadását megakadályozni. Láttuk, hogy Németországban az összes haderők vezérkari főnöke valóságos atyáúristen volt. Meghajlott előtte nemcsak a császár, de beleszólt döntően a politikába is. Hogy jól volt-e így, vagy nem jól, ennek bírálatába bocsátkozni e könyv keretein belül nem célszerű. Csak az a toronymagasságú különbség tűnik a

szemeinkbe, amely a hadsereg vezérkari főnöke akaratának érvényesülésében mutatkozik Németország között és közöttünk. Minálunk a hadsereg vezérkari főnöke még a fegyelmi fenytések dolgában sem tudta befolyását érvényesíteni.

De jött legfelsőbb hadvezetőségünktől egy más intézkedés is, amely még a kikötés és a kurtavas fenytések eltörlésénél is károsabb befolyással volt a hadsereg fegyelme.

1917. augusztus 10-én elrendeltetett, hogy ezentúl a tábori hadseregnél akár a rendes, akár a rögtönítélő bírósági eljárás során hozott és az illetékes parancsnokok által megerősített halálos ítéletekre vonatkozó iratokat az ítélet végrehajtása előtt a hadsereg-főparancsnokság útján fel kell terjeszteni Őfelsége katonai irodájához.

Ezen legfelsőbb parancs megjelenéséig az volt a helyzet, hogy a rögtönítélő bíróság által hozott ítéletet az erre illetékes hadosztályparancsnok belátása szerint vagy megerősítette, vagy pedig, kegyelmi jogával élve, a halálbüntetést átváltoztatta fogházbüntetésre. Az első esetben az ítéletet a megerősítés után következő 24 órán belül a csapatnál végre kellett hajtani.

Az új szabályozás szerint az illetékes parancsnok által megerősített halálos ítéletet végrehajtani nem volt szabad. Előbb Őfelsége jóváhagyását kellett kérni.

Az illetékes parancsnokok az elébük terjesztett halálos ítélet megerősítése előtt mindenkor jól megrágták a dolgot. Hiszen emberéletről volt szó. Csak akkor adták meg a megerősítést, ha meggyőződésük szerint erre a fegyelem fenn-

tartása szempontjából feltétlenül szükség volt. Most pedig, ha a halálos ítélet végrehajtását szükségesnek tartották, az ítélet iratait előbb fel kellett terjeszteni Őfelségéhez.

Ezzel a felterjesztéssel az a lehetőség volt összekapcsolva, hogy legfelsőbb helyről kegyelem adatik oly esetben, amikor az illetékes parancsnok a jogosan általa is gyakorolható kegyelmezési jogot fegyelmi okokból alkalmazhatónak nem véli. Hiszen az ítélet megerősítésével és felterjesztésével kifejezést adott ezen véleményének.

Ennek egyik parancsnok sem akarta magát kitenni. A csapatnál elkerülhetetlenül ösmeretessé vált volna, hogy a parancsnok által megerősített halálos ítéletet Őfelsége megváltoztatta. Ez fegyelmi szempontból nem kívánatos következtetésekre adott volna alkalmat az alárendelteknek.

A csapattal közvetlenül érintkezésben álló illetékes parancsnok jobban tudta megítélni, mikor lehet kegyelmet gyakorolni és mikor nem. Jobban, mint azok a referensek, akik csupán az iratok alapján tettek Őfelségének javaslatot.

Az illetékes parancsnoknak, hogy ezt az esetleges dezavualást elkerülje, nem maradt tehát más hátra, mint élni kegyelmezési jogával akkor is, amikor ezt különben nem tette volna. Nem erősítette meg az elébe terjesztett halálos ítéletet, hanem kegyelmet gyakorolva, szabadságvesztés büntetésre változtatta át a rögtönítélő bíróság ítéletét. Ezáltal mentesítve volt az iratok felterjesztése alól.

A szabadságvesztésre szóló büntetés kiszabásánál mindenkor ki kellett mondani azt is, hogy ezen büntetés végre-

hajtása a háború befejezéséig felfüggesztetik. Nem akartuk a fogházakat megtölteni, amikor a lövészárokban nem volt elegendő katonánk. De a büntetéssel elérni kívánt eredmény szempontjából sem mutatkozott célszerűnek az elítélt katonák elzárása. Sokan a börtönt is előbbre tették a lövészárkok borzalmainál.

Vissza kellett tehát küldeni a halálbüntetéssel sújtott és szabadságvesztés büntetésre megkegyelmezett katonát az ezredéhez. Ezzel az ítélet hatása egyenlő lett a semmivel. Tudta azt mindenki és a katonák nyíltan beszéltek arról, hogy azt a sok börtönbüntetést nem fogják a háború befejezése után végrehajtani. Jönnie kell az általános amnesztíának.

Ezén az illetékes parancsnokok jogkörét korlátozó intézkedés folytán megszűnt a rögtönítélő eljárás minden hatása. A szökevények látták, hogy hajuk szála sem görbül. Veszélytelen lett a szökés. A csapatukat elhagyó katonák száma rövid időn belül óriási arányokat öltött. Dr. Sándor Lászlótól, a budapesti államrendőrség akkori főkapitányától hallottam 1918. február havában, hogy 50.000-re becsüli a Budapest és környékén bujdosó szökevények számát. Ezek a személy- és vagyonbiztonságot a legnagyobb mértékben veszélyeztetik, lopnak és rabolnak.

Az új rendszabály fegyelmi tekintetben végzetes következményekkel járt. Az emberek százával szöktek a frontokról. A működő hadsereghez útba indított menetszázadokba beosztottak egy része már útközben kereket oldott. A szabadságra hazaengedett légénységből sokan nem tértek vissza a csapa-

tukhoz. Otthon bujdosnak vagy hónapokon át „keresték” az ezredüket. Ide-oda utaztak a monarchiában, de soha nem oda, ahol ezredüket tudták. A harci állomány a szökések folytán erősen lecsökkent. Káros behatása volt ezen viszonyoknak azokra a katonákra, akik kötelesség híven a helyükön maradtak, szökésre nem gondoltak, bár a megcsappant állományban súlyosabban voltak a szolgálat által megterhelve. Elképzelhető mily gondolatok foglalkoztatták a lövészárokban visszamaradt derék katonáinkat. Látták, hogy szökésben lévő bajtársaik otthon ülhetnek a család körében, míg ők minden percben a halál veszedelmének kitéve, teljesítik a nehéz lövészárkok szolgálatot. És e mellett ezek a szökevények nem kockáztatnak semmit. Ha el is csípi őket, legfeljebb az ezredükhöz való visszaküldésnek vannak kitéve, nem kell tartaniuk szigorúbb büntetéstől.

Annyira elnéző ítéleteket hoztak - felsőbb utasítás folytán - a katonai bíróságok, hogy mindazon esetekben, amikor a szökevény csapattestének megírta, hogy családi vagy egyéb ügyeinek ellátása céljából ment haza, mondjuk, hogy szökését „bejelentette” nem büntették az illetőt szökés miatt, hanem csakis önkényű eltávozást állapítottak meg.

Keserítette azonfelül a katonákat a tömérdek „Drückberger”, a protekciós felmentettek nagy száma.

Könnyen megérthető, hogy ezek a viszonyok hozzájárultak a szökések számának emelkedéséhez.

A hadsereg köréből érkező jelentések hatása alatt és a mindinkább rosszabbodó fegyelmi viszonyok láttára a fent

említett káros rendeletek visszavonását határozta el a legfelsőbb hadvezetőség.

1918. február havában a fegyelmi fenyítő hatalom korlátozására kiadott intézkedéseket visszavonták. A kikötés és a kurtavas büntetését ismét ki lehetett szabni.

Belátva azonban azt, hogy hibás rendelkezések visszacsinálásáról van szó, egyúttal elrendelte a hadvezetőség, hogy a lapok a sajtóbizottság útján figyelmeztessenek, miszerint a kikötés és a kurtavas fenyítések újbóli alkalmazásának csak a pusztá tényét írják meg és tartózkodjanak minden kommentártól.

Majdnem egy teljes év után, igen rossz és szomorú tapasztalatok árán, tértünk vissza az előbbi állapotra. A fegyelem erősen hanyatlott abban az egy évben, amíg a parancsnokok keze meg volt kötve.

De belátta a hadsereg-főparancsnokság nemsokára ezután a káros és fegyelemrömbölő hatását annak az intézkedésének is, melyet a rögtönítélő eljárásnál hozott halálos ítéletek végrehajtása tekintetében kiadott. 1918. évi március 20-án visszaállították itt is a régi rendet. Az illetékes parancsnokok megkapták ismét az őket szabályszerűen megillető jogokat. Végrehajthatták az általuk megerősített halálos ítéletet. Nem kellett azt többé végrehajtás előtt Ófel sége elé terjeszteni.

Utóbbi rendelet visszavonásával annak kibocsátása által okozott végzetes következményeit megszüntetni azonban már nem lehetett. Százezrekre ment az ország belsejében bujdosó szökevények száma. Azokat a visszavonó rende-

lettel elfogni nem tudtuk, annál kevésbé, mert a lakosság is segítette a szökevények bujdosását.

Horvátországban a szökevények a hegyekben és erdőkben meghúzódtak és „zöld káder”-nek nevezték önnön magukat. Ráboltak és fosztogattak a környékbeli falvakban.

Aránylag még legkevésbé rosszak voltak a viszonyok szökevények tekintetében a tót vidékeken.

Ugyanabban az időben, amikor nálunk a parancsnokok fegyelmi fenyítő hatalmát megszorították és a rögtönítélő bíróságok által hozott ítéletek végrehajtását megtiltották, a francia hadseregben rendkívüli eréllyel jártak el a szökevényekkel és a lázadó katonákkal szemben.

Az 1917. április havában végrehajtott Nivelles-féle francia offenzíva meghiúsult és óriási embervesztéssel járt. Ezen véres veszteségek behatása alatt nyílt lázadás tört ki a francia hadseregben. Egész ezredek tagadták meg az engedelmességet. „Nem engedjük magunkat vérpadra vinni” és „Éljen a béke” kiáltásokkal megrohanták a vasutakat és Páris felé vették az utat.

Pétain tábornok, a főparancsnokságban Nivelles utódja, teljes felhatalmazást kért és kapott a francia törvényhozástól a lázadás leverésére és vaskézrel rendet is teremtett. Vérbe fojtotta a lázadást. Komoly csatát vívott a lázadókkal, tüzéséssel is lövette őket. Több ezer ember halála árán állította vissza a fegyelmet.

Hasonló eréllyel jártak el a franciák a szökevények ellen. Külön rögtönítélő bíróságokat állítottak fel, amelyek százával lövették agyon a szökevényeket.

Közel járt akkor a francia hadsereg ahhoz, hogy hasonló sorsra jusson, mint a bolsevizált orosz hadsereg. A francia törvényhozók elhatározásának és Petain tábornok erélyének köszönheti a francia nemzet, hogy akkor el nem bukott.

Nálunk gyengeséget láttunk az egész vonalon akkor, amikor a legnagyobb erélyt kellett volna kifejteni. Amikor az élelmezési nehézségek, a hiányzó felszerelés és ruházat, továbbá az áldatlan belpolitikai helyzet kikezdték a hadsereg szellemét és fegyelmét és sietteték a haderő széthullását.

Ellenségeink jól tudták, hogy egyedül a hadsereg az a vasabroncs, amely a nagy birodalom széthúzó heterogén elemeit összetartja. A hadseregbe kellett tehát bevinni a bomlás csiráit. Nagyszabású és sok pénzzel rendelkező ellenséges propaganda dolgozott e célból úgy a frontokon, mint a hátsó országrészekben. A menetszázadok megdolgozásánál nem egy tiszti ruhába bujtatott ellenséges ügynököt fogtak el.

Különösen nagy volt a fegyelmet megbontani igyekvő agitáció a háború utolsó évében. Ebben már magyar állampolgárok is segítettek. Oly emberek, akiknek érdekében állott, hogy a háború a mi győzelmünkkel ne végződjön, hanem felfordulással. Szökevények felmentettek, egyes hadseregszállítók, akik féltek, hogy a háború alatti magatartásukért felelősségre fognak vonatni. Továbbá az orosz forradalomban részt vettek. Serény működést fejtett ki a Galilei-kör is. Röpcédulákat csempészték a laktanyákba egész csomagokban.

A mi hadseregünk igazán csodálatos módon igen sokáig tudott ellent állani a bomlási mérég hatásának. Végül azon-

ban kétségbeejtő anyagi helyzetünk, az óriási véráldozatok, az ellátási nehézségek, az otthon maradtak nyomora és sok más ok, az ellenséges propaganda malmára hajtotta a vizet.

A kishitűség, a pacifizmus tért hódított. Egyes lapokban megjelenő bomlasztó cikkek demoralizáló hatást gyakoroltak katonáinkra. Az orosz fogságból hazatértek egy része bolsevista eszméket hozott magával, ezek rontották bajtársaikat.

A hadsereg magyar részét keserítette a magyar hadseregnek évek óta megoldatlan kérdése.

1917. október 4-én koronatanácsot tartott Őfelsége Bécsben a hadsereg legmagasabb tábornokainak részvétele mellett. Megkérdezte őket a hadsereg magyar részének tervezett különválását, azaz a magyar hadsereg felállítását illetően. Tudjuk, hogy a túlnyomó többsége a jelenvoltaknak ellene volt a hadsereg kettéválasztásának. Egynéhányan megengedték ugyan a magyar ezrednyelv bevezetését, de azt is csak a leszerelés után tartották keresztülvihetőnek.

Őfelsége mégis elrendelte később, még a háború folyamán, a magyar hadsereg fokozatosan keresztülviendő felállítását.

Az 1917. évi október havi offenzívánk az olasz hadszíntéren és annak fényes sikere javította a helyzetünket. Emelte a hadsereg erkölcsi értékét és nagy élelmezési készletekhez juttatott bennünket.

Annál többet ártott 1918. június havában a piavei szerencsétlen kimenetelű kísérletünk. Tudta azt akkor mindenki, hogy a meg nem felelő legfelsőbb vezetés okozta a balsikert

és a nagy emberáldozatok, bár hadvezetőségünk árulásra hivatkozott.

Ahelyett, hogy az amúgy sem bőségben rendelkezésre álló erőket a kiterjedt, hosszú arcvonalunk egy kiszemelt alkalmas szakaszán csoportosítottuk volna a támadó lökemre, két részre osztottuk a csapatokat, a tüzéséget, a muniációt és az egyéb harci eszközöket és két helyen támadtuk meg az ellenséget, a Piavenái és Tirolban a hegyi fronton. Ez a meg nem felelő, a stratégia legelemibb szabályaival ellentétben álló támadási terv magában hordotta a megghiúsulás csiráját. Nem volt elegendő erőnk sem az egyik, sem a másik támadási szakaszban. A félig elért siker kisiklott a kezünk közül. Hősies csapataink elvéreztek, mert hiányzott a tartalék és a muniáció a támadás folytatására.

A bizalom a vezetésben megingott. Senki sem hitt már a háború győzelmes befejezésében. Az ellenséges propagandának igen alkalmas talaja keletkezett a munkára.

A fegyelmi viszonyok a fronton mindig jobbak voltak, mint az anyaországban. Utóbbi helyen az ellenség ügynökei könnyebben férhettek hozzá a katonákhoz.

A háború későbbi éveiben süllyedt a tisztikar minősége is. A nagy veszteségek folytán előálló tiszti hiányt pótolni kellett. Hogy ezt megtehessük, lejjebb kellett mennünk azokkal a követelményekkel, amelyekhez eddig a tiszti kardbojt elnyerését kötöttük.

A bolgár hadsereg összeomlása után kezdődött a belső ellenség támadása a hadsereg ellen. Hazafiatlan, nemzeti ér-

zést nem ismerő felelőtlen és züllött lelkű emberek indították meg ezt a támadást, melynek kivédésére nem tettük meg a kellő ellenintézkedéseket.

Csak laikus ember hiheti, hogy egy jól fegyelmezett csapat rövid pár nap alatt lázadó csapattá változhat át. A lázadást mindenkor a fegyelemnek hosszabb ideig tartó fokozatos lazulása előzi meg. A fegyelmeztelenségi tünetek, melyeket ebben az időben észlelünk, a szervezetben lappangó betegséggel hasonlíthatók össze. A lázadás akkor tör ki, amikor a szervezettől nagyobb igénybevételt követelünk, mert hiányzik a betegség leküzdésére szükséges ellenálló képesség.

Az itt mondottak szembeötlően mutatkoztak az összeomlás éjszakáján. A karhatalmi csapatok egy részénél fegyelem uralkodott mindaddig, amíg ezek a csapatok tétlenül állottak az elhelyezési körletükben. Ezen látszólagos fegyelem megszűnt azonban abban a pillanatban, amelyben a csapatot kivittük az utcára és annak fellépését a mozgalom elfojtására, azaz a fegyverhasználatot követeltük tőle. Ennek a parancsnak teljesítését megtagadták azután a katonák; széjjelfutottak és otthagyták a tisztjeiket.

Ugyanezen tünetek mutatkoztak a nagy orosz haderő összeomlásánál. A cárizmus bukása után még egy fél évig állott az orosz front, az emberek engedelmeskedtek a mindennapi szolgálatban. A támadásra szóló parancs teljesítését megtagadták azonban, amikor pedig az ellenség támadott, nem fejtettek ki semmilyen ellenállást, hanem visszamentek hátulsó állásokba.

A budapesti karhatalmi csapatok már 1918. október 28-án félre nem ismerhető jelét adták annak, hogy reájuk számítani nem lehet. A Lánchíd felé vezető utak elzárására felállított karhatalom tűrte, hogy a tömeg a szuronyokat egyszerűen félretolva, keresztülmenjen rajta.

Október 30-ikáról 31-ikére virradó éjjel az akkor legmegbízhatóbbnak tartott csapat, a bosnyákok tagadták meg az engedelmességet. A belvárosi Lobkowitz-laktanya visszafoglalására általam kirendelt két bosnyák század legénysége menetközben széjjelszaladt, otthagyták a tisztjeit és visszatért a laktanyába.

Nem volt jobb az állapot a Budapesten levő többi karhatalmi csapatoknál, így a szinte elsőrendűnek tartott honvéd tanezrednél sem.

Október végén csak a végakkordját láttuk a nagy, már hosszabb idő óta tartó bomlási processzúsnak.

A fegyelem teljes felbomlását a budapesti karhatalmi csapatoknál, azok lázadását siettetette a budapesti államrendőrség átpártolása a Nemzeti Tanácshoz és a sok Budapesten tartózkodó egyenruhás katonaszökevény.

Igen nagy baj volt az is, hogy a lemondott és csak az ügyek továbbvitelével megbízott régi kormány helyébe az új kormány kinevezése oly soká késett.

Emberi tulajdonság, amely úgy az egyesnél, mint a tömegnél is kifejezésre jut, hogy kritikus pillanatokban oda csatlakozunk, ahol a nagyobb erőt és erélyt látjuk. A nagy tömeg Károlyi Mihályban látta ezekben a napokban a jövő emberét. Látta, hogy a közhatalmat még kézbentartó kor-

mány semmit sem tesz ellene, megtűr mindent. A Nemzeti Tanácshoz való csatlakozás kellő időben még a jól felfogott önérdék szempontjából is célszerűnek látszott. Az a sok megtántorodott fiatal tiszt, biztosan így szempontból ítélte meg a helyzetet és irányította magatartását.

Alig volt valaki, a legfelsőbb katonai vezetőségen kívül, aki 1918-ban a hadsereg fegyelmi viszonyairól teljesen tájékozva lett volna. Lázadások törtek ki mindenfelé, de azokról csak az illetékes helyeken tudtak, mert a lapok a lázadásokról nem írhattak. Hivatalos adatok alapján sorolhatok fel itt egy csomó lázadási esetet és bizonyos vagyok abban, hogy csakis azok egy részét tudtam meg.

1918. január 30-án bolsevista lázadás tört ki Sajóecsegen a 305. honvéd gyalogezred pótzászlóaljánál.

Február havában Pólában és Cattaróban fellázadt a haditengerészet legénysége, mely lázadás Cattaróban, májusban megismétlődött.

Február 11-én Mostarban a 22. gyalogezrednél, majd február 14-én Trebinjén az 53. gyalogezred pótzászlóaljánál és a bosnyák 8. vadászászlóaljnál tagadta meg a legénység az engedelmességet.

Február 11-én Zelenicán a 36. lövészezred menetszázadai lázadtak fel.

Fiume és Novi városokban jugoszláv tüntetések fordulnak elő február havában.

Szatmárnémetin az ottani fogolytáborban a foglyok zendülését kellett elfojtani.

Április 4-én a blumenauai löszergyár repült a levegőbe, szeptember 18-án pedig a wöllersdorfi, mindkét helyen lázadási esetekkel kapcsolatban.

Május 13-án Judenburgban a 17. gyalogezred menetszázadainál zendülés tört ki. A legénység agyonlőtte tisztjeit, a hegyekbe menekült, ott lövészárkokat ásott és kirabolta a környéket.

Ugyanekkor lázadó katonák Murauban és Radkersburgban megostromolták és kirabolták a vasúti pályaudvarokat.

Május 12-én Rimaszombaton fellázadt egy menetszázad és rabolni kezdett.

Május 20-án Lublinban a 6. és az 58. gyalogezred, továbbá a 7. lövészezred pótalakulatainál lázadt fel a legénység.

Május 20-án Pécsen a 6. gyalogezredbeli pótzászlóalj legénysége megtagadta az engedelmességet. Tiltakoztak a menetszázadokba való beosztás ellen, feltörték a kasszát, ellátták magukat fegyverrel és lőszerrel, az ellenük fellépő egyik tisztet bajonettszúrásokkal megölték, egy másikat súlyosan megsebesítettek. Az ottani szénbánya-telep két tisztjét, egy alezredest és egy századost megölték és kifosztották a pénztárt. Körülbelül 1500 főre felszaporodva, elfoglalták a pályaudvart és megszállták a kőfallal körülvett temetőt. A 19. honvéd gyalogezred, megerősítve Villányból és Siklóból odavont századokkal és csendőrökkel letörte a lázadást, valóságos harcot vívott a lázadók ellen, melynél 20 halott és számos sebesült maradt a helyszínen.

Május 21-én Rumburgban a 21. lövészezred pótzászlóaljánál tört ki lázadás.

Május 25-én Krakkóban a 16. és 17. lövészezred legénysége tagadta meg az engedelmességet.

Május 24-én Radkersburgban a 97. ezred, június 4-én Kragujevácsban a 70. gyalogezred, június 26-án Losoncon a 29. vadászászlóalj pót századainál tört ki zendülés.

Ebbe az időbe esnek a máhrisch-osztraui és az oderbergi kiterjedt bányásztrájkok.

Július 9-én Zamosceben a 36. gyalogezred menetszázadai tagadták meg az engedelmességet.

Horvátországban a szökevényekből alakult „Zöld káder” veszélyeztette a közbiztonságot, fosztogatott és rabolt. Októberben ezek a szökevények betörték a Muraközbe és több pályaudvart romboltak szét.

Október 27-én a haditengerészetnél tört ki a lázadás, a legénység a tiszteket elmozdította, a hajók parancsnokságát bizalmi férfiak vették át, az egész hatalmat a matrózkomité magához ragadta.

De egészen eltekintve a fenti nyílt lázadásoktól, igen sötét képét adják az akkori fegyelmi viszonyoknak az alábbi adatok.

Budapesten 1918-ban egy katonai rendőrség működött. Ez katonatisztek parancsnoksága alatt állott. A rendőrség közemberei kiválasztott, megbízható katonák, többnyire altisztek voltak. Azok egy része polgári ruhában látta el a szolgálatot. A katonai rendőrség hatásköre kizárólag kato-

nai egyénekre terjedt ki. Működéséről a katonai rendőrség minden hónapban jelentést terjesztett elő a budapesti katonai parancsnoksághoz. Alkalmam volt az 1918. évi május havára szóló ily jelentést láthatni. A jelentés beszámol arról, hogy ebben a hónapban 20.730 esetben kellett a katonai rendőrségnek katonai egyének ellen eljárnia. Ez a szám nem tévedés. A jelentés részletezi azt:

Eljárt a katonai rendőrség katonai egyének ellen:

Hanyag viselkedés és a tisztelgés elmulasztása miatt	3917
Tiltott dohányzás miatt	689
Kimaradás és szabadság túllépés miatt	3532
Szabadság- és egyéb okmányok hamisítása miatt	5535
Ittasság és verekedés miatt	600
Szökés és önkényes eltávozás miatt	4132
Különféle kihágás miatt	1177
Csavargó hadifoglyok ellen	1148
Összesen:	20730

esetben egy rövid hónap leforgása alatt. *Megdöbbentő számok!*

Legfelsőbb katonai vezetőségünk tudta mindezt, és tudott valószínűleg ennél is többet. Azokat az eseteket és egyéb veszélyes tüneteket is, amelyek más ember tudomására nem juthattak. Mégis a végsőkéig feszítettük a húrt.

Október első napjaiban jött a bolgár összeomlás. Október 18-án a török is leteszi a fegyvert. Egy nappal előbb köz-

ismertté lett az osztrák császári manifesztum, melyben az Ausztriában élő nemzetiségek felhívtak nemzeti tanácsok alakítására és külön állami berendezkedésre. *Mindez akkor történt, mikor a különböző nemzetiségek fiai a harctéren még együtt küzdöttek.*

A horvát csapatok voltak az elsők, amelyek a manifesztum hatása alatt elhagyták a harcteret és hazasiettek.

Gróf Tisza István október 17-én kijelenti a képviselőházban, hogy „elvesztettük a háborút!” Október 20-án tudjuk meg, hogy az ántánt a csehéket hadviselő államnak elismerte. Károlyi Mihály gróf lázító beszédet tart a képviselőházban. Beszédét a katonák a fronton olvassák. A magyar sajtó felszabadítja önmagát az eddig is csak igen enyhén gyakorolt cenzúra alól. Az újságok akadálytalanul érkeznek a harcoló katonákhoz.

Csöda-e, hogy ezek után az olasz fronton is kitör a lázadás?

Október 24-én a 3. vadászászlóalj, a 3. ulánusezred és a magyar 25. losonci gyalogezred megtagadják a nekik kiutalt frontszakasz megszállását. Utóbbi ezred hivatkozik Károlyi Mihály beszédeire. Nem akar osztrák érdekeket szolgálni. Másnap Papadolinál a szolnoki 68. gyalogezred nem akar a tűzvonalba menni. Azzal a kijelentéssel tagadja meg az engedelmisséget, hogy: „Károlyi felhívásának teszünk eleget!”

Az ezred lázadását követi a hadosztály többi csapatainál az engedelmisség megtagadása. A lázadás áterjed a szomszédos kötelékekre is. Fellázad a 22. honvéd gyalogezred,

utána az egész 38. honvéd gyaloghadosztály. A csapatok a hazaszállítást követelik Magyarországra. A hadvezetőség teljesíteni akarja a kérelmet, de a magyar csapatok helyébe rendelt osztrák ezredek tiltakoznak az ellen, hogy a lázadó magyarok helyét foglalják el a harcvonalban és megtagadják az engedelmisséget ők is.

Október 28-án olasz arcvonalunk nagy részére terjed ki a lázadás. De lázadnak csapataink Ukrániában és az albán fronton is.

A hadiflottáról már megemlékeztem.

Az elmondottakból láthatja mindenki, hogy a hadsereg fegyelme 1918. október utolsó napjaiban már majdnem teljesen megszűnt. Ebben igen nagy része volt annak a sajnálatos körülménynek, hogy a fegyelmet a háború két utolsó évében nem kezeltük eléggé erélyesen. A lázadás oly hirtelen kirobbanását éppen a legkritikusabb napokban, amikor az olasz fronton az egyesült ántánterők a támadást megkezdték, mégis csak az a fejvesztettség okozta, amely a bel-országban uralkodott és főképpen Károlyi Mihály lázító beszédeinek tulajdonítható. Az ellenség előtt álló magyar csapatok addig fegyelmezetten parancsnokaik kezében voltak.

A Budapesten lévő csapatok az itteni események és beszédek legközvetlenebb befolyása alatt állottak. Olvasták a lapok izgató cikkeit, melyek minden cenzúra nélkül megjelenhettek. A belső ellenség, a Galilei-kör és az ellenséges propagandaügynökök bujtogatásának közvetlenül ki voltak szolgáltatva.

Beteg volt a nagy szervezet, a hadsereg. Súlyos beteg már hónapok óta és folytonosan új erőpróbának tették ki.

Október 29-én kezdtük az olasz fronton a visszavonulást. E napon fegyverszünetet kértünk és 30-án kezdtük meg a tárgyalásokat, amelyek november 3-án a fegyverszünet megkötésével végződtek.

Az utolsó erőpróba, amely meg is adta a hadsereg fegyelmének a kegyelemdőfést, az az intézkedés volt, melyet a hadsereg-főparancsnokság a fegyverszünet megkötésénél elsietve és túl korán adott ki.

A fegyverszüneti tárgyalásokhoz általunk az olasz főhadiszállásra kiküldött Weber gyalogsági tábornok közölte a hadsereg főparancsnokságunkkal azokat a feltételeket, melyekhez az ántánt a fegyverszünet megkötését kötötte. Mi elfogadtuk ezeket a feltételeket november 2-től 3-ikára virradó éjjel és hozzátettük még azt a kikötést, hogy az összes ellenségeskedések azonnal beszüntetendők.

Ezek után várnunk kellett volna, vajon az olaszok is elfogadják-e az általunk tett, az ellenségeskedés azonnali beszüntetésére vonatkozó ajánlatunkat.

Hadsereg-főparancsnokságunk nem várta be azonban az olaszok választ, hanem a Weber gyalogsági tábornoknak küldött fenti értesítéssel egyidejűleg az olasz fronton álló összes csapatainknak kiadta a következő parancsot: „Az ántánt fegyverszüneti feltételeit elfogadtuk, minden ellenségeskedés úgy szárazföldön, mint a levegőben azonnal beszüntetendő.”

Weber gyalogsági tábornok az olaszokkal a fegyverszünetet véglegesen csak október 3-án délután tudta megkötni. Az olaszok *nem fogadták el azt a feltételünket, hogy az ellenségeskedések azonnal beszüntetendők. Csak abba egyeztek bele, hogy az ellenséges viszony 24 órával a fegyverszüneti megállapodás aláírása után szűnik meg, azaz november 4-én délután 3 órakor.*

Furcsa helyzet állott elő. Az osztrák-magyar haderő csapatai október 3-án reggel abbahagytak minden harcot, míg az olaszok azt még másfél napon át folytatták. Csapataink lábhoz tett fegyverrel voltak kénytelenek az olasz tüzéség tüzelését eltűrni, aminek folytán igen sok katonánk vesztette az életét és még sokkal többen estek fogságba.

Elképzelhető ennek a helyzetnek a behatása a csapatnak már amúgy is bomlott fegyelmére. Arz vezérezredes, akkori hadsereg főparancsnok, az idő előtt kiadott végzetes parancs kibocsátását a háborúról írott könyvében a következőkkel indokolja. Azt mondja, hogy *fel kellett tételezni, hogy az olasz főparancsnokság is be fogja szüntetni az ellenségeskedéseket, mihelyt megkapja hozzájárulásunkat az általa szabott feltételekhez és remélni lehetett, hogy ez november 3-án délelőtt fog bekövetkezni.*

Igen részletesen foglalkoztam ebben a fejezetben a fegyelem bomlásának összes tüneteivel, és leírtam azokat az általános okokat és a legmagasabb katonai vezetés terén kiadott balkezes intézkedéseket, melyek a fegyelem meglazulásával előkészítették a talajt a fegyveres hatalom felbomlására.

Meggyőződése, hogy minden bekövetkezett bajnak és hazánk szerencsétlenségének egyik fő oka az a körülmény, hogy azokban a kritikus napokban, melyek a Wekerle-kormány lemondásától Hadik János grófnak elkésetten⁴ adott kormányalakítási megbízatásáig lefolytak, azaz 1918. október 23-tól 30-ig nem tudtuk idebent a törvényes rendet fenntartani.

A törvényes rend felbomlását okozta a Wekerle-kormányban sajnosan uralkodott az a felfogás is, hogy mint lemondott és csupán az új kormány megalakulásáig az ügyek továbbvezetésével megbízott kormány nem tehet fontosabb intézkedéseket. Túrte a Nemzeti Tanács megalakulását, nem tett semmit a Nemzeti Tanácsnak október 26-án megjelent, nyíltan a forradalomra lázító kiáltványa ellen. Túrte Búza Barna és Fényes László lázító beszédeit és megtagadta a hozzájárulását a statárium kihirdetéséhez. Még laikus, a kormányzás titkaiba be nem avatott ember sincs kétségben aziránt, hogy a törvényes rend fenntartására szükséges intézkedések megtétele azok közé a teendők közé tartozik, melyeket a lemondott és az új kormány kinevezéséig az ügyek továbbvitelével megbízott régi kormány minden körülmények között teljesíteni köteles. A törvényes rend nem szűnhetik meg egy percre sem, annak fenntartásáról állandóan kell gondoskodni.

⁴ Az „elkésetten” szót Hadik János gróf kívánságára vettem fel a kéziratba.

Lényegesen jobb lett volna a helyzetünk az olasz fronton is, ha nem éppen a legkritikusabb napokban, amikor a fegyverszüneti tárgyalásokat folytattuk, bomlik meg a hadsereg fegyelme; a bel-országban végbemenő események és a lapok által hozott hírek és lázadásra felszólító újságcikkek behatása alatt. Ha csak még néhány napig tudjuk a frontot tartani, nem esik annyi emberünk fogságba, jobb feltételeket kapunk és hazahozhatjuk a magyar csapatokat az ország megvédésére a külső és belső ellenség ellen.

AZ OSZTRÁK CSÁSZÁRSÁG SZÉTESÉSE

Amikor a magyarországi összeomlás okairól írok, nem mellőzhetem annak a befolyásnak a felemlítését, amelyet az osztrák birodalomban 1918-ban végbement események és e birodalom feloszlása a magyarországi viszonyokra gyakoroltak.

Magyarország és Ausztria sorsa évszázadokon keresztül szorosan össze volt kötve. Az osztrák összeomlás nem maradhatott nyom nélkül minálunk. Ha az osztrák császárság megmarad, valószínűleg minálunk sem következett volna be nagyobb változás. De viszont az osztrák császárság megszűnése sem volt az az ok, amelyre Magyarország összeomlásának be kellett következnie. Egy dolog azonban kétségtelen: *hogy az odaát végbemenő felfordulás rendkívül megnehezítette a magyar kormány helyzetét*, amely október 23-tól 31-ig, tehát a legválságosabb napokban, mint leköszönt és csak az ügyek ideiglenes vezetésével megbízott kormány működött. Az osztrák császárságot 1900 óta az úgynevezett 14. paragrafus segítségével kormányozták, amely az osztrák alkotmány értelmében a kormányt felhatalmazta, hogy a birodalmi tanács üléseinek szünetelése idejében adjon ki

törvényerejű kormányrendeleteket. Károly császár, aki mindenben tanújelét adta annak, hogy alkotmányosan akarja országait vezetni, véget vetett ennek az állapotnak és röviddel trónra lépése után összehívatta az osztrák birodalmi tanácsot, 1917. május 30-ikára.

Az osztrák kormány igyekevése, hogy magának még birodalmi tanács összeülése előtt a többséget biztosítsa, nem vezetett eredményre. A lengyelek, akik eddig a mindenkori kormány rendelkezésére állottak, - bár sohasem ingyen - most kitértek. Biztosítottak látták az önálló lengyel államot és ezért az eseményeken kívül akartak maradni.

A birodalmi tanács mindjárt első ülésén rohamot intéztek a kormány ellen. *A csehek a monarchia eddigi dualisztikus államformájának megszüntetését követelték* és azt kívánták, hogy az osztrák császárság alakuljon át teljesen szabad és egyenjogú nemzetiségi államokból álló szövetséggé. *Egyben bejelentették Magyarország tótlakta vidékeire való igényüket.* A délszlávok képviselői, a horvátok, szlovének és szerbek egyesítését követelték egy önálló államban, most azonban még a Habsburg-Lotaringiai ház jogara alatt. A kormány tehetetlen volt e támadásokkal szemben és lemondott. Utóda sem tudott a helyzettel megküzdeni és szintén lemondott.

A császár, aki végtelenül jószívű uralkodó volt, engedékenységgel, jószággal és szeretettel gondolt célt érhetni. Sajnos oly időben, amikor ezen emberileg nagyszerű és nemes tulajdonságok nem voltak alkalmasak a felkorbácsolt szen-

vedélyek megfékezésére. Vasszigor és hajthatatlan energia helyett a jóságban látta az eszközt arra, hogy az embereket jobb belátásra bírja. *A legjobb és legnemesebb szándék vezette uralkodói kötelességeinek teljesítésében.* Felelős tanácsadói megerősítették őt ebben a törekvésében, ahelyett, hogy kelőleg felvilágosították volna a fiatalon, a háború legnehezebb időszakában a trónra jutott uralkodót.

1917. július 2-án megjelent az amnesztia rendelet, melyben közkegyelmet adott a császár a politikai bűntettekre. A cseh nemzet forradalmi vezérei visszatérhettek a külföldről és otthon folytathatták az osztrák birodalom szétbontására irányuló cselekvéseiket. Midőn pedig Amerika belépése a háborúba biztos lett, 1918. január 6-án nyíltan kijelentették, hogy *a cseh kérdés most már csak nemzetközi úton oldható meg; ahhoz a birodalmi tanácsnak semmi köze.*

Az 1918. július havában ismét összehívott birodalmi tanácsban az összes pártok a leghevesebben támadták a kormányt, alkotmány sértéssel vádolták, a piavei csatavesztés kivizsgálását követelték, a költségvetést visszautasították. Újbóli kormányválság volt ennek a következménye.

Az osztrák miniszterelnök a délszláv képviselők nyomására *felvetette a délszláv kérdést.* Wekerle az egyedül lehető választ adta: hogy Magyarország ily kérdést nem ismer!

Közben a harctéri helyzet napról-napra rosszabbodott. 1918. szeptember 15-én az Antant kezdi meg a támadást a szaloniki fronton. A bolgárok visszavonulnak és kilépnek a hadviselő államok sorából.

Október elején a németekkel tárgyaljuk a fegyverszüneti kérdést. Az osztrák miniszterelnök még ezen tárgyalások befejezése előtt szeretné megoldani az osztrák nemzetiségi kérdést. Galíciát odaígéri a lengyeleknek. Bosznia, Hercegovina és Dalmácia egyesítését Horvátországgal helyezi kilátásba. Hallgat azonban a délszláv állam felállításáról, hogy a magyarok ellenállását ki ne váltsa. Autonómiát ígér Ausztria összes népeinek, ígéreteivel nem ér el eredményt, kosarat kap minden oldalon. A délszlávok ragaszkodnak egy külön önálló délszláv állam felállításához. A csehek tárgyalni sem hajlandók az osztrák miniszterelnökkel. A magyarok tiltakoznak a terv ellen, mert ellentétben áll az 1867. évi kiegyezéssel, amely szerint az osztrák miniszterelnöknek Horvátországhoz semmi köze.

Ebben a nehéz helyzetben egy koronatanács megtartása határoztatik el. Október 15-én megtartják ezt a császár elnökelete alatt, az osztrák miniszterelnök, a három közös miniszter és az összes fegyveres erő vezérkari főnökének részvételével. A koronatanács császári manifestum kibocsátását határozta el. Ez megjelenik október 16-án. A császár a manifestumban teljesíti népei kívánságát. Ausztria legyen egy államszövetség közös védelemmel és egyesített gazdasági területtel, amely államszövetségben belül minden nemzetiség a területén külön állami életet él. Ezen átalakulás céljára állítsák fel a nemzetiségek a nemzeti tanácsokat. A magyar szent korona országainak területi integritását ebben a manifestumban kifejezetten biztosítja az uralkodó.

Wekerle miniszterelnök e napon jelenti be a király felhatalmazásával a képviselőházban a perszonaluniót. Úgy gazdaságilag, mint katonailag teljesen önálló berendezkedésünket.

A császári manifestumot csak az osztrák németek vették tudomásul, október 21-én megalakították a német-osztrák államot. A cseh nemzeti tanács elutasító választ ad, külön manifestumot bocsát ki, melyben azt mondja, hogy a cseh kérdés nem osztrák kérdés, ez csak nemzetközileg intézhető el. A délszlávok nemzeti tanácsai nem veszik tudomásul a császári manifestumot, nem akarják elismerni Magyarország területi sértetlenségét. A horvátok október 29-én ki mondják Magyarországtól való elszakadásukat és Szerbia, Montenegró, Bosznia és Hercegovina, valamint Ausztria délszláv részeivel való egyesülésüket. A lengyelek már október 9-én kiáltották ki Lengyelország függetlenségét. Végül az Ausztriában élő olaszok kijelentették, hogy semmi közük az osztrák császárhoz és a manifestumhoz.

Látjuk a mondottakból, hogy a manifestummal nem érték el azt a célt, melyet elérni akart a császár. Sőt inkább a manifestum adta az utolsó lökést az osztrák állam teljes felbomlásához és részekre tagolta a hadsereget is.

Az osztrák birodalmon 1918. év második felében segíteni már nem lehetett. Ha a háborút ez év elején, a győzelemmel végződött 12. Isonzó-csata után befejezzük, akkor együtt lehetett volna még tartani ezt az államot. A hadsereg akkor még jó állapotban volt és Ausztriára jobban, mint bármely

más államra, volt alkalmazható a mondás, hogy a hadsereg-gel áll vagy bukik.

Azt az előbbi állítást, hogy az osztrák összeomlás nem maradhatott nyom nélkül minálunk, nem akarom úgy értelmezni, mintha a Lajtán túli felbomlás következményeképpen nálunk is be kellett állania a felfordulásnak. Ott a felbomlást feltartóztatni már nem lehetett. Minálunk azonban erős kézzel meg lehetett volna akadályozni az összeomlást. Szerencsétlenségünk volt a kormányválság elintézésének elhúzódása és ennek folytán az a beállott helyzet, hogy 8 napon át nem volt itt senki, aki erős kézzel tartotta volna a kormány gyeplőit, megakadályozta volna Károlyi Mihály gróf felforgató tevékenységét, ezzel megakadályozta volna az összeomlást és így Károlyi Mihály kormányra jutását is.

MUNKÁSMOZGALMAK

1918. ÉV TAVASZÁN

Bevezetesként szükségesnek tartom előre küldeni a következőket:

A háború kitörésekor a Péterváradon állomásozó cs. és kir. kecskeméti 38. gyalogezred parancsnoka voltam. Az ezredet 1914. július 25-ikéről 26-ikára virradó éjszaka felriasztották. Másnap, 27-én délben már útnak indították a szerb határra, a Klenák és Kupinovo között fekvő Száva szakasz megszállására és a határ elzárására.

Ettől a naptól kezdve megszakítás nélkül harc-vonal-szolgálatot teljesítettem egészen az 1918. év elejéig.

Szeretett ezredemet nemsokára el kellett hagynom, 1914. szeptember 12-én kineveztettem az 1. hegyi dandár parancsnokává. Ezzel vettem részt az első szerbiai hadjáratban, 1914. december 12-ig. 1915. február havában a 2. hegyi dandár parancsnoka lettem.

Midőn a viszonyok úgy alakultak, hogy Olaszország hadüzenetétől kellett tartanunk, 1915. évi május 15-én dandárommal a Doberdó fennsíkra helyeztek át. Ott más csapatokkal és tüzérséggel megerősített dandárommal az első Isonzó-csatát küzdöttem végig 1915. június 23-tól július 5-ig.

Ebben a csatában az ellenség fölött elért győzelem jutalmául július 22-én kineveztettem a Monte San Mihélén küzdő m. kir. 20. honvéd hadosztály parancsnokává, Nagy Pál tábornok helyébe. Közel három évig vezettem ezt a vitéz, elsőrendű parancsnokok alatt álló kitűnő csapatokból összetett hadosztályt. *Őt Isonzó-csatában védte hadosztályom egész Isonzó-frontunknak az olaszok által leghevesebben támadott pontját: a Monte San Mihélet.* Visszaverte az olaszoknak mindig túlerővel végbevitt támadásait és állta a sokszoros túlerejű olasz tüzérség pokoli tüzeit. *A 6. Isonzó-csatában parancsra engedte át a hadosztály az oly sok magyar vérrel áztatott hegyet az olaszoknak, mert Görz eleste folytán a Monte San Mihéle a teljes körülrészes veszedelemének volt kitéve.* A comeni fennsíkon a 7. és 8. Isonzó-csatát is végigküzdvé, annyi veszteséget szenvedtek csapataim, hogy azokat hosszabb időre a nagyobb harcokból ki kellett vonni, 1916. november havában áthelyezték a hadosztályomat Wolhyniába, a viszonylagosan csendes orosz arcvonalra.

1917. augusztus végén betörték az olaszok a Bainsizza fennsíkra, minek folytán egész Isonzó-frontunk helyzete igen válságosra fordult. A Monte San Gabriele, az arcvonal kulcspontja, az olaszok kezébe került. Sürgős segítségre volt szükség. *Táviratilag lehívták a 20. honvéd hadosztályt az orosz frontról. Vissza kellett foglalnia a Monte San Gabrielét.* Feladatának meg is felelt. Ezután a 12. Isonzó-csata megindulásáig, 1917. október 26-ig, védte ezt a hegyet. A Monte San Gabriele megtartása az összes felettes parancsnokságok

által elismerten és kimondottan feltétele volt annak, hogy a 12. Isonzó-csata előkészületeit megtehessek és a csata megindítható legyen.

A hadosztály a csatát követő fényes offenzívánkon részt vett és 1918. február hó elején a Piave folyó felső szakaszában, a Monte Tomba lábánál, Segusino, Quero és Alano vonalában állott.

Itt vettem 1918. február hó 8-án Ófelségének parancsát, hogy a cs. és kir. közös hadügyminiszternek rendelkezésére bocsáttattam az ország belsejében való alkalmazásra azzal a megjegyzéssel azonban, hogy ez a vezénylés ideiglenes és megmaradok a működő hadsereg állományában.

A parancs szövegezéséből nem tudtam kivenni, milyen alkalmazásról van szó. Nagyon nehezemre esett a megváltás hadosztályomtól. Az a sok véres csata, melyet két és félévnél hosszabb időn át együtt vívtunk és az elért fényes eredmények emléke erősen egymáshoz fűzött bennünket. Megkönnyítette azonban az elválást a parancsnak az a kitétele, mely szerint a vezénylés ideiglenes és így kilátásom volt arra, hogy rövid idő múlva vissza fogok térni szeretett honvédjeimhez.

A parancsnokság átadása után útnak indultam és február 13-án jelentkeztem Wienben Stöger-Steiner hadügyminiszternél. Ez közölte velem, hogy Ófelsége a monarchiában keletkezett munkászavargások megfékezésére három karhatalmi parancsnokságot állított fel. Ezek egyikének élére engemet rendelt.

Őfelsége Magyarország és Horvát-Szlavónországban levő összes mozgó (karhatalmi) csapatok parancsnokává nevezett ki. Gratulált a kitüntető megbízáshoz és átadta nekem a részletes intézkedéseket tartalmazó rendeletet. Másnap, február 14-én, Őfelségénél jelentkeztem a Bécs melletti Badenben. Nagyon kegyes szavakkal fogadott és külön kiemelte, hogy a megbízatásom csak addig tart, míg erre szükség lesz. Rövid idő múlva vissza fog rendelni hadosztályom élére, Őfelsége ezen szavainak nagyon megörültem.

A hatáskörömet szabályozó fent említett rendelet korlátlan intézkedési jogot adott nekem a Magyarország és Horvát-Szlavónország területén lévő és karhatalmi célokra felhasználható összes csapatok fölött. Azaz alám voltak rendelve a budapesti, pozsonyi, kassai, temesvári, nagyszébeni és zágrábi katonai parancsnokságok és az összes magyar honvéd kerületi parancsnokságok területén levő csapatok.

Ilyen csapatok voltak elsősorban is a hadra kelt hadseregtől az ország belsejébe, a harácsolás biztosítására, visszarendelt tábori csapatok és a különféle póttesteknél lévő kiképzett, azaz legalább 10 heti kiképzésben már részesült legénységből felállított karhatalmi századok, zászlóaljok és géppuskaosztályok.

Hatáskörömben a közös hadügyminiszter útján Őfelségének voltam alárendelve.

A fent említett katonai parancsnokságok élén álló tábornokok valamennyien magasabb rendfokozatban állottak, mint én. Ezen okból el volt rendelve, hogy bár a katonai

parancsnokságok területén levő csapatok nekem vannak alárendelve, maguk a katonai parancsnokok személyükben nem tartoznak aláam.

A csapatokkal való intézkedés céljából minden katonai parancsnokságnál egy tábornok volt kijelölve, aki közvetlenül nekem lett alárendelve, és mint „Karhatalmi tábornok” parancsaimat közvetítette a területén fekvő csapatokhoz. Ezek a karhatalmi tábornokok is részben magasabb rendfokozatban állottak, mint én.

1918. február 15-én Budapestre érkezve, jelentkeztem báró Szurmay Sándor gyalogsági tábornok, honvédelmi miniszternél. Amikor a szobájába beléptem ezekkel a szavakkal fogadott: „No megérkeztél, Te diktátor!”

Megtudtam, amit különben már a fenti szavakból is azonnal megérezttem, hogy hatáskörömet és alárendeltségemet a honvédelmi miniszter mellőzésével határozták meg Bécsben. Ezt helytelennek tartotta a miniszter, de ugyanaz volt az én nézetem is. A honvédelmi miniszter felelős az ország belsejében teendő minden karhatalmi intézkedésért. Ő a mindenkori helyzetről jobban van mindenkor tájékozva, mint a közös hadügyminiszter, mert közvetlenebb érintkezésben áll a magyar kormány tagjaival és a hatóságokkal. A honvédelmi miniszter útján és nem a közös hadügyminiszter útján kellett volna engemet parancsnoki állásomban Őfelségének alárendelni.

Egyike volt ez a sok elkövetett hibának.

Szolgálatom megkezdésénél láthattam azonnal, hogy az említett rangviszonyok miatt nehézségeim vannak. A kato-

nai parancsnokok részéről bizonyos passzivitást tapasztaltam, éreztem ezt a parancsnokságom megalakulásánál, az irodám megszervezésénél, a szükséges tisztek rendelkezésemre való bocsátásánál stb. De még az alám rendelt karhatalmi tábornokoknál sem ment a dolog zökkenés nélkül. Amidőn arról volt szó, hogy Magyarország különféle katonai és honvéd állomásain lévő csapatokról és azok állományáról tiszta képet nyerjek, az erre vonatkozó jelentéseket igen nehezen tudtam megkapni. A bécsi közös hadügyminisztérium adott ugyan egy kimutatást a Magyarországon lévő és alám tartozó csapatokról, de hozzátették mindjárt ők maguk, hogy ez valószínűleg nem egyezik a valósággal. Így is volt, a kimutatás teljesen hamis, már régen idejéért adatokat tartalmazott.

Két hétig tartó szakadatlan, sokszor éjjel is tartó munka, telefon és táviratváltás után végre birtokába jutottam az összes adatoknak.

Tudnom kellett, hogy mennyi csapat és hol áll rendelkezésemre, de tudnom kellett azt is, mennyi csapatot szabad a különféle körletekből adott esetben kivonni, annak figyelembevételével, hogy az ottani rend fenntartása veszélyeztetve ne legyen. Így például a nagyobb ipartelepekről, a vasúti gócpontokról csapatokat elvinni nem volt szabad, tekintettel kellett lennem a vasutak biztosítására és így tovább.

Egészsébe véve igen tekintélyes számú karhatalmi csapat állott rendelkezésemre. Eltekintve az ország belsejében lévő tábori csapatoktól, 47. cs. és kir. közös és 28. m. kir. hon-

védgyalozezred pótzászlóaljánál, a lovassági és tüzérségi pöttesteknél lévő menet- és karhatalmi alakulatok tartoztak a parancsnokságom alá.

1918. március elején készen voltam a karhatalom megszervezésével. Állandóan magamnál hordott előjegyzésekből bármely percben tehettem az egész országra terjedő karhatalmi intézkedéseket.

Meg kell emlékezmem e helyen Dienstl Ede hozzám beosztott őrnagyról, aki fáradhatatlan munkásságával igen jelentékenyen segítségemre volt a karhatalom megszervezésénél.

1918. március 4-én délután telefonon felhívott báró Szterényi József kereskedelmi miniszter. Nagyon fontos ügyben kíván velem beszélni. Felkerestem őt este 6 órakor hivatalos helyiségében, a kereskedelmi minisztériumban. Tudatta velem, hogy *nagyobb szabású munkabeszüntetés küszöbén állunk. Zavargásokra is számíthatunk.* Elmondotta, hogy a budapesti vasgyárak munkásai bizalmi férfiak útján ultimátumszerű követelésekkel állottak elő munkaadóiknál: A bérek felemelését követelik, egyúttal a munkaidő leszállítását 10 órától 8 órára. A munkaadók nem tudják, mit válaszoljanak ezekre a követelésekre. Ezért a kereskedelmi miniszterhez fordultak azzal a kéréssel, adjon nekik útbaigazítást a munkásokkal szemben követendő magatartásuk tekintetében: teljesíthetik-e a munkások követeléseit, vagy pedig ha azokat vissza kell utasítani, van-e elegendő erőnk az ipartelepek és gyá-

rak megvédelmezésére? Báró Szterényi kifejtette előttem, hogy a munkabérek emelése nem okozna nehézséget, ebben a tekintetben a munkások kívánságai teljesíthetők. Nem teljesíthető azonban az a követelésük, hogy a munkaidőt napi 2 órával leszállítsuk, mert ez a hadsereg állományát érinti. Ha ugyanis a gyárakban 10 óra helyett csak nyolc órát dolgoznak, és mi azt akarjuk, hogy az előállított hadianyag és lőszer stb. mennyisége ne csökkenjen, akkor a munkások létszámát 25 százalékkal emelni kell. Ez a gyakorlati kivitelben azt jelentené, hogy *a budapesti vasgyárakban dolgozó 70.000 munkás mellé további 17.500 munkást kell beállítani*, ha az eddigi munkateljesítményt elérni akarjuk. 17.500 embert kell tehát a katonai szolgálat alól felmenteni és hazahívni a frontról.

Nem szorul bővebb magyarázatra, hogy a hadsereg ecsetelt kedvezőtlen állományviszonyai mellett a munkások követeléseinek teljesítése nem volt lehetséges.

Szterényi báró ezek után kérdést intézett hozzám, tudom-e a rendet fenntartani és a gyárakat a rombolások ellen megvédeni abban az esetben, ha a munkaidő leszállítására vonatkozó kérelmet elutasítjuk, a munkások erre sztrájkba lépnek és zavargásokra ragadtatják magukat?

Válaszom rövid volt: „Igen!”

Ezen nyilatkozatomra elhatározta a kereskedelmi miniszter, hogy a munkaadókat oly értelemben fogja tájékoztatni, hogy a béreket felemelhetik, de a munkaidő leszállítása iránti követelést utasítsák vissza.

Meg kell itt említenem, hogy a munkások a gyárosoknak átadott ultimátumban egyebek között kimondották, hogy háromnapi meggondolási időt adnak a munkaadóknak. Ha addig a követeléseket nem teljesítik, erőszakosságokkal fenyegetődzték.

Erre való tekintettel az a megállapodás történt a gyárosok és a kereskedelmi miniszter között, hogy a munkások 3 napig, azaz március 7-ig választ egyáltalában nem kapnak. E napon fogják a munkaadók kijelenteni, hogy a munkaidő leszállítására vonatkozó követelést visszautasítják.

Ha a munkások ezek után is fenntartják a követelést, akkor rövid időre becsuktnak a gyárak, a munkások pedig kizáratnak.

Az én feladatom az volt, hogy március 7-ig megtegyem katonai részről az előkészületeket, felhozassam Budapestre a szükséges csapatokat.

Bárá Szterényi kereskedelmi miniszter megmondotta, hogy mit kíván tőlem. Azt, hogy szükség esetén március 8-án a bezárt gyárakat katonailag megszállassam és megakadályozzak minden mozgolódást.

Rövid volt az idő az előkészületekre. Az ország minden részéből kellett karhatalmi századokat Budapestre felhozatni. Lőcséről éppen úgy, mint Székelyudvarhelyről vagy Nagykánszáról. Az érvényben álló katonai irányítási szabályzat szerint az összes szállítmányokat irányítás céljából a bécsi Központi Vasúti Szállítmány Vezetőségnek (Zentral-Eisenbahn-Transportsleitung)-nak kellett volna bejelentennem. Ez

azután a katonai parancsnokságok útján intézte volna el az irányítást, illetve az általam megjelölt csapatok felszállítását Budapestre. E szabály betartása legalább kétnapi idővesztést okozott volna. Nem tette volna lehetővé a csapatok idejében való megérkezését Budapestre. Ezért elhatároztam, hogy a báró Sztérenyi miniszter által megfelelően utasított MÁV igazgatósággal együtt közvetlenül fogjuk kiadni a szükséges intézkedéseket a karhatalmi századoknak Budapestre hozatalára. E célból még március 4-én este lementem a MÁV igazgatóságához és Kotányi elnökgazgató helyettesével együtt végeztük a Budapestre hozandó csapatok irányítását. Én küldtem el a távirati rendeleteket a katonai és honvéd állomásparancsnokságoknak, a karhatalmi századok elindítására. A MÁV elnökgazgató helyettese ugyanakkor az üzletvezetőségeket utasította táviratilag a csapatok szállítására és pedig oly módon, hogy a rendesen közlekedő személyvonatokhoz kapcsolják a szükséges kocsikat. Egész éjjel dolgoztunk. Március 5-én reggel 4 órakor készen voltunk az intézkedések kiadásával. E napon állomáshelyeikről már el is indultak az első századok és géppuska osztagok. Az összes felrendelt csapatok március 6-ikán és 7-ikén Budapestre érkeztek. *Teljesen intakt, a főváros levegőjétől meg nem fertőzött csapatokkal rendelkeztem.*

A munkások, amint ezt előre elhatároztuk, sem március 5-én, sem 6-án nem kaptak választ, ők azonban önhatalmúlag érvényt szereztek kívánságaiknak. Ugyanis mindkét napon a gépek fűtői és kezelői két órával előbb állították meg a

gépeket, mint rendesen. Ez okból a többi munkás sem tudott dolgozni és a munkát két órával előbb abba kellett hagyniuk.

Március 7-én kapták meg a munkások bizalmi emberei az elutasító választ. A munkaadók felszólították a munkásokat, hogy a munkát az eddigi 10 órai munkaidő mellett folytassák. A munkások vezetői ezt megtagadták.

Itt látszott, mily hazafiatlan, ellenségeink szolgálatában álló egyének gyakoroltak befolyást munkásainkra. Az ország élet-halál harcot vívott. Katonáink napokon át pihenés nélkül, folytonos életveszélyben állottak a lövészárkokban. Idehaza lévő munkásaink pedig csak napi 8 órát akarnak dolgozni.

Sándor László dr. budapesti rendőrfőkapitánynak március 7-én délután 6 órakor kellett volna hozzám juttatnia az általa szerkesztett összeállítást, amelynek alapján a katonai intézkedések megteendők. Meg kellett jelölnie a megszállandó budapesti vasgyárakat, azok fekvését, nagyságát, munkásaik számát, a megszállásra szükséges csapatok erősségét stb.

Ezt az összeállítást *Sándor főkapitány 3 órai késéssel, csak este 9 órakor hozta el.* Ekkor *Richard* altábornagy, a budapesti katonai parancsnokságnál rendelkezésemre álló karhatalmi tábornok, a hatáskörébe tartozó részleges intézkedések kiadását megtagadta, azzal az indokolással, hogy ily késő este nem vállalhat felelősséget azért, hogy a kiadandó parancsokat másnap reggel idejében végrehajtják és kérte, hogy a gyárak becsukását és a munkások kizárását egy nappal halasszuk el.

Megemlítettem előbb, hogy minden katonai parancsnokságnál egy tábornok állott rendelkezésemre a csapatokkal való közvetlen intézkedés céljából. Hatásköröm, mint Magyarország és Horvát-Szlavónország összes karhatalmi csapatainak parancsnoka, nem terjedt ki a részletes intézkedésekre. Az én dolgom az volt, hogy a csapatokkal való megfelelő rendelkezés által gondoskodjam arról, hogy ott, ahol arra szükség van, a megfelelő erejű karhatalom készen álljon az illető alparancsnokom rendelkezésére, akit a helyi diszponálás megilletett.

A jelenlevő főkapitány és *Jekel* miniszteri tanácsos, a belügyminisztérium rendőri osztályának jelenlevő vezetője, kétségbeestek Richard altábornagy vonakodása miatt. Akkor már intézkedtek az iránt, hogy a gyárakat március 8-án reggel ki ne nyissák és a gyárak kapuin a munkások kizárását hirdető falragaszok ott legyenek. Ily késő este nem voltak képesek a munkaadókat újból összehívni, őket a tervbe vett intézkedések elhalasztására utasítani és a hirdetmények kiragasztására vonatkozó rendelkezéseket visszavonni. Attól féltek, hogy nagyobb zavargások, esetleg rombolások fognak bekövetkezni, ha a munkások a reggeli órákban az esetleg becsukott gyár kapujához érkeznek, a szóban levő hirdetményt olvassák és a karhatalom a helyszínen meg nem jelent.

Sándor László főkapitány ezért a katonai intézkedések feltétlen kiadását kérte.

Látva ezt a helyzetet, elhatároztam, hogy Richard altábornagy helyett magam végzem el a részletes intézkedések ki-

adását is. Azonnal hozzáfogtam. Kora hajnalig elkészültünk az összes szükséges intézkedések kiadásával. A parancsokat autókon kiküldött tisztek továbbították. Még az éj folyamán lépéseket tettem, hogy a villamosvasút és helyiérdekű vasút azon különvonatait, melyek a munkásokat a reggeli órákban a gyárakhoz viszik, 8-án reggel ne indítsák.

Az intézkedések kitűnően beváltak. Az éjszaka felriasztott karhatalmi osztagok a kora reggeli órákban megszállták a gyárakat. A munkások, amint ezt *Sándor* főkapitány 8-án délelőtt velem közölte, teljesen meg voltak lepve, tanácstalanul állottak, mozogni sem tudtak. A tárgyalás a munkaadók és munkások között még e napon megindult és rövid idő alatt létrejött a megegyezés. A munkások munkába állottak, ezentúl is napi 10 órai munkaidő mellett, de fizetésüket megjavították.

Ezekben a napokban az a hír terjedt el, hogy én a munkások vezetőit magamhoz rendeltem és felakasztással fenyegettem meg őket. Igen magas helyen is beszéltek róla és kérdést intéztek hozzám. *Ez a hír alaptalan volt, nem tudom, honnan eredt!* Én erre alapot nem szolgáltattam, de nem is szolgáltathattam, mert hatáskörömben ilyen fenyegetésre feljogosítva nem voltam.

Wekerle miniszterelnök és báró *Szterényi* kereskedelmi miniszter nagyon megörültek és gratuláltak a gyors sikerhez. Nem számítottak arra, hogy a munkásmozgalom oly simán és minden rendzavarás nélkül fog elintéződni.

Az igazán váratlan és meglepő dolog azonban csak ezután történt. Március 8-án délelőtt érkezett a közös hadügy-

miniszter rendelete Budapestre, amely az általam betöltött állást megszüntette, megszüntette azt a kereken négy hétig tartott állapotot, hogy Magyarország és Horvát-Szlavónország összes csapatai fölötti parancsnoklás egy kézben volt egyesítve.

Ez a március 8-án Budapestre érkezett rendelet minden bizonnyal már március 7-én vagy még előbb született meg. Hiszen februárban Őfelsége rendelte el az általam eddig viselt parancsnokságnak felállítását és ezért annak megszüntetéséhez is a legfelsőbb hozzájárulást kellett kikérni. Létrejött tehát ez a fontos és életbevágó rendelet akkor, amikor Budapesten bizonytalan volt a helyzet és a rend fenntartására szükséges katonai intézkedések folyamatban voltak. Jellemzi ez az intézkedés azt a gondolatvilágot, mely a közös hadügyminisztériumban uralkodott.

A március 8-án érkezett rendelet szerint minden katonai parancsnok újból maga intézkedhetett a körletébe tartozó csapatokkal.

Amikor 8-án délelőtt a beérkezett rendelkezést Wekerle miniszterelnökkel és báró Sztéryni kereskedelmi miniszterrel közöltem, erősen kifakadtak mindketten. Meg nem ismételhető kifejezésekkel illették a bécsi „Wirtschaftot”.

De jött még ennél cifrább dolog. Kifogásolta a közös hadügyminiszter azt az elhatározásomat, mely szerint a március 4-től 5-re virradó éjszaka a MÁV. elnökgazgató-helyettesével együtt végeztük a Budapestre rendelt karhatalmi csapatok irányítását. Letorkolást kaptam azért, mert ezen

irányítást nem kértem az előírt hivatalos úton, azaz a bécsi Központi Katonai Szállítmány Vezetőség útján. Itt hatásköri feltékenység vezette az illető magas állású urat, aki nem ösmerte vagy nem akarta ösmerni a budapesti helyzetet és nem törődött az esetleges késedelmes szállításból eredő veszéllyel.

Én mindezt nem bántam, eddigi nagy hatásköröm megszüntetése nem érintett kellemetlenül. Amúgy is visszakiváncsoztam a harctérre a csapataimhoz és most, a felmentés folytán azt hittem, hogy ez gyorsan teljesülni is fog.

Csakis országos érdek szempontjából akarom megvilágítani az általam rövid ideig betöltött parancsnoki hatáskör fontosságát. A magyar szent korona országai összes, karhatalmi célokra felhasználható csapatainak egy parancsnok alá helyezésének célszerűségét.

Magyar- és Horvát-Szlavónország területe hat katonai parancsnokságra (Militärkommandokra) oszlott. Parancsnoki megbízatásom előtt és annak megszüntetése után minden Militärkommando területén annak parancsnoka rendelkezett az alárendelt csapatokkal. Ha ezek a csapatok az illető katonai parancsnokság területén belül, rendzavargások esetén, a rend fenntartására elegendőek nem voltak, az illető katonai parancsnok a szomszédos Militärkommandánstól kérhetett kíségetést. Akarattal mondtam kérhetett, mert ha kért is, soha nem kapott a szomszédtól kíségető csapatokat. Számtalan példa bizonyítja, hogy a szomszéd saját csapataiból soha nem adott bármit is, félve attól, hogy azokra

esetleg holnap neki lesz szüksége, bárha ilyen feltevésre ok nem is volt. Ezért mindenkor a közös hadügyminiszterhez kellett a segítségért, illetve kisegítésért fordulni. Ezen kérés elintézése azután napokig tartott.

Eklatáns bizonyítékot szolgáltat erre a következő eset.

1918. október 26-án át kellett vennem a budapesti Militärkommandot. Tudva azt, hogy a hónapok óta Budapesten karhatalmi szolgálatban álló csapatok nem teljes értékűek, még aznap kértem a szomszédokat, a temesvári és a kassai katonai parancsnokságokat, hogy a Szegeden, illetve Miskolcon állomásozó karhatalmi zászlóaljat bocsássák rendelkezésemre, küldjék fel Budapestre. Az említett két szomszédos katonai parancsnok nem teljesítette ezt a kívánságomat, ezért október 27-én a közös hadügyminiszterhez fordultam ezzel a kéréssel. A hadügyminisztérium, bár két ízben, 28-án és 29-én megsürgettem kérésem elintézését, *nem intézkedett idejekorán. Utólag, 1919-ben értesültem, hogy ez a két zászlóalj november 1-én Budapestre érkezett, amikor már késő volt.* Ez a két a szegedi és a miskolci háziezredtől felállított karhatalmi zászlóalj elsőrendű csapatok voltak, nem voltak az agitátorok által megdolgozva, megfertőzve és eredményesen lettek volna Budapesten felhasználhatók.

Katonai szempontból rendkívül előnyös volt az a rendelkezés, amikor Magyarországon az összes karhatalmi alakulatok fölötti parancsnoklás egy kézben volt összpontosítva. Racionálisan lehetett a csapatokkal gazdálkodni. Március 5-én és 6-án két nap alatt az ország legtávolabbi részeiből 24

órán belül felhozhatók voltak a csapatok Budapestre. Egyszerű volt a rendelkezés, nem kellett ide-oda fordulni kérelemmel.

Mennyire másképpen alakul a helyzet, ha októberben is hasonló hatásköröm lett volna. Két-három napon belül kicseréltem volna akár az egész budapesti helyőrséget, felhoztam volna teljesen intakt csapatokat az ország oly részeiből, ahová a budapesti internacionális aknamunka keze nem férhetett és könnyen lehetett volna ezekkel a friss és még fegyelmezett karhatalmi csapatokkal a rendet fenntartani.

Később tudtam meg csak, hogy az általam 1918. március 8-ig betöltött parancsnoki állás megszüntetésének egyik oka az volt, hogy a Militärkommandósok sértve érezték magukat azáltal, hogy egy náluk rangban alacsonyabban álló tábornok kezébe adták a karhatalmi csapatokkal való, eddig általuk gyakorolt intézkedés jogát, és ezért panaszt emeltek. A honvédelmi miniszter is javasolta illetékes helyen a kérdéses parancsnoki állás megszüntetését.

Pedig lehetett volna a dolgon nagyon egyszerűen segíteni. Ha nem engemet, hanem egy másik idősebb és magasabb rangban levő tábornokot neveznek ki erre az állásra és azt a honvédelmi miniszter alá helyezik, akkor rendben van minden.

Magyarország és Horvát-Szlavónországban elhelyezett összes csapatok fölötti parancsnokságnak egyesítése egy kézben, egy parancsnok alatt igen célszerű intézkedés volt. Ezt az intézkedést érvényben kellett volna tartani.

KINEVEZÉSEM BUDAPESTI HONVÉDKERÜLETI PARANCSNOKKÁ

Amidőn 1918. március hó 8-án felmentettek Magyarorszá-
g és Horvát-Szlavónország összes karhatalmi csapatai-
nak parancsnoki állása alól, azt reméltem, hogy most már
rövid időn belül visszakerülök szeretett honvédekhez, a
20. honvéd gyalog hadosztály élére. Hiszen akkor, amikor
a hadosztálytól elvezényelték, a parancs úgy szólt, hogy az
ország belsejében való alkalmazásom csak ideiglenes, azaz
csak rövid ideig fog tartani és hogy megmaradok a működő
hadsereg állományában, ahová vissza fogok térni.

Az események másképpen fejlődtek.

Felmentésem után, még aznap, március 8-án, azt a pa-
rancsot vettem, hogy *egyelőre Budapesten kell maradnom és*
itt várjam meg a bevonultatásomra vonatkozó intézkedést.

Március 24-én váratlanul és minden előzetes megkérde-
zés vagy értesítés nélkül, tehát teljesen meglepetésszerűen
értesítettek, hogy *Őfelsége a 20. honvéd hadosztály parancs-*

noksága alól felmentett. Egyidejűleg a m. kir. honvédelmi miniszternek rendelkezésére bocsáttattam. Utóbbi utasított, hogy azonnal vegyem át Czitó Károly altábornagytól a budapesti I. honvéd kerületi parancsnokságot. Czitó altábornagyt hasonló minőségben a pozsonyi honvéd kerülethez helyezték át.

Eddig csak ideiglenesen voltam a hadosztályomtól elvezényelve, most végleg mentettek fel annak parancsnoksága alól. Nagyon rosszul esett ezen felmentés: Két és félévnel hosszabb ideig állottam a hadosztály élén. Megösmertem alparancsnokaimat és csapataimat és ők megismertek engem. Kölcsönös volt az egymás iránti bizalom, megvolt az eredményes működés legfontosabb feltétele. A Monte San Mihéle védelmében öt Isonzó-csatát harcoltunk együtt végig, mindig eredményesen, legutóbb pedig a monte-san-gabrielei súlyos és véres harcokban szerzett a hadosztály általános elismerést.

Meg kell itt jegyezni, hogy a honvéd kerületi parancsnok hatásköre csak részben volt hasonló a cs. és kir. katonai parancsnok (a Militärkommandáns) hatáskörével. A honvéd kerületi parancsnok a körletéből kiegészítést nyerő m. kir. honvéd csapatok utánpótlási ügyeit intézte, míg a katonai parancsnok a körletéből kiegészítést nyerő cs. és kir. közös hadseregbeli csapatokra nézve teljesítette ezt a szolgálatot. Mindkettőnek elsősorban is a működő hadseregnél lévő, kiegészítés tekintetében hozzája utalt csapatoknál emberben beállott hiányt kellett pótolnia, az e célból besorozott fiatal

katonák, az újoncok kiképzéséről, fegyelmezéséről és felszereléséről kellett gondoskodnia.

Ezen párhuzamos tevékenység mellett volt azonban egy igen nagy és fontos különbség a két parancsnokság hatásköre között.

Az országban a belső rend fenntartásáról a katonai parancsnokok tartoztak gondoskodni, mindegyik a saját körletében. A közbiztonságra vonatkozó minden intézkedés, a karhatalmi szolgálat megszervezése, az összes erre vonatkozó előkészületek a cs. és kir. katonai parancsnokok kötelei közé tartoztak.

A budapesti katonai parancsnokság körletében tehát a budapesti katonai parancsnok volt az, aki ezt a fenti szolgálatot ellátta. Budapest székesfővárosban, az ország szívében a karhatalmi szolgálatot ő intézte, ő adott ki minden vonatkozó rendelkezést.

A honvéd kerületi parancsnok és a honvéd csapatok a karhatalmi szolgálat tekintetében a cs. és kir. katonai parancsnoktól kapták a parancsokat. Eszerint tehát úgy én személyemben, mint a honvéd kerületem csapatai is a budapesti katonai parancsnoknak voltunk közvetlenül alárendelve.

Egy hónappal azelőtt, 1918. február-március havában, rám bízta az összes Magyarországon és Horvát-Szlavónországban elhelyezett karhatalmi csapatok fölötti parancsadást. Most pedig úgy én, mint a kerületem honvéd csapatai is a budapesti katonai parancsnoknak lettünk alárendelve, aminek következtében karhatalmi ügyekben semmilyen be-

leszólásom nem volt, még saját honvéd csapataim is közvetlenül a katonai parancsnoktól kapták a parancsokat.

Meggyőződésem szerint semmi célja nem volt Budapesten való visszatartásomnak. A honvéd kerületi parancsnokság hatáskörébe tartozó, főképpen katonai közigazgatási ügyek intézését rábízhatták volna bármely más tábornokra. Voltak nagy számban oly tábornokok, akiket a frontszolgálatban alkalmazni a felső vezetés nem akart, vagy akik erre a szolgálatra testileg nem voltak alkalmasak. Ellenben igen jól látták el ezt az irodai szolgálatot.

Viszont nekem csak egy kívánságom volt. Visszamehetni az arcvonalba. Ezért legfelsőbb kihallgatást kértem. Ezt gyorsan meg is kaptam. 1918. április 2-án fogadott Őfelsége a hadsereg-főparancsnokságnál, Badenben. Előadtam a kérésemet: helyezzen vissza őfelsége a 20. honvéd hadosztály élére.

Őfelsége igen kegyesen fogadott. Elismerően nyilatkozott arról a működésemről, melyet, mint Magyarország és Horvát-Szlavónország összes karhatalmi csapatainak parancsnoka kifejtettem. Kérésem teljesítését kilátásba helyezte.

Budapestre visszatérve, rövidesen meg is kaptam az értesítést, hogy visszamegyek a frontra. Május 20-án érkezett a hadsereg-főparancsnokság írásbeli parancsa, mely szerint átvesszem megint a 20. honvéd hadosztály vezetését. Május végén kell indulnom Budapestről.

Ez a parancs köztudomású lett, a budapesti lapok hozták a hírt, hogy Lukachich ismét kimegy a frontra.

Nagy volt az örömöm, de rövid.

Két nappal később, május 22-én, értesítettek, hogy báró Szurmay honvédelmi miniszter a legfelsőbb parancs visszavonását kéri. Feltétlenül szükségesnek tartja, hogy Budapesten maradjak, mint honvédkerületi parancsnok. Ezzel szemben én a leghatározottabban fenntartottam azt a kérésemet, ne változtasson az Armeoberkommando a már kiadott legfelsőbb parancson. Május 24-én Tabajdi Kálmán altábornagy, akkori honvédelmi államtitkár közölte velem telefonon, hogy Őfelsége parancsára Budapesten kell maradnom, de nem mint honvéd kerületi parancsnok, hanem a budapesti katonai parancsnokság vezetését veszem át. Egyúttal értesített arról is, hogy Őfelsége május 26-án Budapestre jön. Ezen alkalommal legfelsőbb kihallgatásra fog rendelni és személyesen fogja velem közölni ezt a kinevezést.

Nem tehettem egyebet, meg kellett hajolnom a királyi parancs előtt.

Őfelsége május 26-án tényleg lejött Budapestre. Aznap délelőtt szólított fel Tabajdi államtitkár, legyek este az operában, ott lesz a király és magához fog rendelni, ki fog nevezni katonai parancsnokká. Ez már befejezett dolog, tette hozzá, Bécsből jött így a parancs.

Este ott voltam az operában, Őfelsége nem hivatott magához. Visszautazott még azon az éjszakán Bécsbe. Velem nem közöltek semmit. Csak Tabajdi államtitkár telefonált másnap, hogy várjak további parancsra.

Ez meg is jött 28-án délután. *Véglegesen felmentettek a 20. honvéd hadosztály parancsnoksága alól, maradok, ami eddig voltam, budapesti honvéd kerületi parancsnok.* A május 20-iki, a frontra való elutazásomra vonatkozó intézkedés, hatá-lyon kívül helyeztetett.

Engemet az a játék, amit velem űztek, nagyon bántott. Visszatartottak oly szolgálati beosztásban, amelyben meggyőződésem szerint, reám szükség nem volt. Ahol minden időmet irodai szolgálatban kellett eltöltenem. A már említett hatáskörön kívül a honvéd kerületi parancsnok kötelességei közé tartoztak még a katonai szolgálat alóli felmentések, a hadra kelt sereg szükségleteit előállító gyárakban az ott levő felmentett munkások ellenőrzése, továbbá polgári egyének által elkövetett és a háború idejében a katonai büntető bíráskodás alá tartozó bűncselekményekben az eljárás és még több oly teendő, melyek között egyik sem volt olyan, hogy emiatt az én visszatartásom indokolt lett volna.

Ellenben azt a szolgálatot, amelyre engemet tulajdonképen visszatartani kívántak, nem bízták reám. A karhatalmi szolgálat irányításából teljesen ki voltam rekesztve, semmi-lyen intézkedést nem tehettem. A székesfőváros biztonsága tekintetében semmilyen beleszólásom nem volt.

Egyik jelentkezésem alkalmával megmondottam nyíltan báró Szurmay honvédelmi miniszternek, hogy Budapesten való visszatartásomnak semmi célját nem látom. Neki ebben a tekintetben más volt a nézete, ő elegendőnek tartotta egymagában azt is, hogy Budapesten vagyok beosztva, tehát

bármely percben rendelkezésére állok. De különben, mondta Szurmay honvédelmi miniszter, a közveszélyes elemekre a Lukachich név is hat. Hat rájuk az a tudat, hogy komoly zavargások esetén Lukachich veszi át a karhatalmi csapatok parancsnokságát. Egyszóval a honvédelmi miniszter szájából tudtam meg azt a szerepet, melyet nekem szántak. Csak az esetleges szükség beállta esetére tartanak vissza engem Budapesten, tulajdonképpen hatáskör nélkül.

Kellemetlenül érintett az a tudat, hogy csak veszély esetén, az utolsó pillanatban fogják reám bízni azt a feladatkört, amelyre most kinevezni még nem akarnak.

Élénk világosságot vet különben a nekem szánt szerep-körré a következő eset:

Abban a megtiszteltetésben részesültem, hogy József főherceg Őfensége által néhány napi tartózkodásra meghívat-tam a kistapolcsányi birtokára. A honvédelmi miniszter engedélyével április 21-én odautaztam, de egy egész napot sem tölthettem Kistapolcsányban. Még odaérkezésem napján, éjjélkor, felébresztettek. A honvédelmi miniszter a telefon-hoz hivatott. Elrendelte, térjek vissza azonnal Budapestre azzal a gépkocsival, melyet ő már Budapestről Kistapolcsányra útba indított. Reggel legyek minden körülmények között Budapesten és jelentkezem nála.

Az autó reggel 5 órakor megérkezett a kistapolcsányi kastély elé. Öt perccel később útban voltam Budapest felé. Odaérkezve, egyenesen a honvédelmi minisztériumba haj-tattam.

Báró Szurmay honvédelmi miniszter azzal fogadott, hogy nincsen már szükség a személyemre. Előtte való nap ugyanis attól tartottak, hogy nagyobb zavargások fognak kitörni. Visszahívott, hogy szükség esetén vegyem át azonnal a karhatalmak fölötti parancsnokságot. Reggelre sikerült azonban a békés megegyezés a munkásokkal és így katonai intézkedésekre már nincsen szükség.

Ettől a naptól kezdve 1918. évi október 26-ig nem fordult elő eset, hogy a személyemre szükség lett volna valamilyen karhatalmi parancsnokság átvétele végett. De Budapesten kellett maradnom honvéd kerületi parancsnoki állásomban, ahol nyakig ültem közigazgatási teendőkben.

A budapesti katonai parancsnok: kostanjevicai Bogát István gyalogsági tábornok és egyúttal budapesti állomásparancsnok, ebben az utóbbi minőségében előljáróm volt. A februári, márciusi és májusi események után csak természetesnek fogja mindenki találni, hogy a személyes viszony közöttünk feszült volt. Bogát bennem látta azt a rangban nála sokkal fiatalabb tábornokot, aki 1918. március havában a csapatokkal való intézkedés tekintetében föléje volt helyezve és akit később, május havában az ő elmozdításával a helyére akartak kinevezni, amit ő csak nehezen tudott kivédeni hadügyminiszter bajtársa segítségével. De tudta rólam azt is, hogy azért tartanak vissza Budapesten, hogy az első adandó alkalommal, ha a szükség úgy kívánja, az ő helyére kerüljek. Bogát gyalogsági tábornok azt hihette rólam, és valószínűleg hitte is, hogy az ő helyére való jutást ambicionálom,

hogy őt ki akarom túrni a budapesti katonai parancsnoki állásából. Ezen érzelmeinek észrevehetően kifejezést is adott velem szemben.

Sokkal rosszabb helyzetben voltam ezen okból Bogát gyalogsági tábornokkal való érintkezés tekintetében, mint bármely más honvéd kerületi parancsnok lett volna, akinél ily előzmények elő nem fordultak.

Nem volt semmilyen felhatalmazásom, hogy Bogáttal közöljem azt, amit Szurmay honvédelmi miniszter nekem mondott, hogy a budapesti karhatalmi csapatok fölötti parancsnoksággal való megbízásra szemeltek ki, hogy Bogát parancsnoki hatáskörét fogják rám bízni komoly mozgalmak esetén. Úgy tudom, vele sem közölték ezt.

Ennek folytán teljesen lehetetlen volt még érdeklődnöm is Bogátnál, az általa tett vagy kilátásba vett karhatalmi előkészületekről vagy intézkedésekről. Nem kérhettem tőle tájékozódást, nem tehettem javaslatot. Hatáskörébe való illetéktelen beavatkozást láthatott volna ebben joggal és visszautasításnak tettem volna ki magamat.

Az adott helyzetben nem tehettem mást, minthogy az állásommal összekötött hatáskörömben, honvéd kerületi parancsnoki hatáskörömben, szigorúan megmaradjak. Bogát is csak azt a parancsnokot látta bennem, aki az ő parancsainak engedelmeskedni köteles és semmi beleszólása nincsen az ő dolgaiba.

Megtudtam az okát annak, hogy miért maradt el május 26-án, az operában, meghívásom a király elé és miért nem

neveztettem ki akkor budapesti katonai parancsnokká. Wekerle miniszterelnök mondotta nekem erre vonatkozólag a következőket:

Kinevezésem budapesti katonai parancsnokká teljesen befejezett dolog volt 1918. május 25-én, a király Budapestre való érkezése előtti napon. Maga (Wekerle), továbbá Szerényi báró és Szurmay báró miniszterek kérték Bogát elmozdítását, akit e fontos parancsnoki hely betöltésére alkalmasnak nem tartottak.

Május 26-án Stöger-Steiner közös hadügyminiszter elkísérte őfelségét Budapestre. Bogát gyalogsági tábornok felhasználta ezt az alkalmat és felkérte ifjúkori barátját és iskolatársát, Stöger-Steiner hadügyminisztert, ügyében való közbenjárásra. Kérte, akadályozza meg felmentését legalább addig, míg a felmentéssel egyidejűleg a bárói méltóságot is megkaphatja.

Wekerle előadása szerint Bogátnak akkor még nem volt meg az e cím adományozásához megkívánt szolgálati ideje. Felmentése abban az időben, amikor még mélyen benne voltunk a háborúban és minden ember szolgálatára szükségünk volt, nyílt kifejezése lett volna annak, hogy az eddig betöltött állásra alkalmasnak már nem tartják. Az elmozdítás ennek folytán semmiképpen nem szolgált volna Bogát ambícióinak támogatására.

A hadügyminiszter engedett Bogát kérésének. Befolyását érvényesítette a királynál és Bogát megmaradt a katonai parancsnokság élén, a magyar kormány eltérő javaslata ellenére.

Ez az intézkedés volt meggyőződésem szerint az októberi felfordulás egyik igen latba eső oka. *A budapesti helyőrség fegyelme nem züllött volna le annyira, és nem kerülhetett katonai lázadásra a sor, ha a budapesti katonai parancsnokság élére idejekorán egy erélyes magyar érzelmű tábornokot állítanak.*

Az én visszatartásomnak célja nem volt. Hatáskör nélkül nem tehettem semmit. Akkor pedig, mikor a hatáskört megadták és igénybe vették a szolgálatomat, 1918. október 26-án, akkor már késő volt, amint ezt a később előadottak igazolni fogják.

Tabajdi Kálmán, ny. gyalogsági tábornok, volt honvédelmi államtitkárnak bemutatam könyvemnek ezt a szakaszát, a reá való többszöri hivatkozás miatt. Válaszában azt írja:

„Az 1918. októberi felforduláskor már vagy két hete spanyolban feküdtem, a hivatalomban volt magán irataimat parancsomra egy tiszt megsemmisítette. Ezen iratok között voltak utolsó háborús feljegyzéseim is.”

„Ezért a Lukachich által idézeti telefon közlésekre vonatkozólag csupán emlékezetből írhatok annyit, hogy „baj esetére” tényleg Lukachich volt az összes budapesti karhatalmak parancsnokságára kilátásba véve, ezért nem engedték őt a harctérre, ahová vágyott.”

„Különösen a budapesti rendőrség főkapitánya (gondolom Sándor) adott a Lukachich személyéhez való feltétlen ragaszkodásnak több alkalommal és ismételten kifejezést: „Csak Lukachich, csak Lukachich!”

„Hogy nem történt meg idejében korlátlan hatáskörrel budapesti katonai parancsnokká való kinevezése, azt akkor is sajnáltam, most is sajnálom.”

KINEVEZÉSEM BUDAPESTI KATONAI PARANCSNOKKÁ

1918. évi október 25-ről 26-ikára virradó éjjel éjfélkor megszólalt József-körúti lakásomban a telefon. Szurmay honvédelmi miniszter személyesen hívott fel. Jöjjen fel azonnal hozzám a honvédelmi minisztériumba. Kérdésemre, hogy miért, most, éjjeli időben, azt válaszolta:

„Ne kérdezz, igen sürgős dologról van szó. Öltözködj fel azonnal és gyere fel a várba. Autót már küldtem Érted, útban van.”

Felöltözködtem és elindultam. A kapuhoz leérve, ott várt a honvédelmi minisztérium autója. Zimankós, nyirkos, kellemetlen októberi éjszaka volt. Az utcán egyetlen egy ember nem volt látható. Mintha kihalt volna a város. Pedig 10 perccel később azt mondta nekem a honvédelmi miniszter, hogy még ma éjszaka lehet a forradalom kitörésétől tartani. Vajon csak a vihar előtti csend volt az, amit az utcán láttam?

Félely órákor felérkeztem a honvédelmi minisztériumba. A miniszter dolgozó szobájába siettem. Ott találtam Wekerle miniszterelnököt, báró Szerényi, báró Szurmay és her-

ceg Windischgrätz minisztereket. Mély csendben fogadtak, komolysággal az arcokon. Rövid üdvözlés után Szurmay így szól hozzám: „*Forradalom előtt állunk. Megbízható híreink vannak, hogy még ma éjjel kitör a forradalom. Azonnal át kell vennem a budapesti katonai parancsnokságot!*”

Windischgrätz miniszter folytatta: „Az újonnan kinevezett külügyminiszterrel, Andrássyval, az éjjeli vonattal Bécsbe akartam utazni. Éppen a vonatra akartunk felszállani, amikor gróf Károlyi Mihályné, Andrássy leánya, teljesen feketébe öltözve és elfátyolozottan, oda sietett Andrássyhoz és mondott neki valamit. Andrássy meglepetten hozzám fordult: „*Itt kell maradnod Budapesten! Ma éjjel kitör a forradalom. Reggel 3 órakor a vízműveket, a vasutakat stb. el akarják foglalni. Közd ezt azonnal a kormánynyal!*”

Szurmay és Windischgrätz miniszterek ezen közlései teljesen váratlanul értek engem. Meglepődötten álltam ott. Tudtam ugyan már napok óta, hogy a hangulat forradalmi. Olvastam az újságok egy részének izgató cikkeit. Ezekből tudtam, hogy 24-én az egyetemi ifjúság és közöttük sok szabadságon levő fiatal tisztt, gyűlést tartottak a Múzeumkertben és onnan a Károlyi-palota elé vonultak. Tudtam továbbá, hogy 25-én egy tüntető csoport, néhány tiszti egyenruhás ember vezetése alatt, felvonult a várba „Éljen a köztársaság” kiáltások mellett, és ott a palota egyik ablakából kitűzték a vörös zászlót.

Tudomásom volt a közelmúlt napok mozgalmas esemé-

nyeiről és Wekerle miniszterelnök kijelentéséből a képviselőházban, hogy a király hozzájárult a perszonálunióhoz.

Olvastam az újságokban Károlyi Mihálynak intranzigens állásfoglalásáról és olvastam fenyegetését, hogy „*ütött a le számolás órája, a nemzet ítélkezni fog.*”

Tudomásom volt Lovászy, Hock János és Fényes László lázító beszédeiről és gróf Tisza István végzetes kijelentéséről, hogy elvesztettük a háborút. Továbbá a debreceni Gotterhalte esetéről és a fiumei lázadásról.

De mindezek az események nem keltették bennem azt a benyomást, hogy a forradalom küszöbén állunk.

Most a honvédelmi miniszter szájából hallottam, hogy a Nemzeti Tanács megalakult és hogy a forradalom kitörésétől tartanak még ezen az éjszakán.

Beállott tehát az az eset, amitől tartottam. *Nem is az utolsó órában, de szó szoros értelmében az utolsó percben kívánják tőlem, hogy a budapesti katonai parancsnokságot, a karhatalmi szolgálat vezetését vegyem át a forradalom kitörése órájában.*

Nem voltam kellően tájékozva a budapesti katonai parancsnokság karhatalmi előkészületeiről. Csak azt éreztem, az állomásparancsnok által kiadott, hivatalosan a kezeimbe jutott parancsokból, hogy az intézkedések nem kielégítőek, hiányosak.

Nem voltam tájékozva a Budapesten rendelkezésre álló karhatalmi csapatok felől, azok szervezéséről és pillanatnyi elhelyezéséről.

Kifejtettem ezt báró Szurmay honvédelmi miniszter előtt. Jelenttem, hogy nem tartom célszerűnek, hogy a veszély pillanatában történjék a parancsnoki csere.

Szurmay honvédelmi miniszter előtt nem lehetett ismeretlen a köztem és Bogát gyalogsági tábornok között fennálló feszült viszony. Tudta azt ő is, hogy úgy a közös-hadseregbeli, mint a honvédcsapatok már hetek óta naponta künn állnak az utcán. Minden parancsot közvetlenül a katonai parancsnoktól kapnak és hogy én, mint honvéd kerületi parancsnok minden karhatalmi intézkedésből teljesen ki voltam rekesztve.

Ezeknek a körülményeknek benyomása alatt azt a kérést intézttem a honvédelmi miniszterhez, tekintsenek el az én kinevezésemtől. Erre báró Szurmay honvédelmi miniszter határozott parancs formájában, minden *ellenvetésemet visszautasítva, felhívott a katonai parancsnokság azonnali átvételére*. Közölte egyúttal, hogy ehhez a parancsnoki változáshoz a közös hadügyminiszter már hozzájárult és hogy Őfelsége is helyeslően tudomásul vette azt.

Wekerle miniszterelnök is felkért, ne csináljak nehézséget és vegyem át a katonai parancsnokságot.

Nem maradt más hátra, engedelmeskednem kellett. Bár előre tudtam, hogy igen nehéz és bizonytalan helyzetbe kényszerítenek.

A katona nem válogathatja a szolgálati beosztást. Oda köteles állani, ahová a parancs rendeli. Különösen háború idején. Nem ellenkezhetik még akkor sem, ha vesztét előre látja vagy életét kell áldoznia.

Jelenttem a honvédelmi miniszternek, az ott lévő összes miniszterek előtt, hogy parancsra átveszem a parancsnokságot. Megteszek minden tőlem telhetőt, hogy a helyzetet megmentssem. De azon hiányzó karhatalmi előkészületekért, melyeket pótolni már nem lesz időm és az ezért esetleg bekövetkező balsikerért az említett okokból a felelősséget nem vállalhatom.

Wekerle miniszterelnök, amikor ezeket hallotta, bosszúsán szólt közbe: „*Ja, der Schulkamerad!... hányszor mondtam odafent, hogy ide más katonai parancsnok kell. De Stöger nem akarta a Schulkameradot elejteni.*”

Wekerle miniszterelnök e szavakkal arra célzott, amit nekem már előbb mondott, azaz, hogy Stöger-Steiner közös hadügyminiszter támogatta Bogát gyalogsági tábornokot abban a törekvésében, hogy budapesti katonai parancsnoki állásában megmaradjon. Támogatta annak ellenére, hogy a magyar kormány, tekintettel a politikai helyzet mindjobban rosszabbodó voltára és a rend felbontására célzó törekvésekre, egy erélyes magyar tábornokot óhajtott ezen parancsnoki helyen látni.

Szurmay honvédelmi minisztertől tudom, hogy a közös hadügyminiszter, valahányszor budapesti katonai parancsnokká való kinevezésemet sürgették, mindenkor rangsori nehézségekkel állott elő, túl fiatalnak tartott erre az állásra.

Gondolkodóba ejti az embert az akkori helyzet. Az ország szívében, a belső rend fenntartása szempontjából legfontosabb katonai parancsnoki helyen, *személyi és bajtársi*

okokból meghagynak egy magyarul nem tudó tábornokot, akit a magyar miniszterelnök és a magyar honvédelmi miniszter nem tart alkalmasnak erre az állásra, és akinek felváltását fél év óta állandóan sürgetik.

Fel kell tételezni, hogy a budapesti katonai parancsnok felváltását csak a magyar kormány tartotta szükségesnek. Nem hihető el, hogy a közös hadügyminiszter ezt a nézetet osztotta volna, mert ép ésszel fel nem tehető, hogy a birodalom felelős hadügyminisztere ily válságos, forradalommal fenyegető időben a bel-ország legfontosabb parancsnoki helyén egy nézete szerint oda nem való tábornokot hagyna meg állásában, a kormány ellenkező álláspontja ellenére.

Stöger-Steiner hadügyminiszter a kért felváltást több ízben azzal utasította vissza, hogy ő Bogátot személyesen ismeri, iskolatársa volt, jól tölti be a helyét, elfogadható ok nélkül el nem távolítható. Egyszóval a hadügyminiszter véleménye az volt, hogy a magyar honvédelmi miniszter és miniszterelnök rosszul ítélik meg Bogát gyalogsági tábornokot.

Ezzel szemben mit láttunk? Október 26-án éjjel, amikor a forradalom kitörésétől tartanak, tehát a veszély pillanatában, jóformán percek alatt itt van a közös hadügyminiszter hozzájárulása az eddig általa oly görcsösen állásában megtartott tábornok felváltásához.

A hadügyminiszternek nem lett volna szabad ebben a veszélyes órában a parancsnoki változáshoz hozzájárulnia.

Mégis megadott hozzájárulásával önként beismerte, hogy az eddigi budapesti katonai parancsnokot ő sem tartja

alkalmasnak az állása betöltésére. Egy veszélyes jelentésre éjfél tájban, elejti azonnal, egy oly pillanatban, mikor a parancsnoki változás a legveszélyesebb.

A parancsnokságnak éjfélkor elrendelt azonnali átadása, ill. átvétele nem volt célszerű, sőt kockázatos. Egy bár kevésbé erélyes, de a saját intézkedései felől teljesen tájékozott parancsnok eredményesebben tud működni a veszély pillanatában, mint a bár erélyesebb, de teljesen tájékozatlan új parancsnok.

Éjfélkor, az első riasztó hírekre, jóformán percek alatt, a honvédelmi és a hadügyminiszter telefonérinkezése alapján elrendelt parancsnoki változás beismerése volt egy súlyos hibának. A közös hadügyminiszter ezzel beismerte, hogy őt eddig nem az állam fontos közérdeke, hanem személyi érdek és rosszul alkalmazott bajtársiasság vezette.

A honvédelmi minisztértől vett parancs folytán, kb. félkettőkor éjjel átmentem a honvédelmi minisztériumból a szomszédos katonai parancsnokság épületébe a parancsnokság átvétele végett. Bogát gyalogsági tábornok ott volt, de nem tudott még semmit a felmentéséről. Ezért megtagadta a parancsnokság átadását, amíg Bécsből erre utasítást nem kap közvetlen előjárójától, a hadügyminisztértől.

Ezt a tényállást telefonon bejelentettem báró Szurmay honvédelmi miniszternek. Utasított: várjak, azonnal érintkezésbe fog lépni a közös hadügyminiszterrel, fel fogja kérni, adja ki haladéktalanul a szükséges intézkedéseket. Addig, míg a hadügyminiszter parancsa Bogáthoz leérkezik,

maradjak ott és használjam fel az időt tájékozódásra. Addig Bogát gyalogsági tábornoknak maradok alárendelve.

Éjjeli fél három órakor Bogát gyalogsági tábornok kezében volt a felmentésére vonatkozó hadügyminiszteri rendelkezés.

Mielőtt ezt a szakaszt lezárnám, fel kell említenem, hogy báró Szurmay Sándor ny. gyalogsági tábornok volt honvédelmi miniszternek e könyvem kéziratát bemutattam.

A parancsnoki változást illetően azt a megjegyzést fűzi a kézírathoz: „Legjobb tudomásom szerint már nappal, 25-én történt a kinevezés, amikor még nyoma sem volt a felfordulásnak.”

Tény azonban az, hogy *velem* a kinevezést csak 26-ikára virradó éjszaka félegykor közölte. Bogátnak pedig 26-án reggeli fél 3 óráig nem volt tudomása a felmentéséről.

1918. október 26-án éjjeli fél három óra volt, amikor a kapott parancs értelmében a budapesti katonai parancsnokság (a Militär-Kommandó) vezetését átvettem. Rendszeres átvételről nem volt szó. Elődöm, mikor a felmentéséről szóló értesítést megkapta, eltávozott. Az én feladatom volt tehát, hogy - úgy ahogy ezt rövid idő alatt meg lehet tenni - tájékozódjam és kézbe vegyem a vezetés gyeplőjét.

Többször fordult elő a háború alatt, hogy nagy harcok közepette parancsot kaptam arra, hogy harcban álló, eddig előttem idegen csapatok vezetését vegyem át. A m. kir. 20. honvédhadosztályt is abban a pillanatban kellett átvennem, amikor ez előbbi parancsnokának vezetése alatt, a 2. Ison-

zó-csatában, igen kedvezőtlen helyzetbe került, nagy veszteségeket szenvedett és felsőbb helyen az azonnali változást szükségesnek tartották. De könnyűnek éreztem a harcban álló csapatok fölötti parancsnokság átvételét ahhoz a helyzethez viszonyítva; amelybe engem most belekényszerítettek. Ott a harctéren tudtam, hogy szerves kötelékekben lévő csapatokkal kell intézkednem és biztos voltam abban, hogy parancsaimat teljesíteni fogják. A mostani helyzetben teljes sötétségben tapogatództam. Mindjárt az első, a katonai parancsnokság vezérkari főnökéhez intézett kérdés után láttam, hogy a Budapesten lévő, annyi különféle ezredhez tartozó egyes karhatalmi századoknak magasabb kötelékekbe összefoglalására senki sem gondolt, ami pedig a parancsadás megkönnyítése szempontjából és az együttműködés biztosítására a legegyszerűbb feltételek egyike.

Ezen, valamint a többi később felsorolandó egyéb hiányoknak az okát a következőkben láttam:

Elődöm a parancsnokságban *Bogát gyalogsági tábornok*, egy igen tiszteletreméltó, a személyes érintkezésben kedves és jószívű katonatiszt volt. A háború első évében Szerbiában szolgált, mint egy gyalog-hadosztály parancsnoka, később visszarendelték megrongált egészségi állapota miatt a bel-országban való szolgálattételre és Budapestre került. Horvát ember létére magyarul nem tudott. A magyarok iránt táplált érzelmeit nem ösmertem. Azt az egyet azonban nem szabad elfelejteni, hogy a háború utolsó évében Horvátországban nagy izgatás folyt minden ellen, ami magyar. Az elszaka-

dási törekvések félreismerhetetlenül jelentkeztek már 1916 nyarán. Alkalmam volt betekinteni a sajtóbizottság által a háború alatt a sajtónak naponta kiadott utasításokba. 1918 szeptember 24-én megtiltották a lapoknak, hogy a délszláv kérdésről és a Horvátországban ezerszámra bujdosó horvát katonaszökevények, az úgynevezett „zöld káder” garázdálkodásáról írjanak. Október 3-án tilalom alá helyezték a Zágrábban gróf Tisza Istvánnak átadott memorandumról szóló sajtóközleményeket. Megakadályozták, hogy az osztrák birodalmi gyűlésen a délszláv kérdésről elmondott beszédek a magyar lapok hozzák. Feltehető-e, hogy Bogát gyalogsági tábornok, magas állásában és horvát ember létére, mindenről nem tudott volna?

A horvátok az elszakadást október 27-én elhatározták, október 29-én hivatalosan lett ez kimondva.

Bogát tábornok sokat utazott, szemlélte a csapatokat. Az otthoni teendőket a katonai parancsnokság vezérkari főnökére bízta. A vezérkari főnök, lovag Karnitschnigg Maximilian, 12. dragonyos ezredbeli ezredes, egy igen szorgalmas, úri gondolkodású, cseh származású tiszt, egy árva szót sem tudott magyarul és az itteni viszonyokkal semmiképpen nem tudott megbarátkozni. Ki sem mozdult az irodájából, közigazgatási teendők ellátásával volt elhalmazva, a bel-viszonyokat teljesen idegen szemmel nézte. A legfontosabb ügyre, a karhatalmi szolgálat megszervezésére nem maradt ideje, ezt egészen fiatal tisztek végezték. E viszonyok folytán hiányzott a karhatalmi intézkedések megtételénél az idősebb tiszt tapasztala-

ta, hiányzott az egységes irányítás, amelyet csak a tekintéllyel bíró magasabb parancsnok tud adni és hiányzott az előrelátás.

A legjellegzetesebb bizonyítéka annak, hogy a karhatalmi szolgálat nem volt megfelelően megszervezve, a Riadó intézkedés hiányában mutatkozott.

Tudtam, hogy az állomásparancsnok által kiadott Riadó intézkedés teljesen elavult, helyesbítésekkel és kiegészítésekkel annyira tele van ragasztva, hogy abban magát senki ki nem ösmeri. Ezért a katonai parancsnokság átvétele után, még éjjel, első gondom a Riadó intézkedésre irányult. Utasítottam a vezérkari főnököt, mutassa elő a parancsnokságnál levő nyilvántartott ezen intézkedést.

Hogy mi a Riadó intézkedés, ezt tudja minden katona. Mivel azonban könyvemet *olyan* polgári emberek is fogják olvasni, akik katonák nem voltak, ezek számára idézem a katonai szolgálati szabályzatnak vonatkozó rendelkezéseit. Ezek így szólnak:

„A riadó esetére szükséges rendelkezések az állomásparancsnok által, úgy békében, mint háborúban, a helyi viszonyoknak és a csapatok erejének megfelelő „Riadó intézkedés”-ben mindenkor előre kiadandók. Ez által a csapatok, valamint a csapatköteléken kívül álló tetteges személyek számára a gyülekező helyek kijelöltetnek, a megszállandó pontok és tárgyak megneveztetnek és egyáltalában azon rendszabályok elrendeltetnek, melyek a hatóságok és kincstári vagyon biztosítására és a lázongás elnyomására előre megállapítandók.”

Karnistschnigg ezredes, a katonai parancsnokság vezérkari főnöke fenti utasításomra azt jelentette, hogy a Riadó intézkedést nem tudja előmutatni, mert éppen az előző napon állapították meg azt a tényt, hogy az intézkedés elavult, már meg nem felelő. Annyira tele van ragasztva és teleírva utólagos helyesbítésekkel, változásokkal és beszúrásokkal, „hogy az ember azokban magát ki nem ösmeri”. (Ezek voltak a vezérkari főnök saját szavai.)

Ezért a Riadó intézkedés új kidolgozását határozták el. Az új intézkedés kidolgozását Várkonyi tábornok városparancsnokra bízták és e célból kiadták neki a csak egy példányban megvolt régi intézkedést még október 25-én. Parancsomat ezek szerint csak úgy tudta volna teljesíteni a vezérkari főnök, ha a IV. kerületi Lobkowitz-laktanyában elhelyezett városparancsnokság irodájába berendelnék a városparancsnokot még éjjel és tőle visszakívánnák a különben is hasznavehetetlen régi Riadó intézkedést.

Ez a megállapítás zuhanyként hatott reám. Nem szorul bővebb magyarázatra, mit jelent az, ha a veszély beállta pillanatában nincsen a katonaságnál megfelelő előgondoskodás. Rendes, azaz csendes időben nincsen jelentősége a Riadó intézkedés hiányának. Az előkészületek csak felkelés vagy forradalom esetére fontosak. De ha azután ily rendkívüli viszonyok beálltakor nincsen meg a megfelelő előkészület, igen nehéz helyzetbe jut a parancsnok. Különösen nehéz a helyzet ilyenkor az ország fővárosában, ahol sokoldalú előgondoskodások szükségesek, mert nagy számban vannak megvédendő objek-

tumok, közművek, hidak, hatósági épületek, hadianyagot előállító gyárak, kincstári vagyont tartalmazó raktárak stb.

A katonai szolgálati szabályzat ráutal a Riadó intézkedés fontos voltára, amidőn előírja, hogy annak kiadása az állomásparancsnok személyes kötelmei közé tartozik.

Személyesen kellett volna tehát az új intézkedést kidolgoznom. Arra hiányzott azonban minden lehetőség. Fizikai időm sem volt ezen hiány helyrehozására. Nem maradt más hátra, mint az, hogy a vezérkari főnök küldje el azonnal, még éjjel, a parancsomat, hogy az új intézkedés tervezetét 27-én okvetlenül elém terjesszék.

Ez meg is történt. 27-én délben az íróasztalomon feküdt az új intézkedés tervezete. Annak átvizsgálására nem volt időm. Bíznom kellett Karnistschnigg ezredes jelentésében, hogy megfelelő. Ezért azt elfogadtam és a sokszorosítás sürgős keresztülvitelét elrendeltem.

Október 28-án az állomásparancsban tudomására hoztam az alárendelt parancsnokságoknak és csapatoknak, hogy 29-én délután 1 órakor meg fogják kapni az eligazításnál az újonnan kiadott Riadó intézkedést, kötelesek azt azonnal tanulmányozni, illetve a csapatoknál oktatás tárgyává tenni. 31-én pedig életbe fog lépni.

Sajnosan, életbe már nem léphetett. 31-én itt volt a felfordulás.

Tény tehát az, hogy Budapesten a katonaságnak nem volt megfelelő Riadó intézkedése akkor, amikor a felfordulás küszöbén állottunk.

Új állásomban megtett első lépésemnél beteljesedett az, amit a parancsnokság reám parancsolt átvételekor mondtam, miszerint nem felelhetek azokért a hiányosságokért, amelyek helyrehozására már nem lesz időm.

A BUDAPESTI KARHATALMI CSAPATOK

A katonai parancsnokság átvétele után a parancsnokságnál lévő előjegyzésekből megállapíthattam, hogy Budapesten összesen 81 karhatalmi század és 37 géppuskaszakasz áll rendelkezésemre.

Itt volt a honvéd tanezred 11. századdal, továbbá 6 karhatalmi zászlóalj, felállítva a 23. és 32. cs. és kir. közös, az 1. és 29. m. kir. honvéd, végül az 1. és 3. bosnyák pótzászlóalj által. Egy-egy karhatalmi zászlóalj 3 vagy 4 századból állott.

Ezenkívül volt Budapesten 49 önálló karhatalmi század. Ezeket a századokat felállították és felküldték Budapestre a 6., 23., 32., 38., 44., 52. és 86. közös gyalogezredben és az 1. és 29. honvéd-gyalogezredbeli pótzászlóaljok, továbbá a szentendrei és váci honvéd géppuskatanfolyamok, a 7. közös és az 1. honvédhuszár pótszázadok, a budapesti tüzer-pótütegek, a fényszóró tanfolyam, a dunakeszi utásztanfolyam és végül a honvéd távíróiskola.

A géppuskaszakaszokat a fent említett pótzászlóaljok és a géppuskatanfolyamok állították fel.

Minden karhatalmi század 100 puskából, minden géppuskaszakasz 2 géppuskából állott.

Ez az erő, ha ez kellően meg van szervezve és a csapat fegyelmi állapotának fenntartásáról gondoskodás történik, minden körülmények között elegendő volt arra, hogy akár egy nagyobb mozgalmat is elnyomhattunk volna.

Legsürgősebb feladatom volt meggyőződést szerezni arról, kellően megvan-e szervezve a rendelkezésre álló erő.

E célból meg kellett a csapatokat szemlélni. Három nap délelőttjét, október 26-án, 27-én és 28-án, fordítottam arra, hogy egyik laktanyából a másikba menve, az ott készenléti álló csapat fölött szemlét tartsak.

Nem volt megengedhető, hogy a csapatokat a szemle megtartása céljából összevonjam. Azok egy része a város különféle helyein készenléti állott, a másik része pihent. Az elsőt nem lehetett a helyéről elmozdítani, a másik résznél a csapat kímélésére kellett tekintettel lenni.

Ezért, bár három teljes délelőttöt, fordítottam a szemlékre, a csapatoknak nem is a felét nézhettem meg személyesen. A katonai parancsnokságnál beosztott tábornokra, Hódula Károly tábornokra kellett bíznom a többi csapat megvizsgálását.

Lesújtó volt reám, amit ezeknél a szemléknél tapasztaltam.

A kellő megszervezés és előgondoskodás hiánya lépten-nyomon mutatkozott. Szükségesnek tartom, hogy ezen hiányokkal bővebben foglalkozzam.

Bocsánatot kérek e könyv olvasóinak azon részétől, amely a fegyveres erőben nem szolgált és így talán nem fogja kellő érdeklődéssel fogadni az általam előadandó részletes leírást. De tudom, hogy katonaviselt bajtársaimat ez érdekli, mert ők tudják, hogy katonaságnál a kellő megszervezés előfeltétele a csapat használhatóságának, és ha ezt a legaprólékosabb részletekig elő nem készítjük, a komoly pillanatban, azaz akkor, amikor a csapatot céljának megfelelően használni akarjuk, ez széjjelesik a kezünkben, mint a bontott kéve.

A kellő megszervezés legfőbb hiányai a következők voltak:

A karhatalmi századoknak a csapat alkalmazása és kímélése szempontjából célszerűtlen elhelyezése.

Az igen rossz élelmezés és ruházkodás.

Hiányzó körütekintés az önálló századok parancsnokai személyének kiválasztásánál.

A sok kis egységnek, az önálló századoknak, magasabb szervi kötelékekbe való összefoglalásának teljes hiánya.

A csapatkímélés szempontjainak figyelmen kívül hagyása.

Az összekötő-szolgálat megszervezésének hiánya és így a parancsadás kellő biztosításának is hiánya.

Ami az elhelyezést illeti, mindjárt az első két laktanyában, az Üllői-úti Mária Terézia-laktanyában és a belvárosi Lobkowitz-laktanyában azt kellett tapasztalnom, hogy az ott a laktanya udvarán táborozó századok egyike sem volt az illető laktanyában elhelyezve, hanem messze künn a főváros

perifériáján, a Hungária-úti laktanyákban és ennél is meszebb volt éjjeli szállása. Ezen elhelyezésnek következménye az volt, hogy a csapat naponta reggel két órát menetelt be a városba és este ugyanannyi ideig kellett haza menetelnie.

Szemléimnél úgy a tisztek, mint a legénység nagy kimerültségről panaszkodtak. Hetek óta nem jutottak pihenéshez. Gyakran éjfél is lett, mire a készséget lemondották. Ezeken a napokon alig pár órát tudtak aludni, mert reggel megint indulni kellett.

Ezen sürgősen sok meneteléshez hozzájött a nehéz szolgálat. A csapat egész napon át az egyik vagy a másik laktanya udvarán vagy pedig az utcán állott a hideg, zimankós októberi napokon, kielégítő táplálék nélkül, és rossz ruházatban.

Segíteni akarván a dolgon, mindenekeelőtt meg kellett vizsgálnom, mi is az oka ennek a célszerűtlen elhelyezésnek. Milyen eljárást követtek a külállomásokról Budapestre berendelt karhatalmi századok elhelyezésénél.

Arra a tapasztalatra jutottam, hogy ebben a tekintetben rendszer eddig egyáltalában nem volt. Az elhelyezést a cs. és kir. térparancsnokság egy alantos tisztje végezte. Ez kellő utasítás hiányában a Budapestre beérkező csapatot odatette, ahol annak beérkezése pillanatában éppen hely volt. Üres hely pedig mindig csakis a legtávolabban künn fekvő laktanyákban volt. A város belsejében fekvő laktanyákat elfoglalták a póttettek, az irodák, a különféle munkáskeretek és az azokhoz beosztott tömérdek sok al-

tiszt. Ezek kényelmesen terpeszkedtek. Minden őrmesternek volt külön szobája, így persze a csapat számára nem maradt hely.

Az elhelyezést végző tiszt senkitől sem kapván útbaigazítást a csapatok mikénti elhelyezésére, saját kezdeményezéséből nem mert oly intézkedést kiadni, hogy az eddigi elhelyezés megváltoztatásával szoríttassék hely a város belsejében a beérkező karhatalmi csapatok számára.

Ennek az eddig követett rendszernek vagy jobban mondva rendszertelenségnek volt még egy másik igen káros következménye is.

Az egy helyről, azaz egy felállító póttesttől Budapestre behozott karhatalmi századok nem jöttek ide egyszerre, hanem fokozatosan lettek felrendelve. Előbb egy század, majd később a szükséghez képest a többiek jöttek fel egymás után. Az elhelyezést végző tiszt nem ügyelt arra, hogy összejöjjen, ami össze tartozik, azaz, hogy az egy póttesttől ide érkezett századok Budapesten egy helyen legyenek elhelyezve. Oda tette a századokat egyenként, ahol beérkezésük napján hely volt. Így pl. a 23. ezredtől beküldött századok a város különféle helyein, egymástól távol lettek bekvártélyozva. Ugyanaz volt a helyzet az 52. pótzászlóaljtól, a szentendrei géppuskatanfolyamtól és még több más póttesttől beküldött századoknál. A kötelékek ezen szétszakítása a felügyelet és a fegyelemnek igen nagy kárára volt.

De még a város külső részein fekvő laktanyákban sem jutott a karhatalmi századoknak szoba vagy ágy. Mindenütt a

raktárakban, istállókban vagy lovardákban, a puszta földön kellett a légénységnek aludnia, mert a férőhelyek, a szobák a sok felmentett és nem arcvonalbeliek kezén voltak, a csapat elől kulccsal jól elzárva.

A Mária Terézia-laktanyában és a Lobkowitz-laktanyában mindjárt a helyszínen intézkedtem, hogy két karhatalmi század részére a szükséges szobák azonnal kiürítenek. Elrendeltem 28-án, hogy az elhelyezés az összes karhatalmi csapatoknál revízió alá vétessék és megfelelően rendbehozassék. Tekintettel azonban arra, hogy ebben az utolsó napokban, az összeomlás előtti két napon, a csapat úgyszólván folyton szolgálatban állott, parancsaim már nem voltak végrehajthatók. A szolgálatban álló csapattal nem lehet elhelyezést változtatni.

Nagy hiba volt a karhatalmi csapatoknak ez a célszerűtlen és rossz elhelyezése, úgy a csapat erejének kímélése, mint a város biztonsága szempontjából is.

Nem is volt indokolt ez az elhelyezés. Egy kis előgondoskodással benn a városban lehetett volna elszállásolni a karhatalmi csapatokat. Volt a laktanyában elég hely. De volt egyéb alkalom is a csapat elhelyezésére. Október 30-án tudtam meg, hogy a Reáltanoda-utcában, tehát a belvárosban, egy 10. század elszállásolására alkalmas iskola üresen áll. Erre és valószínűleg meglévő még más alkalmas helyekre is rájöhettek volna, ha az elhelyezés tervszerűleg vezetetik és könnyen mellőzhető lett volna az a célszerűtlen, a csapat erejét kimerítő és a fegyelmet is rontó elhelyezés.

Ugyancsak igen rossz volt a csapat élelmezése. Hiányos, illetve nem elegendő volt a katona ellátása abban az időben már majdnem mindenütt, úgy a bel-országban, mint a működő hadseregnél is. Budapesten azonban egy speciális körülmény okozta a katonák éhezését.

Erre a körülményre nekem kellett rájönnöm. Látva a katonák igen rossz kinézését, érdeklődtem az élelmezés iránt. Erre vonatkozó kérdéseimre csoportokban léptek elő a katonák és panaszkodtak, hogy hetek óta nem kapnak enni. Abból a kevésből élnek, amit a zsoldból vehetnek maguknak vagy otthonról kapnak. A közös hadügyminiszter rendeletére az elromlott és ezért a frontra már ki nem küldhető szabolcsi káposztát kellett Budapesten a csapattal megetetni. De ez meg ehető már nem volt és így naponta a szemétre került a katona élelmezési porciója, mert húst már alig kaptak a katonák.

A bosnyákok azért éheztek, mert zsírral főztek nekik és a mohamedán vallású ember éhen hal inkább, semhogy a zsírral készített ételt megegye.

Segíteni kellett az élelmezési nehézségeken. A katonai parancsnokság hadbiztossági főnöke megerősítette a káposztára vonatkozó fenti jelentést. Táviratot intéztem a közös hadügyminiszterhez, kérve a káposztarendelet visszavonását. Választ erre a kérésemre Bécsből nem kaptam.

Mivel pedig az élelmezésen segíteni kellett és erre pénzfedezetem nem volt, érintkezésbe léptem Nagy Ferenc közös élelmezési miniszteri államtitkárral. Tudattam vele az élel-

mezés terén tapasztaltakat és arra kértem őt, eszközöljön ki azonnal a kormánynál pénzfedezetet arra, hogy a karhatalmi csapatok legénységének szalonnát és teát adhassak, mint étkezési pótlékot legalább addig, míg Bécsből megkapom a választ és a káposzta helyett mást adhatunk az embereknek. *A csapat most a szó legszorosabb értelmében koplal, ami igen veszélyes a mai helyzetben.*

Nagy Ferenc államtitkár nagy megértéssel fogadta kérésemet, magáévá tette azt a kormánynál és megígérte a kért segítséget. Mégis nehezen ment az engedélyezés. A pénz előteremtése okozott nehézséget. De sikerült ezt a nehézséget is elhárítani. A legénység élelmezését, bár igen szerény mértékben, megjavíthattuk, adhattunk fejenként egy kis darab szalonnát és a szabadban álló csapatnak teát is.

Perbáli Hodula Károly tábornok, jelenleg Budapesten élő nyugállományú altábornagy, egyike volt a katonai parancsnokságnál beosztott és rendelkezésemre álló tábornokoknak, őt küldtem el azokhoz a csapatokhoz, amelyekhez én idő hiánya miatt el nem mehettam. Nevezett az október 26-án megtartott szemle eredményéről szó szerint a következőket írja: „Parancs folytán megvizsgáltam délelőtt a Gellért-hegy erődjében elhelyezett zászlóaljokat. A lehető legrosszabb benyomással távoztam. Két zászlóalj az erőd udvarán táborozott, fegyverek gúlában, stb. A legénység nagyobb része szabad ég alatt hált, kitéve az októberi éjjelek kellemetlen hidegének. Étkezés, melyet tábori konyhákban vontattak fel a hegyre, rendetlen időközökben érkezett és a lehető legsilányabb volt;

ruházat természetesen szintén. A legénység panaszkodott, hogy mióta itt fent vannak, koplalnak, nem törődik velük senki, kenyér kevés és rossz, stb, stb. Egynéhány őszinte altiszt azt is bevallotta, hogy itt-ott már zúgolódnak az emberek, pedig tiszta, romlatlan magyar vidékről valók voltak. Hazajövet azonnal jelentést tettem és Lukachich altábornagy parancsára személyesen átmentem a közlelmezési minisztériumba, bejelentettem a panaszokat és segítséget kértem.”

Gyalázatos rossz volt a katonák ruhája is. Folt folton, részben rongyos. Igen nagy baj volt az, hogy a katonák egy részének nem adhatunk köpenyt. Ennek hiánya nagyon érezhető volt abban a hideg időben, amely akkor uralkodott.

A ruházat hiányait sajnosan, megszüntetni nem tudtam és valószínűnek tartom, hogy ezen az elődöm sem tudott volna segíteni.

Az önálló karhatalmi századok parancsnokai személyének kiválasztásánál azért véltem a körütekintés hiányát látni, mert ezen századok élén majdnem kivétel nélkül igen fiatal, kevés tapasztalattal bíró tartalékos tisztek állottak. Csupán a honvéd tanezrednél voltak ebben a tekintetben jobbak a viszonyok, mivel ott hivatásos tisztek is voltak beosztva, továbbá a karhatalmi zászlóaljaknál, melyeknél legalább a parancsnok volt hivatásos tiszt.

Tudtam, hogy ezeknek, a legénység fegyelmezése és a századok alkalmazása tekintetében kedvezőtlen viszonyoknak nem az volt az oka, mintha nem állottak volna rendelkezésre idősebb és hivatásos tisztek kellő számban. Voltak ilyenek

a póttesteknél elegendő. A fiatalabb tiszteket azért állították a karhatalmi századok élére, főleg a Budapesten kívül állomásozó póttestektől beküldött századoknál, mert a karhatalmi szolgálat, a naphosszat való álldogálás az utcán, igen fárasztó volt és a póttesteknél lévő idősebb tisztek, amennyire csak lehetett, kivonták magukat ezen szolgálat alól.

Nem vontam kétségbe soha a tartalékos tisztikarunk megbízhatóságát. A tartalékos tisztek a harcban álló csapatoknál mindenkor minden dicséreten felül megfelelték. Úgy kötelességteljesítés, mint vitézség tekintetében. Budapesten azonban ezekben a puska- és puskaporos napokban, veszélyesnek tartottam az egészen fiatal, tapasztalatlan tisztek alkalmazását a karhatalomnál. Az idősebb tiszteket, főleg a hivatásos tiszteket, egész katonai nevelése és eddigi életkörülményei folytán idegenkedik a politikától. A fiatal tartalékos tiszteket ellenben, ha akaratlanul is, inkább kerül hangzatos jelszavak hatása alá. Teljes jóhiszeműséggel és könnyebben tántorodhat meg katonai kötelességeinek teljesítésében.

Ezen feltevésemet beigazolást nyert már két nappal később.

Az ilyen egészen fiatal tartalékos tisztek parancsnoksága alatt álló karhatalmi századok hódoltak be, mint első a Nemzeti Tanácsnak.

Ezt a hiányosságot észrevettem szemléim második napján. Észrevehették volna ezt már hónapokkal azelőtt.

Ezen aggályaim folytán október 28-án érintkezésbe léptem báró Szurmay Sándor honvédelmi miniszterrel. Megállapodtunk abban, hogy idősebb hivatásos tisztek

azonnali kiküldését rendeljük el a karhatalmi századok vezetésére. A honvédelmi miniszter ennek megfelelően a honvéd póttesteket utasította, én, mint katonai parancsnok a közös hadsereg póttesteihez küldtem a vonatkozó rendelkezéseket.

Ezek a rendeletek 29-én mentek ki. 30-án érkeztek a póttestekhez. Másnap, 31-én kellett volna az új parancsnokoknak Budapestre érkezniük, de 31-én már itt volt a felfordulás. Tehát ez az intézkedés sem kerülhetett végrehajtásra. Elkéstünk ezzel is.

A karhatalom megszervezésének legnagyobb és e válságos pillanatokban léghézagok hiánya volt az a körülmény, hogy az önálló századoknak és zászlóaljoknak magasabb szervezeti egységekbe való összefoglalása egészen elmaradt. Ennek folytán nem is voltak közöttek parancsnokok. Megkérdeztem a katonai parancsnokság vezérkari főnökét, Karnitschnigg ezredesét, hogy miért maradt el eddig ez a megszervezés. Azt a választ adta, hogy a katonai parancsnokság és az állomásparancsnokság naponként adja ki az eligazításnál a parancsokat minden egységnek közvetlenül, azaz minden századnak is és ez a rendszer eddig jól bevált.

Nem szorul bővebb magyarázatra, hogy mily veszélyeket rejt magában ily megszervezés hiánya. Nem kételkedem abban, hogy bevált a külön-külön parancsadás 56 csapatrészenek akkor, mikor csak arról volt szó, hogy a századok másnap reggel hová álljanak, a város melyik pontjára menjenek katonai készségbe. Képtelen helyzet keletkezik azonban

akkor, amikor a csapatok alkalmazására kerül a sor és hiányoznak a közöttek parancsnokok.

Egy gyaloghadosztálynál sem rendelkezik a parancsnok közvetlenül az alája rendelt 48 gyalog századdal. Rendszerint 4 század egy zászlóaljba lesz összefoglalva zászlóaljparancsnok vezetése alatt, 3 vagy 4 zászlóalj ezredet képez ezredes parancsnoksága alatt, két ezredet dandárparancsnok vezet és a hadosztályparancsnok rendszerint a két dandárparancsnok útján adja ki a csapat alkalmazására vonatkozó parancsait.

Ily megszervezés nélkül lehetetlenné válik a nyugodt és biztos parancsadás, igen nehéz a csapatok céltudatos vezetése és összműködése. Lehetetlenné válik a csapat felügyelete a parancsok végrehajtásánál, a mindenre kiterjedő ellenőrzés és a fegyelem fenntartása.

Jellemzi a szervezkedés hiányát az az állapot, melyet szemléimnél a Mária Terézia-laktanya udvarán készütségekben álló csapatnál észleltem. Hét karhatalmi század állott a laktanya udvarán. Ezekből egy a 32., kettő pedig az 52. gyalogezeredbeli pótzászlóalj által volt kivezényelve, négy század négy különféle tüzer-pótüteghez tartozott. Ebből a hét karhatalmi századból csak kettő tartozott együvé, a két 52-es század. Az állomásparancsnokságtól azonban mind a hét, tehát ez a két együvé tartozó század is, külön-külön kapta az intézkedést, közös parancsnokuk nem volt.

Az eddig felhozottakból, azt hiszem, világosan látja mindenki, hogy a budapesti karhatalom megszervezésének

munkálataival eddig olyanok foglalkozhattak csak, akik a dologhoz nem értettek és a kellő tapasztalatokkal nem bírtak. Valószínűleg nem is mertek, felsőbb utasítás híján, önállóan valamit elrendelni.

Meg kellett tehát a karhatalmi csapatokat szervezni, amennyire ez a rendelkezésre álló rövid idő alatt lehetséges még volt.

Szükségem volt erre a Budapesten lévő és karhatalmi szolgálatra beosztható tábornokok és törzstisztek névjegyzékére. Ezen névjegyzék előmutatását kívánva, azt a választ kaptam a vezérkari főnöktől, hogy ily névjegyzéket eddig nem vezettek, sem a katonai parancsnokságnál, sem a térparancsnokságnál. El kellett tehát rendelnem a névjegyzék összeállítását és előterjesztését.

Sajnos ezt a névjegyzéket kellő időben már kézhez nem kaptam, a karhatalom megszervezésére hiányzott az idő. Fizikai lehetetlenség volt két nap alatt, mikor feje tetejére volt már minden állítva és a sok teendő miatt még a pihenésre sem maradt egy perc idő sem, pótolni mindazt, amit előbb, hónapok alatt, kényelmesen és jól lehetett volna elvégezni.

Említést kell, hogy tegyek végül egy szinte igen fontos előkészületről, melynek idejekorán való megtétele elmaradt, és amelyet az utolsó percben pótolni szintén már nem lehetett.

A telefonszolgálatnak kellő időben való gondos megszervezésére gondolok. Ezen megszervezés egy nagy kiterjedésű városban, mint amilyen Budapest, igen fontos. Zavargások

esetén úgy a katonai parancsnokságoknak, mint a polgári hatóságoknak szükségük van a telefon biztosított és zavartalan működésére. Parancsoknak és intézkedéseknek gyors kiadása más úton el nem képzelhető.

Ezen megszervezés első sorban is arra kell, hogy kiterjedjen, hogy kijelöltesse azokat a telefonállomások, melyek rendkívüli viszonyok beállta esetén egy rövid parancsra a hálózathoz kikapcsolandók, azaz melyek működése beszünttetetik. Ez azért szükséges, hogy a telefon a katonai és polgári hatóságoknak idővesztés nélkül mindig azonnal rendelkezésre álljon, de azért is, hogy megbízható korlátozott személyzettel lehessen a központokban a szolgálatot ellátni.

Előkészítendő továbbá a telefont kezelő személyzetnek teljes vagy legalább is nagy részben való kicserélése. A rendszer személyzetből csakis a száz százalékig megbízható egyéneket szabad megtartani és azonkívül be kell állítani a telefonszolgálatban jártas illetve betanított tiszteket.

Ezzel, a kezelőszemélyzet számának leszállításával is egybekötött rendszabállyal nemcsak a telefonüzenetek titokban tartását kell, hogy biztosítsuk, de biztosítani kell ezáltal az egész szolgálatot is, a biztos és gyors kapcsolásokat.

Végül a vonalak őrzésére is kell az intézkedéseket idejekorán megtenni.

1918. évi június havában, a rögtönítélő eljárás előkészítésére vonatkozó értekezletet tartottak a budapesti államrendőrség főkapitányánál. Ezen értekezleten részt vettem én

is, mint akkori budapesti honvéd kerületi parancsnok. Jelen volt a hadsereg-főparancsnokság által a miniszterelnöknél beosztott összekötő tiszt, Wild vezérkari százados is. Ezzel beszéltem a telefonszolgálat megszervezésének szükségességéről és azzal váltunk el egymástól, hogy a budapesti katonai parancsnokság fel fog szólíttatni a miniszterelnökség által, hogy a telefonszolgálatot szervezze meg.

Nem tudom, megtörtént-e ez a felszólítás? De mellékes, történt-e felszólítás vagy nem. Tény az, hogy a budapesti katonai parancsnok ez irányban semmilyen előkészületet nem tett.

Ezen fontos előkészület elmulasztását is kellett volna pótolnom!

A parancsnokság átvétele után azonnal, október 27-én magamhoz rendeltem a katonai parancsnokság telefonreferensét és Schmidt őrnagyot, a honvéd távírótanfolyam akkori segéd tisztjét és megfelelő utasításokat adva nekik, megbíztam őket, hogy a telefonszolgálat megszervezése iránt tegyék meg a szükséges lépéseket, várom az előterjesztésüket.

A telefonreferens érintkezésbe lépett a kereskedelmi minisztérium illető osztályával és a Mária Terézia-téri telefonközpont vezetőjével. Mindkét helyen kitértek bármilyen előkészületek megtétele elől, azt mondva, hogy ilyenekre semmilyen szükség nincsen, aggodalomra nincsen ok, minden a legnagyobb rendben van. Hallani sem akartak az általam proponált rendszabályokról illetve megszervezésről.

Egyet kívántak csupán a telefonszolgálat állami vezetői: Gondoskodjon a katonaság arról, hogy az interurbán telefonhálózatnak a főváros külső szélein levő úgynevezett külső bódéi katonailag őriztessenek. Szerintük csak ezek a bódék voltak fontosak, mert a felső vezetékhöz nehezen lehet hozzáférni és esetleges rongálás esetén gyorsan lehet azt rendbe hozni.

Ennek megfelelően kiadtam a szükséges parancsokat. A Militärkommando telefonreferensével gépkocsin bejártam a kérdéses bódékat és ő ezen bejárás alkalmával a magával vitt távirótiszteket a helyszínen kioktatta, megmutatta nekik a különben nehezen megtalálható bódékat és azok mellé őrségeket állíttatott fel.

A telefonszolgálat katonai megszervezését az előbb leírt értelemben idő hiánya miatt nem tudtam véghezvinni. Előbb a mutatkozó ellenállást kellett volna leküzdeni, azaz a miniszterelnököt és a kereskedelmi minisztert meggyőzni a megszervezés szükségességéről. Erre azonban már nem volt időm. Ez a megszervezés nem oly egyszerű, azt pár nap alatt elvégezni nem lehet.

A telefonszolgálat katonai megszervezésének elmaradása megbosszulta magát az összeomlás éjszakáján. A legkritikusabb pillanatban nem állott rendelkezésre a telefon, nem lehetett parancsokat kiadni. A telefonközpontok nem akarták a katonai parancsnokságot kapcsolni, a Nemzeti Tanács szolgálatában állottak már. A katonai parancsadás jóformán meg volt bénítva. Autókon kiküldött tisztekkel kellett a parancsokat nagy idővesztéssel továbbítani.

Szemléimnél meggyőződtem továbbá arról is, hogy a karhatalmi csapatok legénységének lehető elkülönítésére, azoknak az izgató elemekkel való érintkezésének meggátolására nem vigyáztak eddig. A csapat naphosszat állt az utcán, a legénység érintkezését a polgársággal senki ellen nem őrizte, a fiatal karhatalmi parancsnokok erre nem ügyeltek. Könnyű volt a fennálló rend ellen izgatóknak a legénységgel való érintkezés, beleolthatták a katonák lelkébe azt a mérget, mely az engedelmesség megtagadásához és az összeomláshoz vezetett. A laktanyákra sem ügyeltek eddig kellően. Láztató röpiratokat csempészhettek be oda.

Az eddig előadottakból, azt hiszem, eléggé alapos benyomást nyer az olvasó arról, hogy a karhatalom megszervezése tekintetében mi minden maradt el. Leírtam azokat az intézkedéseket, melyekkel a fennálló bajokon segíteni akartam, de az idő rövideje miatt segíteni már nem tudtam.

Bebizonyosodott, hogy a karhatalmi előkészületeknél lépten-nyomon vannak hiányosságok. De bebizonyosodott az is, hogy forradalmi mozgalmak közepén - 4 nap alatt - nem lehet azt elvégezni, amit hónapokkal azelőtt kellett volna hosszú és alapos munkával megcselekedni.

Beigazolódott tehát az a jelentés, amelyet október 26-án, hajnalban tettem Wekerle miniszterelnök és báró Szurmay honvédelmi miniszter előtt, amikor a katonai parancsnokságot parancsra át kellett vennem:

Hogy parancsra átveszem a budapesti katonai parancsnokságot, meg fogok minden tőlem lehető tenni, hogy a

helyzetet megmentsem, de a hiányzó karhatalmi előkészületekért, melyeket pótolni már nem lesz időm és az ezért esetleg beálló balsikerért a felelősséget nem vállalom.

A csapatok belső értékéről eddig nem írtam. Október 28-án, amikor a szemléimet időhiány miatt be kellett szüntetnem, még nem hittem, hogy a fegyelem felbomlása már oly nagy léptekkel haladt előre, mint ahogyan ezt két nappal később tapasztalnom kellett. A csapatok akkori erkölcsi értékéről a legjobb képét adják maguk az események, a csapat magatartása az összeomlás éjszakáján, amire később, az események leírásánál fogok rátérni.

MI TETT A MAGYAR KORMÁNY AZ ÖSSZEOMLÁS MEGAKADÁLYOZÁSÁRA

A „Fegyelem bomlása” című fejezetben kifejezést adtam ama nézetemnek, hogy a legfelsőbb hadvezetőség egyes intézkedései káros befolyást gyakoroltak a hadsereg fegyelmére, a fegyelem lazulását idézték elő és így módon előkészítették a talajt a később bekövetkezett teljes felbomlásra.

Igazságtalanságot követnék el azonban, ha csupán a hadsereg-főparancsnokság előbb már részletesen leírt intézkedéseinek tulajdonítanám azt a hanyatlást, melyet a fegyelem terén a fegyveres erőnél sajnos tapasztaltuk.

Ezen hanyatlást elősegítette részben a magyar kormány magatartása is. Jobban mondva, része volt abban annak, hogy a kormány részéről a szükséges intézkedések elmaradtak. Elősegítette a felbomlást továbbá az a körülmény is, hogy a budapesti katonai parancsnok nem kapta meg a Nemzeti Tanács megalakulása után a kormánytól a kért felhatalmazást a rendbontók s főleg a forradalmi beszédek

tartó személyek elleni erélyes fellépésre, azok letartóztatására.

Igen káros hatásúak voltak az utolsó napokban Károlyi Mihálynak a képviselőházban tartott izgató beszédei. Ezeket olvasták nemcsak az itthon lévő katonák, eljutottak az újságok révén a frontokra is.

A Nemzeti Tanács kiáltványai adták meg a végső lökemet a rend teljes felbomlására. A katonasághoz és az államrendőrséghez intézett felszólításai meghozták a Nemzeti Tanács által kívánt eredményt: a katonaságnak és a rendőrségnek átpártolását a Nemzeti Tanácshoz.

Láttuk, hogy a magyar kormány előttünk ösmeretlen okokból, szótlánul tűrté gróf Károlyi Mihálynak és a Nemzeti Tanácsnak bomlasztó működését és féktelen izgatásait.

E könyv bevezető soraiban mondtam, hogy a kritikától tartózkodni fogok. Eme ígéretemet a lehetőség határain belül meg akarom tartani. Nem ösmerem azokat a rugókat, melyek a magyar kormányt elhatározásaiban vezették. Ezért kritikát nem is gyakorolhatok. Nem szabad azonban a kormány működésének leírásánál a tárgyilagos teljes igazságtól eltérnem. Könyvem ily eltérés esetén értékét veszítené. Természetes, hogy a kormánynak csak ama működésének leírását értem, mely akkor reám, mint budapesti katonai parancsnokra befolyással volt, hatáskörömben megbénított, az alám rendelt karhatalmi csapatok fegyelmére hátrányosan hatott.

Franciaország 1917-ben igen kritikus helyzetbe került. A defetizmus óriási módon terjedt nemcsak az ország belsejében,

de kikezdte a hadsereget is. Mindenki békét akart. A katonák is. Egész csapattestek tagadták meg az engedelmességet.

Clemenceau, akkori francia miniszterelnök befolyására a kormány a legmesszebbmenő felhatalmazást adta a mozgalom elfojtására. A legnagyobb eréllyel vérbe fojtották a lázadásokat. Elnyomták a defetizmust is.

A francia kormány kiáltványban hívta fel a nemzetet a háborúnak a legvégsőkig való folytatására és a békebarátok könyörtelen elnyomására.

Ez az erélyes fellépés kitartásra bírta a nemzetet és a hadsereget egyaránt, és győzelemre vitte Franciaországot.

Franciaországban 1917-ben nehezebb volt a kormány helyzete, mint nálunk 1918. október havában. Ott a hadseregben volt a bomlás, míg nálunk a hadsereg még 1918. október havában is csodálatra méltóan állta meg a helyét és tovább harcol, ha a rend a bel-országban teljesen fel nem bomlik, és nem innen megy a bomlasztó méreg a hadsereg soraiba.

Clemenceau akkor hónapszámra járta a lövészárkokat és személyesen buzdította a francia katonákat a kitartásra, a harc folytatására.

Nálunk erre szükség nem volt. A magyar kormányra csak az az egy feladat hárult, hogy idebenn, az ország belsejében és első sorban a fővárosban tartsa fenn a rendet erélyes intézkedésekkel. Idehaza törje le a defetizmust és a felforgatókat.

A francia példát azért küldtem előre, hogy ennek nyomán megállapíthassuk, hogy mit tett, illetve tehetett volna a

magyar kormány az összeomlás megakadályozására. Tudta volna-e meggátolni, hogy *Károlyi Mihály* gróf és társai, minden erőhatalom nélkül, egyedül az utca segítségével, kicsavarják a hatalmat a kezéből?

Nézzük meg, - de csupán katonai szemmel nézve -, mit kellett volna a kormánynak tennie a magyar nemzetet fenyegető veszély elhárítására és mit tett tényleg.

Keressük az okait annak, hogy miért tűrte a kormány a legféltelenebb izgatásokat és miért nem adta meg *Dr. Váry Albert* kir. főügyésznek és nekem, mint budapesti katonai parancsnoknak, az általunk kért felhatalmazásokat.

Nem láthattam a kulisszák mögé, a politika boszorkány-konyhájába. Tudom, hogy a kormány nehéz helyzetben volt, 1918. október 23-ika óta lemondott, csak az ügyek tovább vezetésével megbízott kormány szerepét vitte és láttuk, hogy napokig tartó tárgyalás dacára nem történt döntés, hogy ki kapjon kormányalakításra megbízást.

A Wekerle-kormány 1918-ban több ízben adta be a lemondását. A lemondások eddig nem fogadtattak el öfelsege által, kivéve az utolsó, október 23-iki lemondás.

Wekerle miniszterelnök 1918. október 16-án, a király hozzájárulásával a képviselőházban bejelentette, hogy Magyarország a perszonális unió alapjára lép. Politikailag, katonailag és gazdaságilag teljesen önállóan fog berendezkedni.

E kormány kijelentés a nemzet évszázados küzdelmeinek célra jutását jelentette, kielégíthetett minden magyar embert. Nem így gróf *Károlyi Mihályt*, ő kereste az okot a

kormány további támadására. Maga akart kormányra jutni. Belekapaszkodott a miniszterelnök bejelentésének abba a részébe, hogy a külügyek nem választatnak el *azonnal*. Nem akarta belátni és elismerni azt, hogy a háború befejezéséig a külügyek vezetése külön nem választható, mert az osztrák-magyar monarchia áll háborús viszonyban és nem Magyarország. Nem vette tudomásul, hogy a külügyek kiválasztása a háború befejezése után tervezetetik csak.

Károlyi Mihály gróf október 21-én követeli a képviselőházban a háború azonnali befejezését, a magyar katonák hazahozatalát, a német szövetségi viszony haladék nélküli megszüntetését, továbbá a kormány azonnali lemondását, új kormány alakítását és utóbbi által teendő azon kijelentést, hogy *nem kíván a délszláv nemzet függetlenségének útjában állani*.

Kapóra jött *Károlyi Mihálynak* a fumei lázadás és a debreceni Gotterhalte esete. Valóságos rohamot intézett a Wekerle-kormány ellen október 23-án a képviselőházban.

A kormány ezen támadások behatása alatt lemondott. A király elfogadta ezt a lemondást és az ügyek továbbvezetésével bízta meg az új kormány kinevezéséig.

A *Wekerle-kormány* tehát a *Károlyi Mihály* által vezetett képviselőházi támadások hatása alatt mondott le. Érdekes itt egy visszapillantást vetni a Wekerle-kormány magatartására *Károlyi Mihállyal* szemben a lemondást megelőző félévben.

Beszélték már 1918 nyarán és pedig nem is titokban, hanem egészen nyíltan, hogy *Károlyi Mihály* gróf ellensége-

inkkel, az antanté államokkal tart fenn összeköttetést. Ezt ő maga sem tagadta. Különféle alkalommal dicsekedett azzal. Ki nem emlékeznék a Konstens ügyel kapcsolatban nyilvánosságra jutott adatokra?

Károlyi Mihály a piavei offenzívánk kudarcá után a legellenségesebb indulattal terjesztett defetista híreket. Forradalmi beszédeket tartott a munkásoknak. Kijelentette ország-világ előtt, hogy a háborút mi okoztuk a meg nem indokolt szerb ultimátum által.

A budapesti államrendőrség 1918 tavaszán nyomozást indított az észlelhető államellenes, antimilitarista mozgalom kiderítésére. A nyomozás eredménye az volt, hogy Károlyi Mihály ezen titkos aknamunka élén áll. Elfogására a paráncs készen volt. Az ügy a minisztertanács elé került, de ez nem ment bele a letartóztatás elrendelésébe, bár Vázsonyi Vilmos akkori igazságügy miniszter a letartóztatást javasolta.

A sajtóbizottság 1918. május 11-én a kormány rendeletére felhívja a lapokat, hogy a gróf Károlyi Mihály ellen folyó állítólagos kémkedési ügyre vonatkozólag a képviselőházban elhangzott beszédekből csak Urmánczy beszédének és a miniszterelnök válaszának hiteles szövege közölhető és hogy a vonatkozó cikkek előzetesen a sajtóbizottságnak bemutatandók. Május 13-án elrendeli, hogy azok a magyar lapok, amelyek a Konstens-ügyről írnak, nem bocsáthatók külföldre, május 14-én pedig megismétli a sajtóbizottság az utasítást a lapokhoz, hogy Károlyi Mihály gróf kémkedési ügyében a cikkek előzetesen bemutatandók.

Az ember a most előadottakból azt a benyomást kapja, hogy a kormány védte Károlyi Mihályt, nehogy a magyar közönség megismerje annak igazi képét.

De menjünk tovább! Október 25-ikétől 26-ikára virradó éjszaka megalakul a Nemzeti Tanács. Ez kétségtelenül forradalmi tény volt. Az október 15-iki osztrák manifesztumban Ausztria nemzetiségeinek adta meg az uralkodó az engedélyt nemzeti tanácsok alakítására. Magyarországon ilyen intézkedés nem történt, de alkotmányjogunk értelmében nem is történhetett.

Október 26-án jelent meg a Nemzeti Tanács kiáltványa. Ebben a következő itt szó szerint idézett részeket találjuk: „Az elnyomás átkos politikája végveszélybe sodorta Magyarországot”, - „szörnyű népítélet van kialakulóban Magyarországon jövő sorsa felett”, - „a most megbukott kormány a közgyűlölet és közmegvetés tárgya lett”, - „Elhatároztuk, hogy megalakítjuk a Nemzeti Tanácsot Magyarország megmentésére és újjászervezésére”, - a „mai korrupt kormányrendszer eltávolítandó”, - „A Nemzeti Tanács eme munkájában csatlakozásra hív fel mindenkit”, - „a Nemzeti Tanács megvan arról győződve, hogy a magyar katonaság is teljes erejével támogatni fogja”, - „felhívjuk a külföldi kormányokat, hogy a magyar Nemzeti Tanáccsal keressenek közvetlen kapcsolatot, amely egyedül hivatott a magyar nemzet nevében beszélni” - és így tovább.

Ha ez a kiáltvány nem forradalmi, akkor igazán nehezen lehet megérteni, mi álljon egy forradalmi kiáltványban!

A kormány elkoboztatta a lapoknak azt a részét, amely a közönség kezébe még nem került. *Kijelentette, hogy nem ismeri el a Nemzeti Tanácsot! Ez volt köztudomás szerint minden, amit a magyar kormány a teljesen forradalmi alapra helyezkedett Nemzeti Tanács ellen tett.*

A Nemzeti Tanács október 27-én népgyűlést rendez az Országháztéren, 28-án lövöldözésre kerül a dolog: a Lánchídnál Károlyi Mihály gróf e napon, valószínűleg felbátorítva a kormány béketűrése által, formális minisztériumot alakít. Szakosztályokat állít fel a Nemzeti Tanácson belül a belügyi, külügyi, honvédelmi, pénzügyi stb. kormányzati ügyek ellátására.

A kormány mindezt tűri!

Október 29-én dr. Váry Albert királyi főügyész velem egyetértőleg javaslatot tesz a minisztertanácsnak a Nemzeti Tanács letartóztatására, öt napilap betiltására és a rögtönítélő eljárás kihirdetésére, polgári egyének ellen is. Javasolja továbbá Buza Barna és Fényes László letartóztatását. A minisztertanács a javaslatokat visszautasítja, azzal az indoklással, hogy mint lemondott kormány nem érzi magát felhatalmazva ily fontos intézkedések megtételére. Tegye ezt a jövőendő kormány! De Törvényszékügy miniszter szerint a rögtönítélő eljárás kihirdetésének jogi föltételei egyébként sincsenek meg.

Látható ebből, hogy Károlyi Mihály gróf azt a napok előtt elhangzott fenyegetését, hogy „cselekedni” fog, akadálytalanul valóra válthatta.

A „Pester Lloyd” 1920. évi január hó 9-én egy interjút közölt Wekerle Sándor volt miniszterelnöktől. Wekerle akkor, tehát 1920. január havában, a lap szerint azt mondotta, hogy amidőn a király 1918. évi október második felében vele Károlyi Mihály esetleges kormányalakítási megbízatásáról beszélt, akkor ő (Wekerle) a következőket mondta a királynak: „Ez az ember, ha a hatalomhoz jutna, mindent elpusztítana, ami Magyarországon fenséges és szent, a koronát, a dinaszticiát, az alkotmányt, a morált.”

Wekerle ezen kijelentését olvasva, látjuk, hogy ő idejében felismerte azt a veszélyt, amelyet Károlyi Mihály kormányra jutása az országra jelent. Felismerte a veszélyt oly időben, amikor annak elhárítása még hatalmában állott. Nehezen lehet ezért megérteni, hogy tudva azt, hogy mit jelent Károlyi hatalomra jutásán az országra, miért nem tett Wekerle, mint kormányelnök, lépéseket az ilyen eshetőség bekövetkezésének megakadályozására. Megakadályozására annak, hogy „ez az ember hatalomhoz jusson.”

A Nemzeti Tanácsot alakulása órájában azonnal le kellett volna tartóztatni. Tisztában volt ezzel a királyi főügyész és tisztában voltam én is. Mindketten illetékes helyen hivatalosan kifejezést is adtunk ennek a véleményünknek. De tisztában voltak ezzel valószínűleg még igen sokan az országban.

Október 23 és 24-én szó volt Andrássy Gyula gróf megbízásáról a kormány megalakítására. Andrássy könyvében erre vonatkozólag azt írja, hogy ha a király őt megbízza, ezt a megbízást elfogadja, de Károlyi Mihályt azonnal elzáratja.

A monarchia külügyminiszterré való kinevezését illetően írja szó szerint: „Kinevezésemet csak akkor fogadtam el, amikor az illetékes tényező teljes felelősséget vállalt, hogy elég és megbízható haderőnk van Budapesten minden elképzelhető zavargás letörésére és amikor megnyugvást szereztem abban az irányban is, hogy meg lesz a szükséges felhatalmazás a fegyveres erővel élni.”

Nem tudom, ki vállalta azt a teljes felelősséget, mert engemet csak Andrásynak Bécsbe való elutazása után neveztek ki budapesti katonai parancsnokká. Én csak azt tudom, hogy a szükséges felhatalmazásokat nem kaptam meg.

Végül azt olvassuk Andrassy könyvében: „Csak az segíthetett volna, ha a proklamáció által teljes nyíltsággal forradalmi alapokra helyezkedett Nemzeti Tanácsot rögtön elfogják.”

Ebben igaza van Andrásynak. Ha ez a letartóztatás akkor megtörténik, és az általam kért rögtönítélő eljárást elrendelik, nincsen rendőrségi és katonai lázadás, nincsen felfordulás és nincsen a mai megcsonkított Magyarország!

Igen nagy baj volt továbbá az is, hogy a lapok 1918. év második felében már azt írhatták, amit akartak.

Előzetes általános sajtócenzúra nálunk az egész háború alatt sohasem volt. A kormány és a hadfelügyeleti bizottság a sajtóban nem közölhető cikkek tekintetében kívánságaikat a sajtóbizottság útján a lapokkal tudatták és ez a háború első három évében teljesen elegendő volt arra, hogy a hadviselés vagy az állam érdekeit veszélyeztető vagy sértő közlemények a lapokban meg ne jelenjenek.

A magyar sajtót a hazafias érzés vezette. Készségesen hajolt meg a vele közölt kívánságok előtt.

Ez a hazafias és megértő viselkedés megváltozott azonban a háború utolsó évében egyes lapoknál. Egyrészt a mindinkább nehezebben elviselhető belső helyzet miatt, másrészt a serényen dolgozó Northeliff-féle propaganda behatása alatt. Elhagyták az eddigi mérsékletes irányt, támadni kezdték a hadvezetést és a kormányt, éles hangú cikkekben követelték a háború befejezését. Pedig köztudomású volt az, hogy úgy a király, mint külügyminiszterünk is ezen cél elérését óhajtják és a háború befejezése érdekében dolgoznak. Megjelentek a társadalmi osztályok ellen izgató és nemzetközi elveket hirdető cikkek is és mindez igen nagy mértékben hozzájárult a defetizmus terjedéséhez és így az állam erejének gyengítéséhez.

A mienkéhez majdnem hasonló volt a helyzet Franciaországban már 1917. év derekán. Ott is hasonlóan kezdett a sajtó írni, a békét sürgette és ennek nyomán a defetizmus oly nagy mérvben terjedt, hogy úgy a fronton, mint a belországban katonai lázadások törtek ki. Clemenceaunak köszönheti Franciaország, hogy nem lett vesztes a háborúban. Ez az erélyes férfi látta a helyzet veszélyes voltát és vaskézrel fogta a sajtót. Törvényt hozatott, amelynek alapján a rögtönítélő bíróság elé volt állítható az az újságíró, aki a békekötést szorgalmazó, állam ellenesnek minősített, defetista cikkel mer a közönség elé menni.

Minálunk a helyzet veszélyesebb volt, mint Franciaországban. Utóbbit egy nemzeti tekintetben egységes nép lak-

ja, még háborúvesztés esetén sem kellett a széjjelhullástól félnie. Nálunk a kettős monarchia léte függött attól, tudjuk-e a népben a lelket tartani, az elcsüggedést megakadályozni. A sajtó támogató munkájára ebben a tekintetben nagyobb szükségünk volt, mint Franciaországnak.

Alkalmam volt betekinthetni a sajtóbizottság által, a magyar sajtóhoz naponként kiadott felhívásokba, amelyekben a bizottság irányt adott arra, mit írjanak a lapok és mit nem. A sajtóbizottság részben már előzetesen, részben pedig a bemutatás nélkül megjelent és általa nehezményelt cikkek nyomán hívta fel a lapok figyelmét azokra a tárgyakra, amelyekről írni nem kívánatos és ilyenkor hozzátette, hogy azon esetben, ha valamely lap a kérdéses tárgyról mégis írni kíván, akkor a vonatkozó cikket előbb mutassa be a sajtóbizottságnak.

Figyelmeztették a lapokat, hogy az uralkodóról és az uralkodóház tagjairól szóló cikket előzetes bemutatás nélkül semmi esetre ne hozzanak. Idegen államfők tekintetében ugyanez a rendelkezés volt érvényes. Feltétlenül kerülendő volt az uralkodónak a napi politikával való kapcsolatba hozatala. Tiltva volt a hadműveletről és a hadviselés érdekeit sértő bármi dologról írni, úgyszintén a sztrájkokról és egyéb munkásmozgalmakról, karhatalmi alkalmazásokról, a katonai szökésekről, a fegyveres erőben bárhol előfordult lázadásokról, a béke-kísérleteinkről, a közellátás nehézségeiről és a rekvirálásokról, továbbá polgári egyének által a hadviselés érdekei ellen elkövetett bűncselekményekről és az ezek mi-

att folyamatba tett bűnvádi eljárásokról, a Galilei-kör hadseregellenes munkájáról és a statáriális kivégzésekről. Nem voltak közölhetők az osztrák birodalmi gyűléseken elhangzott egyes beszédek, így az 1918. július havában és október első felében ott mondott beszédek nagy része és így tovább.

Ezeknek, a sajtóbizottság részéről mindig igen udvarias formában, a lapokhoz menő felhívásoknak 1918. év második felében már kevés eredménye volt. Október havában úgyszólván már semmi. A napilapok egy része respektálta ugyan mindvégig a sajtóbizottság kívánságait, mások azonban nem törődtek a tilalmakkal és előzetes beküldés nélkül írtak, amit jónak láttak.

Érdeklődtem az iránt, mi történt az ilyen lapokkal? Megtudtam, hogy semmi, vagy csak annyi, ami egyenlő a semmivel. A sajtóbizottság az ily esetekben mindenkor azonnal kérte a többi lapokat, hogy az X. vagy Y. lapban megjelent cikket ne vegyék át. Esetleg kimondotta, hogy az inkriminált cikket tartalmazó lapot a posta nem szállíthatja sem külföldre, sem a hadsereghez. Igen ritkán, - értesülésem szerint mindössze csak öt esetben - kérte fel a sajtóbizottság az ügyességet a lap elkobzására. Ezzel azonban vajmi keveset értünk el. Az elkobzás abban állott, hogy a már kiküldött lappéldányokból azokat, amelyeket még el lehetett fogni, a postán, a kávéházakban, kaszinókban stb. összeszedték. Ennek az elkobzásnak azután az volt a következménye, hogy a lefoglalt lapot mindenki kereste és mivel az rendszerint mégis nagy számban került a közönség kezébe, kézről-kézre

vándorolt. Mindenki akarta olvasni, valósággal kapkodták az ilyen lapszámot.

Egy további, bár szigorúnak látszó, de igen ritkán alkalmazott büntetés volt: a tilalom ellen vétett lapnak előzetes cenzúra alá helyezése. Azért mondom, hogy szigorúnak látszó, mert ez az előzetes cenzúra rendszerint csak 1-2 napig tartott. Ezenkívül megintést alkalmaztak egyik-másik esetben.

A sajtóbizottság által kiadott tilalom ellen vétő lapokkal szemben az alkalmazott fenti rendszabályokkal eredményt elérni nem tudtunk. Legjobban bizonyítja ezt az a tény, hogy 1918. évi október havában minden nap jelent meg az egyik vagy másik lapban olyan tartalmú cikk, amely miatt a sajtóbizottság eljárást volt kénytelen indítani, amely cikknek a megjelenését meg kellett volna akadályozni, de a minden hatás nélküli megtorlás miatt megakadályozni nem lehetett.

Tulajdonképpen sajtócenzúra tehát nálunk nem volt az egész háború alatt. Tilalmakat kiadtak ugyan, de a tilalom ellen vétőkkel szemben sohasem alkalmaztak olyan megtorló rendszabályokat, amelyek a tilalom tiszteletben tartását biztosították volna.

1918. május havában támadás jelent meg ellenem egy budapesti lapban. A rögtönítélő-bíróság agyonlövés általi halálra ítelt egy honvédet, aki hétszer szökött meg a csapatjától. Az ítéletet Kecskeméten hajtották végre a halálraítelt honvéd csapatánál.

Az ítélet végrehajtásáról hasábos izgató cikk jelent meg az illető lapban dacára annak, hogy halálos ítéletek végrehajtásáról szóló közléseket a sajtóbizottság eltiltott. Rólam a lap úgy írt, mintha Kecskeméten lettem volna, magam adtam volna a parancsokat az ítélet végrehajtására és különös gyönyörűséggel szemléltem volna azt végig.

Az igazság az volt, hogy mint az ebben az ügyben illetékes parancsnok, megerősítettem és aláírtam a rögtönítélő-bíróság által egyhangúlag hozott ítéletet. Egyéb közöm nem volt az ügghöz és nem is voltam Kecskeméten az ítélet végrehajtásának idejében.

Ugyanezekben a napokban *Bogát* gyalogsági tábornok, budapesti katonai parancsnok is megerősített egy halálos ítéletet, melyet a rögtönítélő-bíróság egy zsidóvallású közhuszár ellen hozott. *Bogát* gyalogsági tábornok, Hevesi dr. budapesti főrabbi kérésére megkegyelmezett az elítéltnak. A kegyelem adását azzal indokolta, hogy az a nap, melyen az ítéletet végre kellett volna hajtani, 1918. május 19-ike, a zsidók nagy ünnepnapja volt (a sevuoth ünnepe). Kegyelmi jogával a vallásos érzületre való tekintettel élt.

Bogátot ezért egyes lapok nagyon megdicsérték.

Felsőbb helyen nem helyeselték a kegyelmezési jog gyakorlásának ily hangulatkeltő módon való alkalmazását. A sajtóbizottság felsőbb utasításra felhívta a lapokat, hogy a „*A Tábornok és a főrabbi*” című cikket ne vegyék át, mert úgy tűnhetik fel, mintha a kegyelmezési jogot esetlegességek befolyásolnák. A cikk alkalmas a fegyelem aláadására.

Az ellenem irányuló fenti sajtótámadás miatt felkerestem Wekerle miniszterelnököt. Védelmet kértem és megfelelő megtorló intézkedések megtételét. Kifejtettem a nézetemet, hogy a fővárosban szolgálatot teljesítő, magasabb állást betöltő tábornok ilyen módon való megrágalmazása rontja a katonai parancsnokságok tekintélyét és ezzel a fegyelmet is. Wekerle megígérte, hogy intézkedni fog, azonban tudomásom szerint nem tett semmit.

Könnyű volt felismerni az előbb említett megtámadatásomnak indító okait. 1918. március havában, mint Magyarország és Horvát-Szlavónország összes csapatainak parancsnoka erélyes intézkedéseimmel pár nap alatt rendet teremtettem az akkori terjedelmes munkabeszüntetések idején. Voltak bizonyos körök, akik ezt a ténykedésemet nem számították be a javamra.

Amikor pedig Budapesten visszatartottak a honvéd kerületi parancsnokság élén, hatáskörömhöz tartoztak a katonai szolgálat alóli felmentések és a felmentések állandó ellenőrzése. Az általam elrendelt vizsgálatok igen furcsa eredményekre vezettek. Igen sok igazolatlan, csak megvesztegetéssel kipanamázott felmentésre jöttünk reá. Voltak esetek, hogy diplomás emberek, mint gyárban dolgozó lakatos, asztalos stb. munkások szerepeltek és e címen a katonai szolgálat alól fel voltak mentve. A gyárban soha nem dolgoztak. Ez az apjuké vagy valamely rokoné volt.

Az így napvilágra került visszaélések eseteiben szigorúan jártam el a felmentésben segédkezett tisztek vagy altisztek

ellen, az igazolatlanul felmentetteket pedig kiküldtettem a harctérre. Ezzel sok ellenséget szereztem magamnak.

Félt az igazolatlanul felmentettek nagy száma, akiknél a turpisságra még rá nem jutottunk, féltek a Budapest és környékén tízezrével bujdosó katonaszökevények.

Rendet óhajtottam teremteni egyéb tekintetben is. Üldöztem a háború alatt elterjedt visszaéléseket, csalásokat, a kincstári vagyonnal való hűtlen kezelést stb.

Mindezért természetesen sok volt az ellenségem.

Ha a fenti ténykedésemet, a minden téren a rend helyreállítására irányuló törekvésemet, az illető lap rólam megírja, azaz megírja az igazságot, megnyerem a tisztességes emberek rokonszenvét.

De ártani akartak nekem és nem használni.

Elő kellett tehát jönni egy mesével, hogy milyen vérengző az a tábornok. Utálják meg őt az emberek.

Ezen kerületi parancsnoki kötelességszerű működésemenek tulajdonítom azt a hajszát, melyet az összeomlás után ellenem indítottak. A fegyelem és a félelem alól felszabaduló katonaszökevényekhez és igazolatlanul felmentettekhez hozzájöttek még azok, akiket az ecsetelt sajtótámadás, a jól kigondolt mese megtévesztett.

Ez az eset is mutatja, hogy a kormány nem gondoskodott aziránt, hogy azokban a vészterhes időkben a lapok megfelelő korlátok között tartassanak. Az ebbeli helyzet napról-napra rosszabbodott. Szaporodtak a megjelenő bomlasztó cikkek. Támadják a hadsereget. Lázítanak ellene,

amikor még sziklaszilárdan áll a frontunk. Derék katonáink még csodálatra méltóan állják a harcot.

A kormány nem tiltja meg, hogy a képviselőházban elhangzó beszédek teljes szövegükben megjelenhessenek a lapokban. Ezen beszédek között nem egy olyan volt, amely káros hatással volt a hadsereg fegyelme és erkölcsi erejére.

Törvényhozásunk néhány tagja, ha akaratlanul is, beszédével az ellenség malmára hajtotta a vizet. Bizonyítja ezt az a tény, hogy az ellenség egy ily beszédet százezer számra sokszorosított és repülőgépekről dobatta le katonáinkhoz. Bizonyos, hogy az ellenség ezt csak azért tette, mert a beszédben segítséget látott katonáink lelkiületének elrontására.

Br. Szurmay Sándor honvédelmi miniszter egy interpellációra adott válaszában figyelmeztette is az illető képviselőt, hogyha katonáink szárnyszegetten végzik a feladatukat a fronton, ebben neki igen nagy része van.

1918. október elején az Újságírók Egyesülete küldöttségileg kérte Wekerle miniszterelnököt a politikai sajtócenzúra teljes eltörlésére. Wekerle ezt megígérte. A vonatkozó rendelet azonban késett.

Október 24-én kimondják az újságírók, hogy a sajtó magát a cenzúra alól feloldottnak tekinti és ezután csakis lelkiismeretük szerint fognak írni. A kormány ez ellen nem tesz semmit. Elkoboztat ugyan itt-ott egy-egy lapot, de célt elérni nem tud.

A következő napokban megjelenhet a Nemzeti Tanács forradalmi kiáltványa és Várnai Zseni „Katona fiamhoz”

címzett forradalmasító verse. Ennek befejező szavai: „Ne lőj fiam, mert én is ott leszek” lázadásra hívták fel a katonákat. Megjelenhetett Károlyi Mihály gróf forradalomra lázító beszéde a Nemzeti Tanács megalakulásánál. Megírhatták a lapok részben már az igazságnak megfelelően, hogy a katonák megtagadták az engedelmességet.

A közönség olvashatta Búza Barnának a király és a királyi koronát kigúnyoló beszédét.

Ezek az újságcikkek segítették elő a fegyelem teljes felbomlását úgy a katonaságnál, mint az államrendőrségnél.

A sajtónak tekintélyes része a végsőkéig megmaradt a mérsékelt hang mellett és a népszenvédély csillapítására törekedett. Hiányzott azonban az a támogatás, melyet ilyen időkben egyedül a kormányhatalom tud a sajtónak adni, azáltal, hogy az izgatató cikkek megjelenését megakadályozza.

Bekövetkezett az az állapot, amikor a lapok már nem tudnak megfelelni annak a hivatásnak, hogy a közvéleményt irányítsák. Ellenkezőleg a felkorbácsolt népszenvédély magával sodorja a sajtónak azt a részét is, amely nem akar beilleszkedni a keletkezett atmoszférába. Ilyenkor a nép ily lapok ellen fordul, és ezek kiteszik magukat annak a veszélynek, hogy nyomdáikat lerombolják. Azonkívül nem veszik az illető lapokat, csökken ezeknél az olvasók száma. Az újságírás elvégre kenyérkérdés, az újságkiadás pedig üzlet. Ez is egyik oka volt annak, hogy a sajtó egy része úszott az árral.

1918. augusztus havában elfogtak egy nálunk kémkedő antant ügynököt. A nála talált iratokat felterjesztették a ka-

tonai iroda útján Őfelségének. Az iratok között volt egy általa külföldre küldött jelentésnek a másolata. E jelentésben egyebek között a következőket olvashatjuk: „A monarchia gazdasági összeomlás és politikai feloszlás előtt áll. A szlávok és a szociáldemokraták az antant legjobb szövetségesei. A kormány politikailag tehetetlen és gyöngé, minden politikai irányt tűr. Az antant propaganda cikkei megjelennek akadálytalanul.”

Egyes magyar lapok által hozott, a katonai fegyelem ellen irányuló cikkeket olvasták a frontokon. Nem lehetett megakadályozni, hogy e lapok oda ki ne érkezzenek. Hiszen ezrével jöttek-mentek a katonák a frontok és a bel-ország között.

Igy azután a hadsereg soraiba is bekerült a bomlasztó méreg. Ez megtette hatását. Felbomlott a fegyelem a magyar katonáknál. Pedig a magyar csapatok addig pillérei voltak a hadseregnek. Amikor ezek a pillérek kezdtek ingadozni, vége lett mindennek. A cseh és a nemzetiségi csapatok akkor már úgy sem számítottak.

Schönburg-Hartenstein herceg vezérezredes, a 6. hadsereg parancsnoka 1918. október 25-én a hadsereg főparancsnoksághoz előterjesztett jelentésében a következőket írja szó szerint: „Nem zárkozhatunk el annak felismerése elől, hogy a csapatoknak jelenleg még jó szelleme már soká fenn nem tartható, mert a monarchia belsejében végbemenő események és nyilatkozatok romboló hatását megakadályozni soká nem tudjuk. Feltétlenül szükséges, hogy a magyar sajtó izgató

cikkei, valamint egyes államférfiak kijelentései és a képviselőházban az izgató tárgyalások elmaradjanak.”

Könyvem ezen fejezetében elmondottak azt hiszem eléggé világosan mutatják, mily befolyásoknak tulajdonítható a katonai és rendőrségi fegyelem teljes felbomlása és ennek következtében az összeomlás.

Látjuk, hogy Károlyi Mihály gróf káros politikai tevékenysége volt úgyszólván mindennek az oka.

Önkéntelenül felvetődik az a kérdés, miért tűrte a Wekerle-kormány ezt a káros tevékenységet, amelyet Wekerle miniszterelnök, saját bevallása szerint, idejében felösmert. Mily befolyások és mily mérlegelések vezethették a kormányt azon elhatározáshoz, hogy Károlyi Mihály gróf bomlasztó tevékenysége elé semmilyen akadályt nem gördített?

Könnyű az utólagos kritika, amikor ösmerjük a bekövetkezett bajt és tudjuk, miként lehetett volna azt megelőzni.

Ha bírálatot akarunk mondani, első feltétel: tudjuk-e magunkat visszahelyezni az akkor fennállott viszonyokba és az akkor uralkodott mentalitásba.

Ez nagyon nehéz, majdnem lehetetlen.

Károlyi Mihály grófnak igen sok híve volt az országban. Különösen akkor, amikor a Wekerle-kormány ellen oly ki-méletlenséggel fellépett. Nagy számban voltak akkor hívei azok is, akik ezt ma tagadják.

Legizőbb hazafiságtól csak úgy sugárzó képviselőházi beszédei elragadtatással töltötték el sok magyar embert.

Arra még gondolni sem merészeltek a legtöbben, hogy egy dúsgazdag magyar mágnás, a legelőkelőbb családok egyikének sarja, ne legyen tetőtől talpig hű hazafi.

Sajnos, csak kevesen ösmerték fel a valóságot, kevesen láthattak a kulisszák mögé. Kevesen tudták, hogy *Károlyi Mihály gróf* csak statisztika volt. Cégérnek használták fel azokat, akik a háta mögött meghúzódva, de őt teljesen hatalmukban tartva, egészen más célok elérésére törekedtek, mint a miket *Károlyi* hirdetett.

Ezek az emberek csak hatalomra akartak jutni, *Károlyi* segítségével. Az ő hátán akartak felkapaszkodni, hogy ennek sikerülte után őt elrúgják maguktól.

Károlyi Mihály gróf környezetének teljes befolyása alatt állott. Bizonyítja ezt legjobban az a tény, hogy október 31-én reggel József főherceghez a várba felhívatván, egyedül nem akart felmenni, pedig kormányalakítási megbízásról volt szó. *Kunfi* és *Jászi* kíséretét, illetve vele együtt való fogadtatását kötötte ki, ezekkel ment csak fel.

Illetékes helyről hallottam, hogy miért nem akart egyedül felmenni József főherceghez. Félt attól, hogy kelepcebe akarják csalni és személyes szabadságától megfosztani. Pedig ily félelemre az adott viszonyok mellett igazán nem volt semmilyen ok. Hiszen ha a magyar kormány *Károlyi Mihály gróf*ot le akarta volna tartóztatni, nem tudom ki védte volna meg őt. Nem hiszem, hogy akár csak egy is azok között a férfiak között, akik *Károlyi*t körülvették, veszélyeztette volna a bőrét, ha a karhatalom a kormány

rendeletére a Nemzeti Tanács és első sorban *Károlyi Mihály gróf* ellen fellép.

Károlyi Mihály gróf kormányra jutása szerencsétlensége lett Magyarországnak. Ha ő ezt a célját el nem éri, a hatalom birtokába nem jut, nem ösmernénk azokat a következményeket, melyeket az ő miniszterelnöki kinevezése hozott a magyar nemzetre. Nem tudnánk Csonka-Magyarországról. Még rossz álmunkban sem tartanók lehetségesnek azt az állapotot, melyben ma sínylődünk.

A magyar nemzet teljes függetlensége volt mindenkor a magyar ember álma. *Károlyi Mihály gróf* beszédeiben ezt a függetlenséget 100 százalékgig hirdette és követelte. Ezek a beszédek tévesztettek meg igen sok embert. Hittek a szavainak és nem is sejtették, hogy mindez csak frázis. Frázis, mert ezekkel a beszédekkel a hatalomra való jutását akarta csupán elősegíteni.

Szellemileg alsóbbrendű volt azokkal az emberekkel szemben, akik őt körülvették és teljesen a hatalmukban tartották. Nagyravágyási törekvéseit kihasználva, őt a saját önös céljaiknak megnyerték és kihasználták.

Nehezen találunk magyarázatot arra a magatartásra, melyet a Wekerle-kormány *Károlyi Mihály gróffal* szemben a felfordulás napjaiban tanúsított.

Forradalomról szó sem volt, az akkori mozgalom nem nevezhető forradalomnak. Forradalom alatt egy kormány-nak vagy egy kormányformának jogellenes és erőszakos eltávolítását célzó mozgalmat értjük. Amikor ugyanis a politiká-

ban az erőszak jelentkezik, ezzel egyidejűleg két párt harcára kell gondolnunk. Az egyik, amely támad és a másik, amely védekezik és eddigi hatalmi állását megtartani igyekszik. Ez a második párt, amely hatalmi állását védi, az összeomlás napjaiban egyáltalában nem lépett a porondra. Nem láttuk, hogy a hatalmon levők a rendelkezésükre álló kormányhatalommal, a fegyveres erővel és rendőrséggel védték volna hatalmi állásukat. Nem folyt semmilyen harc az államhatalom birtoklásáért. Ez a forradalmároknak az ölébe esett, mint a fáról az érett gyümölcs és mindezt beszédekkel, proklamációkkal, az utca és a sajtó egy kis részének segítségével érték el.

Az ember azt kérdezné, hogyan volt ez lehetséges?

A válasz erre egyszerűnek látszik. A négy évnél hosszabb ideig tartó háború, az azzal járó szenvedés és nélkülözés testileg és lelkileg erősen kimerítették a magyar népet. Annyira, hogy végül bizonyos közönyösséggel megtűrte mindent. Ezzel a megállapítással érthetővé tesszük a polgárság viselkedését azokban a vészterhes napokban, de teljes felvilágosítást még sem ad arra, hogy az államhatalom birtokosai minden harc nélkül miért léptek vissza, meg sem kísérelték a harcot. Pedig az egész felfordulás ellenük, a kormányhatalom birtokáért folyt.

A felforgatók elleni fellépésben határozottság és energia helyett határozatlanság és energiahány mutatkozott és az volt a látszat, mintha a kormány Károlyi Mihállyal szembe helyezkedni meg nem is merne.

A BUDAPESTI ÁLLAMRENDŐRSÉG

Döntő befolyással volt a felfordulás hirtelen kirobbanására az a magatartás, melyet a budapesti államrendőrségnél 1918. évi október 29-én és 30-án észlelhettünk.

A rendőrség emberei megtagadták a szolgálat további szabályos ellátását és átpártoltak a Nemzeti Tanácshoz, ezzel megadva az utolsó lökemet az államhatalom összeomlására.

A közrend és közbiztonság fenntartása minden nagyvárosban elsősorban a rendőrség feladatkörébe tartozik. A rendőrség képes kell, hogy legyen arra, hogy rendes viszonyok mellett minden körülmények között a közrendet fenntarthassa. Nagyobb megmozdulásoknál is meg tudjon felelni eme feladatának, mindaddig, míg e mozgalmak túl nagy méreteket nem öltenek.

Ennek feltétele természetesen az, hogy a rendőrség jól legyen megszervezve, megbízható legyen és kötelességét minden körülmények között hűen teljesítse.

A rendőrségi hálózat, több ezernyi, a város különböző helyein, az utcákon, a köztereken, a nyilvános és egyéb helyiségekben álló őrszemeivel lehetővé teszi a rendőrség vezetőségének, hogy idejében megtudjon mindent, ami a

városban történik, és ami esetleg a rendet megzavarhatná.

Ily módon a rendőrség vezetői idejekorán tudomást szereznek a város bármely pontján keletkező legkisebb csoportosulásról vagy felvonulásról és megtehetik a szükséges ellenintézkedéseket arra az esetre, ha a helyszínen lévő őrszemek és az azok közelében elhelyezett kisebb rendőrségi készültségek a rend fenntartására elég erősek nem volnának.

A kellőleg kitanított rendőrőrszem ebbeli munkáját kiegészíti a titkosrendőr működése, aki belát oda is, ahová az utcán álló őrszem belátni nem tud.

Legfontosabb és legeredményesebb a rend fenntartásában a preventív intézkedések módszere. Ha a rendőrség vezetői, a titkos rendőrök és egyéb bizalmi embereik útján, minden mozgalmról, még annak kezdetén, a mozgalom előkészítésének stádiumában, tudomást szereznek, már jó előre tudják megtenni azokat a rendelkezéseket, melyekkel a mozgalmat még csirájában lehet elfojtani, ami már azért is a legbiztosabb módszer, mert minden mozgalom, annak kezdő stádiumában a leggyengébb.

A katonaság feladata a közrend és a közbiztonság fenntartásánál a közhatóságok támogatása akkor, amikor azok hivatalos működésükben oly erőszakos ellenállásra talál-
nak, melyet a saját erővel, a rendőrség erejével letörni nem képesek.

Az e célból kirendelendő katonai karhatalmi osztag nem vehet részt azon közegek közvetlen hivatalos működésében, mely közegek mellé kirendeltetett. Csupán arra van hivatva,

hogy azokat védje és intézkedéseiknek a kellő nyomatékot megadja.

Ezeket mondja a katonai szolgálati szabályzat a katonai karhatalom feladatáról.

A fegyverhasználatról pedig azt írja elő a szolgálati szabályzat, hogy ennek a fölhatalmazott közigazgatási tisztviselőnek határozott és indokolt kívánságára kell bekövetkeznie, ha a csapatosztag parancsnoka is meggyőződött a beavatkozás szükségességéről.

Az imént előadottakból látható a rendőrség és a katonaság egymást kiegészítő működése a közrend és közbiztonság fenntartásánál. Látható az a nagy különbség, mely a két működés között fennáll.

Nagyvárosban a rendőrség képezi, úgy mondhatnánk a rend fenntartására hivatott hatóság szemét és a fülét. Mindent kell, hogy lásson és halljon és képes kell, hogy legyen a rend fenntartására mindaddig, míg a mozgalom túl nagy méreteket nem ölt és annak megfékezése erejét túl nem haladja.

A katonaság csak akkor lép működésbe, ha a rendőrség feladatát teljesíteni már nem tudja, mert erre nincsen elegendő ereje.

A rendőrség tud tehát működni egy bizonyos ideig a katonaság segítségével nélkül is. A katonaság a rendőrség tevékenységét csak kiegészíti, ha nagyobb erő kifejtése szükséges lesz.

Nem áll ez megfordítva.

A katonaság nagyvárosban a rendőrség segítsége nélkül a közrend fenntartásánál közreműködni nem tud. Vagy legalább is csak nagyon nehezen. Nem tudja pótolni azt a munkát, melyet a rendőrség őrszemei és titkosrendőrei végeznek. Nincsenek arra való kitanított emberei. A rendőrség embereit is külön iskolában tanítják a feladatukra.

A rendőrség kiegészítő közreműködése nélkül, oly helyzetbe kerül a katonaság a nagyvárosban, mint az az ember, akinek kard van a kezében, de se nem lát, se nem hall.

Nem tudja a katonaság a rendet fenntartani - bármennyi is legyen számbeli ereje - nem tudja a mozgalmakat megakadályozni, ha azok előkészítéséről és keletkezéséről idejekorán értesítést nem nyer. Mindenütt el fog késni. Preventív fellépésre képtelen.

Ezek előrebocsátása után vegyük vizsgálat alá a budapesti államrendőrség magatartását 1918. évi október utolsó napjaiban.

Október 27-én délután nagy demonstrációs népgyűlést tartott a Nemzeti Tanács az Országháztéren (jelenlegi Kossuth Lajos-téren).

A népgyűlés után a Mosonyi-utcai rendőrlaktanyába visszatérő mintegy ötszáz főnyi rendőrt nem bocsátották haza. Együtt kellett őket tartani, mert jelezve volt, hogy Károlyi Mihály gróf az esti vonattal visszaérkezik Bécsből és nagy tüntetést készítenek elő a fogadtatása alkalmából a nyugati pályaudvarnál.

A rendőrök zúgolódni kezdtek a visszatartás miatt és az őket rendreutasító rendőrellenőrt megverték.

A közbelépő eljárók a fegyelemsértést elkövetett rendőrök ellen - úgy látszik - nem mertek erélyesen fellépni. Azzal állították helyre a rendet, hogy a megvert ellenőrt el-távolították. Ezen igen rossz jel, a fegyelemnek nagymérvű lazulásáról tanúskodott.

Október 27-én a rendőrségi tisztviselői karnál is mutatkoztak a bomlás jelei. Küldöttségileg jelentek meg dr. Sándor László rendőrfőkapitány előtt és fizetésük emelését követelték. A kérést a belügyminiszter teljesítette, egyelőre rendkívüli segély folyósítása alakjában. Egyúttal feljavították a legénység ételmezését is.

Október 29-én a rendőrség titkosrendőri kara tagadta meg a szolgálat további ellátását és csatlakozott a Nemzeti Tanácshoz.

Ezen rossz példa követőkre talált, e napon a rendőrségi őrszemélyzet is kimondta a Nemzeti Tanácshoz való csatlakozást.

A megindított lavina nem állt meg. Folytatta útját. Aznap este a tisztikar egy része felesküdt a Nemzeti Tanácsnak.

Dr. Sándor László rendőrfőkapitány megtett minden tőle telhetőt, hogy a rendőrséget visszatartsa ezen végzetes lépéskedtől, de eredményt elérni nem tudott.

A Nemzeti Tanács által folytatott, a magyar kormány által sajnosan meg nem akadályozott forradalmi működés és izgatás megtette a hatását. A budapesti államrendőrség október 29-én megszűnt létezni, mint az államhatalomnak rendelkezésére álló szerv.

Másnap, október 30-án ugyanaz állott be a katonaságnál is. A katonák nem a törvényes Wekerle-kormány rendelkezésére álló katonáknak tekintették magukat, hanem a Nemzeti Tanácsban látták a hatalom képviselőjét. Ami nem csoda, ha tekintetbe vesszük, hogy a Nemzeti Tanácsnak a katonákat esküszegésre felhívó kiáltványait akadály nélkül olvashatták.

A rendőrség rendes működése október 29-én és 30-án teljesen megszűnt. Az őrszemek elfoglalták ugyan a nekik kijelölt rendes helyüket a város különböző pontjain. Magatartásukból tisztán fel lehetett azonban ösmerni azt az egymásközi megegyezésüket, illetve elhatározásukat, hogy magukat politikai célokra felhasználtatni nem engedik, azaz politikai tüntetések ellen fel nem lépnek.

Október 28-án kapott a katonai parancsnokság utoljára a rendőrségtől felszólítást, mit tegyen másnap. Hová állítson fel készültséget és mily erősségekben stb. Október 30-ikára szólan ilyen értesítés már nem érkezett. A rendőrség a katonasággal már nem törődött. Semmilyen értesítést vagy felszólítást nem küldött.

Ellenkezőleg. Október 30-án alakult meg a Nemzeti Tanács kebelében a rendőrtanács. A rendőrség Szentkirályi Béla rendőrtanácsos parancsnoksága alatt, magát a Nemzeti Tanács rendőrségének tekintette.

Sándor László volt rendőrfőkapitány szájából hallottuk - a Tisza-pör tárgyalásánál megejtett kihallgatása alkalmával -, hogy a rendőröket egy bizonyos magyar hazafias lelkesedés

hatotta át, abban a meggyőződésben, hogy Magyarország függetlenségéért küzdenek. Szerinte a fegyelem bomlását a rendőrségnél siettetten az az éles támadás, melyet a sajtó intézett a rendőrség ellen az október 28-iki lánchídi események után, vádolva a rendőrséget azzal, hogy a függetlenség kivívása iránt folytatott nemzeti mozgalom elfojtásában segédkezik.

Meggyőződésem, hogy a budapesti államrendőrség felbomlása elmarad és elmarad annak csatlakozása a Nemzeti Tanácshoz is, ha október 27-én vagy október 28-án parancsot kap a rendőrség a Nemzeti Tanács letartóztatására és ezt a parancsot - esetleg katonai karhatalom melléadásával - végrehajtani kénytelen. Egyik ember sem merte volna a parancs teljesítését megtagadni.

A rendőrség emberei nagyon is haboztak, sokáig nem tudták, mitévők legyenek. Ha csak egy kis erélyt látnak a kormány részéről, valószínűleg nem csatlakoznak a Nemzeti Tanácshoz.

De a kormány erélye helyett azt láthatták, hogy Károlyi Mihály gróf és környezete tehet, amit akar. Izgathat forradalomra, a sárga főidig szidhatja a Wekerle-kormányt és szembe szállhat a koronás királlyal is. A látszat az volt, hogy a magyar kormány nem mer a Nemzeti Tanács ellen fellépni, eltűr mindent.

Ezekből az egyszerű ember csak azt a következtetést vonhatta le, hogy Károlyi Mihály gróf a jövő embere. A hatalom birtokosa többé már nem a Wekerle-kormány, hanem a Nemzeti Tanács.

A sajtó egy része Károlyi Mihályt dicsőítette és szidta a Wekerle-kormányt.

A rendőrök nagy része családós ember volt. Félthették a jövőjüket, a kenyérüket. Félhettek attól, hogy Károlyi Mihály kormányra jutása esetén, a szolgálatból elcsapatja azokat a rendőröket, akik a Wekerle-kormány mellett az utolsó percig kitartanak. Látták a rendőrségi tisztikar egy részének átpártolását a Nemzeti Tanácshoz is.

Ezek a megfigyelések és egyéb hazafiasnak vélt szempontok bírhatták rá a rendőröket a fegyelem megtagadására.

Hogy miként szolgálta a rendőrség a Wekerle-kormányt ezekben a napokban, erre rávilágít Szterényi József báró „Régmúlt idők emléke” című könyvében. Azt írja e könyv 119. oldalán: „Mi például (a magyar kormányt érti) semmiféle jelentést nem kaptunk az 1918-iki budapesti titkos mozgalmakról, soha semmit nem hallottunk a később, a felfordulás után közismertté vált forradalmi előkészületekről. Amikor október 28-án délután arról értesültem véletlenül, hogy előző napon az államrendőrség detektív testülete elhatározta a nemzeti tanácshoz való csatlakozását, az erre nyomban magamhoz kéretett főkapitány rémimesének minősítette információimat, mert hisz neki természetszerűleg tudomása volt a detektív testületnek arról az üléséről; azon anyagi helyzetüket beszéltek meg.”

„A legjellemzőbb esetet - írja továbbá Szterényi báró - a mi hírszolgálatunkra nézve, amit különben maga Wekerle mondott el. Ama bizonyos „őszirózsás forradalmi éjszaka” után,

október 31-én reggel, rendes sétáját tette meg a várban, úgy félkilenc-háromnegyed kilenc óra körül a belügyminisztériumba menet, az ottani kaszárnya mellett elhaladva, feltűnt neki, hogy a bosnyák katonák fegyvereket dobtak ki a térre és egészen fegyelmetlenülül viselkedtek ott. Ő, a belügyminiszter - mert még ő vezette ezt a minisztériumot - semmit sem tudott még az éjszaka történeteiről, bement a minisztériumba, egyenesen a rendőrségi osztályba, közlendő velük a kaszárnya előtt látottakat, de ott nem volt senki, minden csendes volt, mintha mi sem történt volna. Csak később tudta meg ő is a történeteket. Így festett akkor a mi hírszolgálatunk! ...”

Szterényi báró könyvéből azért idéztem a fenti részt, mert ebből következtetheti mindenki a legjobban, hogy minden hírszolgálat híján mennyire teljesen a sötétségben tapogatózott a katonai parancsnok, amikor még a kormány sem kapott a rendőrségtől jelentést a készülő, illetve végbement eseményekről.

ESEMÉNYEK 1918.

OKTÓBER 26-TÓL 29-IG

Eddig tulajdonképpen csak azoknak az intézkedéseknek és eseményeknek leírásával foglalkoztam, melyek nézetem szerint az összeomlást okozták vagy elősegítették.

Rá fogok most térni a parancsnokságom rövid ideje alatt, október 26-tól az összeomlásig, tehát 5 nap alatt tényleg törtétekre.

Október 26-án, a katonai parancsnokság átvétele napján, a délelőttöt a csapatok megsejmlélésére fordítottam. Délután a várban elhelyezett katonai parancsnokság irodájában voltam elfoglalva a karhatalmi szolgálatra vonatkozó előgondoskodások tanulmányozásával és tömérdek közigazgatási teendőkkal.

E munka közben, délután 5 órakor, vezérkari főnököm, Karnitschnigg ezredes jelenti, hogy Gödöllőről telefonon felhívták a katonai parancsnokságot és jelentkezésére Őfelsége a király meghagyta neki, hogy engem hívjon a telefonhoz. Átvettem a kagylót, Őfelsége a budapesti helyzetről kívánt jelentést, azután az iránt érdeklődött, mily intézkedéseket tettem a gödöllői állomás és főleg a királyi család biztonságára.

Részletes jelentést tettem a budapesti helyzetről. Ezután a királyi család biztonságára nézve jelentettem, hogy Gödöllőn, mint karhatalmi csapatok egyéves önkéntesekből álló századok vannak. Úgy azok ereje, mint megbízhatósága tekintetében teljesen megnyugtató jelentést tudtam a királynak tenni.

Őfelsége jelentésemet tudomásul vette.

Beszédközben egyszerre, minden átmenet nélkül, azt kérdezte tőlem: „*Was glauben Sie, soll man den Károlyi nehmen?*” (magyarul: mit gondol Ön, fogadjam el Károlyit?)

Nem voltam elkészülve erre a kérdésre. Pillanatnyi megfontolás után azt válaszoltam, hogy nem érzem magamat most ebben a percben eléggé tájékozottnak, hogy Felséged ezen kérdésére felelhessek. Ezért kértem Őfelségét rendeljen engem másnap Gödöllőre, legfelsőbb kihallgatásra. Akkor fogom nézetemet előterjeszteni.

E kért kihallgatást nem kaptam meg. Másnap, 27-én reggel tudtam meg, hogy a király 26-án este Bécsbe utazott anélkül, hogy a magyar kormányválság elintéződött volna. Bécsbe ment, mert ott is kormányválság volt. Őfelsége ezt akarta előbb elintézni. Károlyi Mihály grófot magával vitte Bécsbe.

A fentírt rövid beszélgetésből látható, mennyire küzdött Őfelsége önmagával az e napokban minden oldalról neki adott egymástól igen eltérő tanácsok hatása alatt. Nem tudta, hogy mitévő legyen. Kinevezze-e Károlyi Mihályt miniszterelnökké vagy nem? Nehéz is volt az elhatározás

ebben a rendkívül bonyodalmas és súlyos politikai helyzetben.

Október 27-én délelőtt folytattam a csapatszemléket. A délutánt megint az irodában töltöttem.

Riasztó hírek érkeztek minden oldalról. Részben a lapok útján, részben felelőtlen helyekről. Temesvárott állítólag le-döntötték a Scudier szobrot.

Az újságokban olvastuk a Nemzeti Tanács megalakulásáról szóló hírt és olvastuk a Nemzeti Tanács kiáltványát a nemzethez, amelyben minden józan ember a forradalomra való nyílt lázítást felismerhette.

E napra, - vasárnap délután 3 órára népgyűlést hívott össze a Nemzeti Tanács az Országházterre. A kormány megengedte a népgyűlés megtartását. Erről előzetes értesítést kaptam és a rendőr főkapitánnyal egyetértésben kellett kiadnom a népgyűlés csendes lefolyását biztosító intézkedéseket.

Egyebek között elrendeltem, hogy katonai egyenruhában a népgyűlésen senki részt nem vehet. Nyolc karhatalmi századot rendeltem ki. Azok parancsnokai ki lettek oktatva, hogy az esetleg mégis katonai egyenruhában megjelenő személyeket azonnali távozásra szólítsák fel. Abban az esetben pedig, ha eme felszólításnak rögtön meg nem felelnének, le kell őket tartóztatni.

Teus tábornokot, a katonai parancsnokságnál rendelkezésemre álló tábornokok egyikét, küldtem ki illetve bíztam meg a kivonult karhatalmi csapatok fölötti parancsnoksággal.

A rendőrfőkapitány felszólította a felvonulást rendező férfiakat, gondoskodjanak arról, hogy a haderőhöz tartozók egyenruhában meg ne jelenjenek. Tényleg kevesen is jöttek el így.

A népgyűlésen többen beszéltek, közöttük Batthyány Tivadar gróf, aki azonnali békekötést, általános titkos választójogot, demokratikus átalakulást, a hazatérő katonáknak földet követelt.

A népgyűlés egyébként rendzavarás nélkül folyt le. Állítólag azért, mert a nép Károlyi Mihály gróf kinevezését miniszterelnökké biztosra vette. Azon tényből következtetve azt, hogy a király őt magával vitte Bécsbe.

Meg nem erősített hírek érkeztek, hogy több helyen, így Debrecenben, Pécsen, Egerben, Nagyszebenben, Nyíregyházán és más városokban kimondották a Nemzeti Tanácshoz való csatlakozást.

Károlyi Mihályt a király Bécsben nem fogadta. Délután 3 óráig várt a Bristol szállodában meghívásra és akkor telefonérdeklődésére Őfelsége főudvarmesterétől azt az értesítést vette, hogy visszautazhat Budapestre, a vonaton fog többet megtudni József főhercegtől, aki az olasz frontról Bécsen át Budapestre utazik.

Károlyi miniszterelnökségéből nem lett tehát semmi. El volt ejtve. Károlyi erről még Bécsből telefonon értesítette a Nemzeti Tanácsot. Megérkezésekor a nép ezrei fogadták a nyugati pályaudvaron. Vállukon vitték az autójához.

Még aznap este értesültem, hogy Károlyi Mihály gróf megérkezése után forradalmi beszédek hangzottak el a pályaudvaron. Ha nem a király bizalmából, hát a nép bizalmából lesz miniszterelnök.

Búza Barna a pártkörben üdvözölvén a visszatért Károlyi Mihályt, azt mondotta, hogy „*két Felséges úr, a magyar király és a magyar nép áll egymással szemben, - Magyarország kormánya a Nemzeti Tanács!*”

Ezeket a híreket nem hivatalos helyről kaptam. A rendőrségtől nem érkezett semmilyen értesítés.

A katonai parancsnokság által felállított katonai rendőrség polgári egyéneket is foglalkoztatott, ezek titkosan működő fizetett ügynökök voltak. Az általuk hozott híreket hivatalosaknak nem tekinthettük. Azokért a felelősséget nem vállalhatta senki. Ennek folytán ezek a hírek intézkedés alapját nem is képezhették.

Ilyen ügynök hozta a fenti híreket.

Ugyanazzal a vonattal, Károlyi Mihály gróffal együtt, megérkezett Bécsből József főherceg is, a király által a politikai bonyodalom elintézésére kinevezett Homo Regius.

E napon küldte el gróf Andrássy Gyula külügyminiszter az Amerikai Egyesült Államok kormányának válaszukat Wilson elnök október 18-iki jegyzékére. Ebben elfogadjuk Wilson feltételeit, melyekhez az osztrák-magyar monarchia külön fegyverszüneti és béketárgyalásait kötötte. Ezen feltételekhez tartoztak a csehszlovák állam és a jugoszláv állam elismerése és a tizennégy pont elfogadása a békekötés alapjául.

Az olasz fronton napok óta folyt a csata. Valdobbiadénénél és Vidornál átjutott az ellenség a Piavén.

Október 28-án délelőtt még folytathattam a csapatszemet, a következő napokban erre időm már nem volt. Ezért a csapatoknak még a felét sem tudtam megnézni. Nem lehetett őket a megsejmlélés céljából egy helyre összevonni. Külön-külön kellett majdnem minden egyes századot megtekinteni, ott, ahol szolgálatban állott vagy szolgálat után pihent.

E napon délben jelentkeztem József főhercegnél. Ott találkoztam Hadik János gróffal. Napok óta beszéltek, hogy ő lesz az új kormány feje.

Rémhírek jöttek Horvátországból és a Horvátországgal közvetlenül határos magyar vidékekről. A hegyekben bujkáló és magukat zöld kádernek nevező katonaszökevények mindenütt szorongatták a magyarokat. Fosztogattak és raboltak. 27-én a budapesti-fiumei személyvonatot Kőrös álmáson egy zöldkáderebeli rablóbanda megrohanta és az utasok mellének fegyvert szegezve, kirabolták őket és ezután elmenekültek.

Báró Szurmay Sándor honvédelmi miniszter felszólított, hogy ezen garázdálkodások elnyomására, de főleg a magyar határon levő kordon megerősítésére és megakadályozására annak, hogy a garázdálkodás Magyarországra is áttérjedjen, küldjem el a budapesti 1. honvéd gyalogezred és a budapesti közös 32. gyalogezred karhatalmi alakulatait a horvát határra.

Egyetértettem a honvédelmi miniszterrel abban, hogy ezen Budapestről kiegészítést nyerő csapatok elküldése nem jelenti a budapesti karhatalom gyengítését, mivel ezekre a csapatokra komoly zavargások esetén úgysem lehet számítani.

Elrendeltem tehát, hogy az 1. honvéd gyalogezredbeli pótzászlóalj három karhatalmi századából és a Mária Terézia nevét viselő közös 32. gyalogezredbeli pótzászlóalj két századából alakíttassék egy-egy fél tartalék zászlóalj és kiadtam egyúttal ezeknek a csapatoknak Siklódra való elszállítására a parancsot.

Magamhoz rendeltem a két félzászlóalj parancsnokot és meghagytam nekik, hogy embereiket világosítsák fel ezen kirendelés céljairól. Mondják meg a katonáknak, miszerint arról van szó, hogy Magyarország határain lakó testvéreinket kell megvédeni, ami minden magyar katonának szent kötelessége.

Október 28-ika folyamán több helyről kaptam hírt tisztok politikai szerepléséről és tüntetésekben való részvételéről. Este jelentik, hogy az Astoria szálló 11. számú szobájában egy katonatanács működik. Kiadtam a parancsot ezen tisztok elfogására. Karhatalmat küldtem ki, de a kiküldés eredményre nem vezetett. A karhatalom parancsnoka jelentette visszaérkezése után, hogy senkit sem talált a kérdéses helyen, illetve semmit, ami gyanús lett volna.

Azon meggyőződéshez jutottam, hogy teljes sötétséggel vagyok körülveve. Nem tudom, mi történik a városban. A ren-

dőrségtől semmilyen jelentést nem kaptam ezen a napon a városban lefolyt eseményekről. Az volt a benyomásom, hogy a Nemzeti Tanács kémjeivel vagyok máris körülvéve, akik minden intézkedésemet a Nemzeti Tanáccsal azonnal közlik.

Afelől sem voltam biztos, vajon a kiküldött karhatalom parancsnoka nem csak színleg teljesítette-e parancsomat. Nem is akart valamit találni.

Évekkel később, 1923-ban, a honvéd hadbíróság megküldött nekem hozzászólás céljából egy feljelentést. Ez a feljelentés egy tiszt ellen érkezett be, aki 1918. október utolsó napjaiban a katonai parancsnokságnál teljesített szolgálatot és ebben a beosztásában a környezetemhez tartozott. Arról szólt a feljelentés, hogy az illető a forradalmi napokban a Nemzeti Tanáccsal állott volna érintkezésben és intézkedéseimet a Nemzeti Tanáccsal tudatta.

Nem tudtam a kérdéses feljelentéshez hozzászólni, mivel az abban foglaltakról tudomásom nem volt és biztos tudomás nélkül állást foglalni már azért sem szabad, mert voltak esetek, amikor rosszindulatból is tétettek ily feljelentések.

Abban a már említett „Diadalmas Forradalom” című könyvben olvastam, hogy a katonai tanács megszerezte a katonai állomásparancsnok összes karhatalmi intézkedéseit. Nem tudom, igaz-e ez az állítás. Kizártnak nem tartom.

Oktober 28-án délután minden oldalról telefonálnak lázító röpiratok és falragaszok megjelenéséről, melyekben a katonaságot az engedelmesség megtagadására hívják fel.

Tisza István gróf figyelmeztetett telefonon a Pesti Naplónál megjelent ily falragaszra. A rendőrséghez fordultam azzal a kéréssel, hogy a lázító röpiratokat kobozza el és távolítsa el a falragaszokat. Felszólításom teljesen eredménytelen maradt. A rendőrség nem tett semmit. Ezért a budapesti katonai rendőrségnek adtam ki parancsot, küldje ki a városba összes közegeit, távolíttassa el a katonákra vonatkozó falragaszokat és kobozzon el ily röpcédulákat, ahol csak tud. Kevés volt azonban a kiküldhető ember és így a rendőrség segítségével nélkül megfelelő eredményt elérni nem lehetett.

E napon a rendőrségtől nem kaptuk meg a karhatalom kirendelése tekintetében szükséges felszólításokat. A rendőrségtől, szabályszerű működése esetén, ugyanis naponta meg kellett kapnunk az értesítést a másnap várható mozgalmakról, felvonulásokról, egyszóval mindarról, amit a rendőrség megtudott és ennek kapcsán a felszólítást a katonaság által teendő ellenintézkedésekről, a város különféle helyére kiküldendő karhatalom erejéről, a készültségek felállításáról stb. A rendőr-főkapitánytól kapott ez irányú felszólítás meglegedett ezen a napon azzal a rövid értesítéssel, hogy minden úgy történjen, mint az előtte való napokon. Ennek eredménye az volt, hogy megint majdnem az összes csapatok naphosszat az utcán állottak.

Jelentették nekem, hogy József főherceg Öfenségénél egész nap folynak a kibontakozást célzó tárgyalások, különféle pártokhoz tartozó politikusok egymásnak adják a kilincset, de mindezek dacára a kabinetalakításra szóló megbízás

még nincsen kiadva, mert nem tudnak elhatározáshoz jutni, hogy ki legyen az új miniszterelnök, - bár a mértékadó politikusok egy véleményén vannak, Hadik János grófot ajánlották.

Örömteljes szívvel olvastuk e napon József főhercegnek, mint Homo Regiusnak a magyar nemzethez intézett szövegét. Felhívja abban a nemzet minden hű fiát, hogy minden ellentétet félretéve, óvja meg az ország törvényes rendjét és segítse elő a nemzeti erők egyesítését. A nemzet évszázados küzdelmeinek és kívánságainak valóra váltását hirdette a szöveg.

A válság elhúzódott, mert Károlyi Mihály gróf és emberei megakadályozták minden oly kibontakozást, mely nem az ő győzelmükkel végződött. Így felelős kormány hiányában a tekintély óráról-órára romlott és romlott az általános helyzet is.

Október 28-án délután magához rendelt Öfensége és jelentést kívánt a katonai karhatalom állapotáról. A lánchídi események előtt állottunk és így nem tudtam még, mennyire romlott a csapatok fegyelme. Ezért Öfenségének adott jelentésem nem tüntette fel a katonai állapotot oly kedvezőtlen világításban, amilyenben ez tényleg már leledzett.

E napon este tapasztalhattam a csapatok megbízhatatlanságának első komoly jelét.

A Nemzeti Tanács október 27-én, az országháztéri népgyűlés befejezésekor felhívta a népet, hogy 28-án este jelenjen meg a Gizella téri párthelyiség előtt. Ott fogják kihirdetni a Nemzeti Tanács határozatát.

Ezen felhívás folytán 28-án este hatalmas néptömeg gyűlt össze a Gizella téren. A Kossuth nótát énekelték és éltették Károlyi Mihályt.

Mivel a Nemzeti Tanács elhatározáshoz még nem jutott, Búza Barna beszélt a pártkör ablakából a türelmetlen néphez. A legnagyobb mértékben lázító beszédet tartott. Azt mondta, hogy immár a nép az úr, annak kell történnie, amit a nép akar. „Veszedelemes kártyajáték folyik most” mondotta. „Nagyban megy a játék. Várjon a nép. Rövid idő múlva érkezik a cselekvés pillanata. Ő a magyar nép ma este kinevezte Károlyi Mihályt miniszterelnökké. A nép kinevezése lesz az érvényes és nem a királyé.”

Búza Barna után Fényes László izgatta a népet nem kevésbé felségsértő módon. „Le kell döntenie a hatalom bitorlóját. Fel kell menni a várba, hadd lássák, kinek háta mögött áll a nép.”

E beszédek hatása alatt megindult a néptömeg Búza Barna és Fényes László vezetése alatt. „Fel a várba József főherceghez. Mondjuk meg neki, mit akar a nép” volt a jelszó.

A Lánchíd felé vezető utakat katonai kordon zárta el. A Duna parton, a Deli kávéháznál egy szakasz állott a honvéd tanezredtől, a legjobbnak vélt karhatalmi csapattól.

A kordon nem teljesítette kötelességét. Félretolatta magát a nép által, amely keresztülment rajta.

Ez volt az első komoly jele a fegyelem bomlásának.

A Lánchíd bejáratát szintén katonai kordon zárta el. Előtte állottak lovas és gyalogos rendőrök. A lovas rendőrök

neki ugrattak a közeledő néptömegnek és azt széjjeloszlásra szólították fel. A menetből lövések dördültek el, mire a rendőrök revolvereikhez nyúltak és visszalöttek.

A nép széjjelszaladt, három halott és sok sebesült maradt a helyszínen. A lovas rendőrök üldözték a menekülő népet, hogy annak újbóli gyülekezését megakadályozzák.

Ezen összetűzésről szóló jelentésre a honvéd tanezred két zászlóalját indítottam útba a Lánchídhöz. Ezeknek azonban dolguk már nem akadt. Éjjel fél tizenegykor értesített a rendőrfőkapitány, hogy a városban a nyugalom helyre állott, a karhatalmi csapatok bevonulhatnak laktanyáikba.

Jelentkezett ezen a napon a fegyelem bomlásának egy másik bizonyítéka is. A fegyvergyári munkások megrohanták délelőtt a fegyverraktárt és abból 1200 db puskát és 500 revolvert vittek el, az ott őrsegi szolgálatot tartó osztag szemelättára, amely teljesen tétlenül nézte a fegyverraktár kifosztását.

A Duna parti korzón felállított kordon szabályellenes magatartása miatt vizsgálat lefolytatását rendeltem el, mely még az éjszaka volt megtartandó. A katonai parancsnokságnál beosztott Teus tábornok utasításomra egy parancsot dolgozott ki a karhatalmak magatartása és a fegyverhasználatot illetően. Ennek a parancsnak lényege az volt, hogy a karhatalom semmi körülmények között ne engedje a néptömeget oly közelségébe jutni, hogy ezáltal a csapat mozgási szabadsága veszélyeztessék. Idejekorán köteles a fegyvert használni.

A kiadott írásbeli parancson kívül a karhatalmi csapatok szóbeli kioktatásáról is gondoskodtam. A rendelkezéseimre álló két tábornokot, Teus és Hodula tábornokokat kiküldtem október 29-én délelőtt és délután a csapatokhoz. Feladatuk az volt, hogy úgy a tiszteket, mint a legénységet megfelelően kioktassák a karhatalmi szabályzat rendelkezéseiről és a fegyverhasználatról.

Búza Barna és Fényes László fentírt lázító beszédeiről hivatalos helyről nem kaptam értesítést. Az államrendőrség ezekről a beszédekről nem vett tudomást. A katonai rendőrségnek már előbb említett bizalmi embere hozta a beszédek szövegét, mely később valónak bizonyult.

A helyzetet annyira kiélezettnek láttam, hogy Búza Barna és Fényes László azonnali letartóztatását tartottani feltétlenül szükségesnek. Ennek elrendelésére katonai parancsnoki minőségemben nem volt jogom. A katonai parancsnok a fennálló szabályzat értelmében bármely mértékben is lázító beszédek miatt nem tehetett bármily intézkedést.

Ezért 28-án este kilenc órakor felhívtam dr. Váry Albert kir. főügyészt telefonon és felkértem őt, jöjjön el hozzám azonnal a várba. Egyúttal egy tisztet küldtem érte gépkocsival.

Egy negyedóra elmúltával már nálam volt Váry főügyész. Közöltem vele értesüléseimet Búza Barna és Fényes László beszédeiről és felhívtam, hogy e két veszedelmes ember azonnali letartóztatására tegye meg a megfelelő lépéseket.

Váry főügyész addig, míg hozzám jött, nem hallott semmit a kérdéses beszédekről. Én is csak azt tudtam vele közölni, ami bizalmi emberünk útján jutott tudomásomra. Előadta, hogy ezen közléseim nem elegendők arra, hogy ő mint főügyész hivatalosan intézkedhessen. Hivatalos helyről kell megerősítést kapnia arról, hogy a beszédek tényleg elhangzottak és a beszédek hiteles szövegét is kell tudnia. Megígérte azonban, hogy a rendőrségnél fog haladék nélkül érdeklődni, és ha a beszédek tényleg elhangzottak, megteszi az általam kért lépéseket.

Ezek után a statárium kihirdetését javasoltam. Mindketten szükségesnek tartottuk, hogy a beállott forradalmi állapot miatt a statárium haladék nélkül ki legyen hirdetve. És pedig egyidejűleg úgy katonai, mint polgári egyénekre nézve.

A polgári egyénekre hűtlenség, lázadás, gyilkosság, emberölés, rablás, gyújtogatás, vízáradás okozása, vaspályák, hajók és a távíró rongálása által elkövetett bűntettek miatt, úgy, ahogyan ez már 1918 nyarán egy a rendőr-főkapitányságon tartott közös ankéten meg lett beszélve és elő is volt készítve. Az összes a kihirdetésre szükséges nyomtatványok a belügyminisztériumban készen feküdtek, csak a minisztertanács elhatározása és rendelete kellett azok kiragasztására.

Teljesen egyező véleményen voltunk, Váry kir. főügyész és én, hogy itt az utolsó perc a statárium kihirdetésére. Ezek után megbíztam a katonai parancsnokság ügyészét, hogy

a kir. főügyésszel együtt megszerkessze még az éjszaka folyamán a minisztertanácsnak teendő előterjesztést és tegye meg az egyéb előkészületeket is a statárium kihirdetésére.

Eszmecserét folytattunk még a Nemzeti Tanácsnak egyező véleményünk szerint már napok óta szükséges letartóztatásáról, amely letartóztatás tekintetében a katonai parancsnoknak sajnosan semmilyen kezdeményező joga nem volt.

Váry kir. főügyész ezen megbeszélés befejezése után elhagyott. Eljárásának eredményéről később a következőkben értesített:

Október 28-án éjjel tőlem eltávozva, telefonon felhívta a főkapitányságot és kérte, hogy Búza Barna és Fényes László beszédeinek hiteles szövegét küldjék be neki. A rendőrfőkapitány nem tudott a beszédekről, megígérte azonban, hogy ki fogja vizsgáltatni az ügyet.

Váry éjjelig sem kapván értesítést, éjjeli egy órakor személyesen ment el a rendőr főkapitányságra. Csupán az ügyeletes rendőrtisztviselőt találta ott. Ez teljesen tájékozatlan volt, felvilágosítást adni nem tudott.

Október 29-én reggeli hét órakor magával a rendőrfőkapitánnyal beszélt Váry főügyész és bár előbbi hallott arról, hogy 28-án este lázító beszédeket tartottak a Gizella téri pártkör ablakából, ezen beszédek szövegéről felvilágosítást adni nem tudott.

Tény tehát az, hogy az előző este tartott két izgató, lázító beszéd hiteles szövegét dr. Váry Albert budapesti kir. főügyész, a budapesti kir. ügyészség vezetője, a budapesti államrendőr-

ség főkapitányságától többszöri személyes sürgetésre sem tudta megkapni.

Később bebizonyosodott, hogy a kérdéses beszédeket tényleg elmondották. Vajon hiheti-e valaki, hogy a Gizella téren minden bizonnyal nagy számban jelen lévő rendőrségi közegek közül egy sem hallotta volna a beszédeket? Ez az eset eléggé világosan rámutat arra, hogy a rendőrség már nem működött, azaz nem akart működni.

A statárium kihirdetésére Váry kir. főügyész, Jekel belügyi államtitkárral és Aczél hadbíróval, a katonai parancsnokság ügyészével együtt még az éjszaka folyamán megtették az előkészületeket.

Október 29-én délelőtt Váry kérésére és az én kérésemre minisztertanács lett összehívva. Erre Váry kir. főügyész, Jekel belügyi államtitkár, Dr. Sándor László főkapitány és én letünk berendelve.

Behívatván a minisztertanács elé, előadtam, hogy a statárium azonnali kihirdetését szükségesnek tartom. Azt kívánták tőlem, vállaljak teljes felelősséget arra nézve, hogy azon esetben, ha a statárium elrendelése a kedélyeket felizgatja és nagyobb zavargásokra vezetne, feltétlenül fenn tudom tartani a rendet. Válaszom az volt, hogy éppen a zavargások miatt és mert veszélyes a helyzet, kell a statáriumot elrendelni. Én a magam részéről minden tőlem telhetőt meg fogok tenni, hogy a rendet fenntartsam és az erélyes fellépést tartom az egyedüli eszköznek a helyzet megmentésére.

A minisztertanács tárgyalásai közben kihívták Wekerle miniszterelnököt a telefonhoz. Röviddel ezután engem hívtak sürgősen a katonai parancsnoksághoz. El kellett távoynom. Elmenőben, az előszobában találkoztam a visszatérő miniszterelnökkel. Neki külön és hangsúlyozva előadtam a kérést: rendelje el a minisztertanács azonnal a statárium kihirdetését. Wekerle meghallgatott, de választ nem adott.

Még aznap délben tudtam meg, hogy a minisztertanács a statárium kihirdetése ellen foglalt állást, mert mint lemondott és csak az ügyek továbbvitelével megbízott kormány ily fontos intézkedés megtételére magát felhatalmazva nem tartja. Tegye meg ezt az intézkedést a jövő kormány. De egyébként, Töry igazságügy miniszter szerint a rögtönítelő bíraskodás elrendelésének jogi föltételei hiányoztak.

Váry kir. főügyész mondta el nekem, hogy ő még a minisztertanácsot megelőzően javasolta Töry igazságügy miniszternek Búza Barna és Fényes László letartóztatását, mert időközben biztos tudomást szerzett arról, hogy ez a két ember forradalomra izgató beszédeket tartott, bár a beszédek szövegét hivatalosan eddig megkapni még nem tudta. Indítványozta továbbá a Nemzeti Tanács letartóztatását és öt napilap betiltását is.

A minisztertanácscon Dr. Váry Albert kir. főügyész engedélyt kért a Nemzeti Tanácsnak s Búza Barna és Fényes Lászlónak letartóztatására, kérte továbbá öt napilap betiltását is, a rögtönítelő eljárás elrendelését úgy a katonai, mint a polgári büntető bíraskodás alá tartozó személyekre bizonyos közve-

szélyes cselekmények (hűtlenség, lázadás, gyilkosság, szándékos emberölés, rablás, gyújtogatás, s egyéb közveszélyes cselekmények) büntettére. A minisztertanács ezeket a javaslatokat nem fogadta el, főként Töry igazságügy miniszter azon érvele folytán, hogy a felsorolt büntettek fenyegető módon elhárapózva nincsenek. (1912. évi LXIII. t. c. 12. §. 4. bekezdés és 1912. évi XXXII. t. c. 435. §. 2. bek.)

Tény tehát az, hogy a minisztertanács az összes javaslatokat visszautasította.

Meggyőződése, hogy a helyzet menthető lett volna, ha a minisztertanács a kir. ügyész javaslatait elfogadja.

29-én délben jelentést kaptam, hogy katonatisztek egyenruhában járnak fel a Gizella-téri Károlyi-féle pártkörbe. Mivel a fennálló rendelkezések szerint nem volt jogom arra, hogy politikai pártkörben bármilyen katonai beavatkozást rendelhessek el, Wekerle miniszterelnökhöz mentem és engedélyt kértem arra, hogy a pártkör helyiségeibe karhatalmat küldhessek és letartóztathassam az ott talált katonatiszteket.

Wekerle miniszterelnök kereken elutasította a kérésemet, hogy is gondolhatok ilyenre. Ez politikai klub, oda a katonaság nem teheti be a lábát. Mivel pedig kérésemet tovább is fenntartottam és azt meg is indokoltam, végre megengedte Wekerle miniszterelnök, hogy karhatalmat állítsak a pártkapuja elé, hangsúlyozva, hogy csak a kapu elé állíthatom azt, de a pártkörbe az semmi esetre be nem léphet. Megengedte továbbá, hogy egy törzstisztet küldhessek be a körbe,

aki az egyenruhában ott megjelent tiszteket igazolásra fel szólíthatja. Vigyázzon azonban ez a törzstiszt nagyon, mert ha a pártkörben katonai egyenruhában lévő tiszt országgyűlési képviselő, akkor meg nem akadályozható abban, hogy egyenruhában a pártkörbe felmehessen, illetve ott tartózkodjon. Azt az ellenvetésem, hogy katonai szolgálati szabályzatunk értelmében a tisztek csak a főrendiházban viselhetik az egyenruhát, Wekerle figyelembe venni nem volt hajlandó. Különben is a legtapintatosabb eljárást tette szigorú kötelességemé.

Ezen alkalommal beszélünk Károlyi Mihály gróf esetleges miniszterelnökségéről. Wekerle nézete szerint Károlyit azért nem lehet miniszterelnökké kinevezni, mert azonnal szakítani akar a németekkel. Ezt pedig nem tehetjük. Vasutjaink csak négy napra vannak szénrel ellátva és ha a németek a szénszállítást beszüntetik, az ötödik napon megállanak összes vonataink. A déli és délkeleti határainkat e percben a németek védik. Ha ők onnan elmennek, védtelenül maradnak az országhatárok.

Egyéb kifogásai nem voltak akkor Wekerlének Károlyi Mihály ellen. Legalább is nem közölt velem ilyeneket.

Október 29-ike folyamán különféle ellen nem őrizhető hírek jutnak a katonai parancsnoksághoz. Hogy Horvátországban kikiáltották az elszakadást Magyarországtól. Zág-rábban az ottani katonai parancsnok és a honvédkerületi parancsnok az egész helyőrséggel felesküdték a horvát Nemzeti Tanácsnak. Fiumét a horvátok fegyveres erővel birtokba

vették. A zöld káder emberei sok helyen ölik és fosztogatják a magyarokat.

Megtudjuk e napon, hogy Hadik János gróf lett megbízva kabinetalakítással és ezt a megbízatást elfogadta.

Tudomást nyertem, hogy Hadik János gróf Őfelségének az önálló magyar hadsereg azonnali felállítását javasolta és hogy a király a javaslatot teljes terjedelmében elfogadta.

Hadik János gróf rendelkezésemre bocsátotta annak a táviratnak teljes szövegét, melyet ebben az ügyben 1918. október 29-én délután a királyhoz intézett és megengedte, hogy ezt a munkámban közzétegyem.

Ez a távirati előterjesztés a következőképen szólt:

„67-29/9 ex 1918. A császári és királyi Udvari Távirat-hivatalnak. Távirat, Ő Császári és Királyi Apostoli Felségéhez!”

„A frontmögötti ország erkölcsi összeomlását Bulgáriának szövetségünkben történt kilépése óta elsősorban a balkáni hadszíntéren előállott eredménytelenségek és Magyarország veszélyeztetettségének érzete okozta Máramartól-Fiuméig. A lakosság állandóan általa ellenőrizhetetlen híreket hall, Erdély és Bánát küszöbén álló megszállásáról. Megnyugtató felvilágosítások nélkül az egész országban elterjedt az, hogy katonailag Magyarországot cserbenhagyták és nem történik meg minden szükséges intézkedés a hazai föld védelmére. A hadsereg-főparancsnokság és a hadügy-minisztériummal szemben általános bizalmatlanság uralkodik. Mindenütt arról beszélnek, hogy ezen legfontosabb központi irányító helyeken, amelyek ma az egész országban

a katonai hatalmat kezükben tartják, vezető állásokban magyarok úgyszólván egyáltalán nincsenek és e mellett ezen hivatalok összállományának alig 10%-a van magyarokkal betöltve, s beszélnek, hogy szláv, magyarelleneselemek vannak ott túlsúlyban.”

„Magyarország a vezető katonai személyiségek legjobb akarata ellenére is, ezektől a hatóságoktól semmi jót sem várhat.”

„A hadsereg rossz ellátása - dacára Magyarország nagy áldozatának az élelmezési kérdésben - a szerb felvonulás megtagadása, Erdélyben és Dél-Magyarországon a védelmi előkészületek teljes hiánya és ezen körzetekben a védekezéshez szükséges erők hiánya, különösen azonban magyar csapatoknak hiánya ezekre a célokra, megerősítik a bizalmatlanságot a legfelsőbb vezetés iránt. Izgatás erősíti a népet e felfogásban és úgy állítják be előtte a dolgot, hogy az olasz front védelmére elegendő csapatok vannak és hogy a magyar csapatok szántszándékkal kisebb jelentőségű feladatok ellátására távol tartják Magyarországtól. Mindenütt rámutatnak arra, hogy azelőtt a délnyugati front kétszer oly hosszú volt és amellet az orosz frontot is kellett tartani és ma a 100 km hosszú erdélyi front védelmére csak 20 magyar zászlóaljat és 1 lovashadosztályt használnak fel és a déli fronton Magyarország olyan katonai helyzetben van, hogy az ellenségnek még a Dunán való átkelését sem tudja megakadályozni. Emellet jól tudja a nép, hogy csak a legutóbbi napokban magyar csapatok küldettek a nyugati frontra és

egész magyar zászlóaljok segédszolgálati célokra Csehországba irányítottak. Röviden összefoglalva, a nép hangulata a legnagyobb mértékben nyugtalan, az izgatás a frontmögötti szakaszokra és a frontra is kiterjed.”

„Lángoló felszólítások már nem vezetnek célhoz. Csak radikális segítség vethet gátat e szomorú jelenség további elterjedésének. Éppen ezért kérem Felségedet, hogy miniszterelnökké történő kinevezésemmel egyidejűleg, az alábbi katonai intézkedések megtételét és nyilvánosságra hozatalát elrendelni kegyeskedjék.”

„1. A M. Kir. Honvédelmi Miniszter azonnal M. Kir. Hadügyminiszterré neveztetik ki és november 1-ével átveszi a parancsnokságot valamennyi honvédalakulat, valamennyi Magyarországhoz tartozó közös alakulat és a bel-országban levő intézetek fölött, ez időponttól kezdve rendelkezési jog illeti meg az összes katonai javak és Magyarország egész hadiipara felett. A közös hadügyminiszter ezen időpont után a hadi javaknak csak szétoztását fogja az osztrák Landwehr és a magyar hadügyminiszterrel egyetértésben keresztülvinni és végül is egy bizonyos meghatározandó határidőre teljesen fel fog oszlattatni.”

„2. A magyar hadsereg újjászervezése egyelőre abban fog állani, hogy december 1-ig keresztülviendő a csapattesteknek, hatóságoknak és intézeteknek új elnevezése.”

„3. Ő Fensége József főherceg kineveztetik a magyar haderők főparancsnokának. A magyar főparancsnokság tartja kezében a parancsnoklást a csapatok felett az Adriától Uk-

rajnáig. A magyar hadseregfront két hadsereg-csoportba osztandó, az egyik a Balkán részére, a másik pedig a román határokon álló haderőkből. A magyar frontra kell beosztani azonnal minden Magyarországról származó csapatot az 5. pontban említett haditanács határozatainak megfelelően a technikai lehetőségek keretein belül. A badeni hadsereg-főparancsnokság marad a fegyverszünetig hadviselési szempontból a legfelsőbb hadvezetőség, anyagi vonatkozásban a magyar hadügyminisztérium veszi át a magyar hadsereg ellátását. Az átvételnek időpontját a közös haditanács határozza meg. A magyar hadsereg vezérkari főnöke maga hozza nyilvánosságra hadijelentéseit és külön hadi-sajtóparancsnokságot állít fel.”

„4. A személyi és anyagi szervezetek átvételének igazságos szempontok szerint történő biztosítására minden vezető közös hatósághoz beosztatnak a magyar kir. hadügyminisztérium összekötő tisztjei, akiknek biztosítandó a teljes tekintés és annak lehetősége, hogy felhatalmazásuk keretén belül egyfelől és a m. kir. hadügyminisztériummal másfelől, akadálytalanul közbenső szervek nélkül érintkezhessenek. Ilyen összekötő tiszteket, akik mellé szakreferensek rendelendők, a magyar hadügyminiszter kinevez: az Armeeoberkommandónál, (annak minden fontosabb csoportjánál), minden hadsereg-parancsnokságnál, a közös hadügyminisztériumban minden fontosabb ügyosztálynál, a központi szállítási vezetőségnél, az utánpótlási főnöknél, stb. A magyar kir. hadügyminisztériumnak biztosítatik a jog más, itt

nem említett alakulatokhoz, hatóságokhoz és intézetekhez is, esetről-esetre, vagy állandóan összekötő szerveket delegálni. Minden esetre kívánatos, hogy valamennyi közös hatóság felszólíttassék; hogy a hadsereg szétválasztásánál és a hadianyagok és javak elosztásánál az igazságnak és bajtársiasságnak érvényesülést engedjenek.”

„Hogy a közös hadügyminiszter azon helyzetbe hozassék, hogy az összekötő tiszteket az ő hozzájárulásával lehessen kijelölni, rendelkezésére állnak a hadseregnek valamennyi Magyarországról származó tisztjei, szintúgy a honvédség és a haditengerészet részéről is.”

„5. A még szükséges hadműveletek céljainak, különösen a magyar csapatok hazaszállítására vonatkozó irányelvek, valamint a hadsereg szétosztása előkészületeinek és a leszerelés irányelveinek megállapítására egy haditanács hivatott, amely Felséged elnöklete alatt az egész felfegyverzett haderő vezérkari főnökéből, ennek helyetteséből, a magyar hadsereg főparancsnokából, a magyar hadsereg vezérkari főnökéből volna összeállítandó. A haditanács szavazás útján dönt, szavazategyenlőség esetén Felséged kezében van a döntés.”

„Az esetleg még szükséges egyéb tanácskozások, amelyek személyi és anyagi ügyekre vonatkoznak, a szükséghez képest az eddigi normális keretek között tovább folynának.”

„Kérem Felségedet, kegyeskedjék alázatos előterjesztésemet megvizsgálni és döntését József főherceg úr Ő királyi fenségéhez eljuttatni.”

„Felséged iránt a legmélyebb hűséggel”

„1918. október 29. d. u. 4 óra.”

„Gróf Hadik”

Október 29-én délután Wild József vezérkari százados, a hadsereg-főparancsnokság által a magyar miniszterelnök mellé beosztott összekötőtiszt felkeresett irodámban. Hadik gróf kijelölt miniszterelnök megbízásából kérdést intézett hozzám, elfogadom-e az új kormányban a hadügyminiszteri tárcát. Wild százados ezen alkalommal részletesen ismertette velem Hadik gróf programját.

Hadik ezen programja alapján Károlyi Mihályt a kormányba való belépésre szólította fel. A Károlyi Mihályt hatalmában tartó szocialista és radikális párt kijelentette azonban, hogy semmilyen más párttal együttműködni nem akar.

Károlyi már előbb visszautasította József főherceg ajánlatát is, hogy utóbbinak miniszterelnöksége alatt vállaljon miniszteri tárcát. Majd a Nemzeti Tanáccsal való érintkezés után abba sem ment bele Károlyi, hogy az ő (Károlyi) miniszterelnöksége alatt a belügyi, hadügyi és igazságügyi tárcákra József főherceg jelöltjei neveztessenek ki.

A Wild százados által előadottak hallatára a szívem hevesebben dobogott. Az a fényes kilátás nyílt meg előttem, hogy a hadsereg kettéválasztása után, mint első magyar hadügyminiszter fogok közreműködhetni az önálló magyar hadsereg felállításán. Minden magyar katona szívében régóta fennálló vágy teljesülésbe fog menni.

Sokkal később, csak évek múltán tudtam meg, hogy akkori jelölésem a hadügyminiszteri tárcára bonyodalmakat okozott. Hadik gróf engemet akart erre az állásra kinevezetni, míg egy igen előkelő és befolyásos politikus a kinevezésemet ellenezte, azzal az indokolással, hogy a radikálisok szemében túl piros posztó vagyok, provokációnak fogják tekinteni a kinevezésemet. Aggodalmait Öfelségének tudomására hozta és a király fontolóra véve a dolgot más helyről is kért jelentést. Ide-oda telefonáltak. Végre győzött a kinevezésemet ellenző nézet és más hadügyminisztert kellett keresni.

Október 31-én akarták a hivatalos lapban közzétenni az új kormány kinevezését. Erre azonban már nem került a sor, mert időközben az előző éjjel összeomlott minden.

Pedig, ha gróf Hadik János két nappal előbb veheti kezébe a kormány kerekét, sok minden alakult volna másképpen.

Október 29-én már ki nem mozdulhattam a katonai parancsnokság épületéből. Az események üldözték egymást. A karhatalmi csapatok pontos nyilvántartásával és megszervezésével nem voltam még készen. Legnagyobb részben magamnak kellett ezt a munkát végeznem. Az elhelyezés összevisszasága nagyon nehezítette a rendezést. Maga a referens sem tudott tiszta képet adni a karhatalmi és őrségi rendszerről. A legfontosabb dolgok egyike volt az a követelmény, hogy az együvé tartozó csapatok összehozassanak. Ezt csak fokozatosan lehetett keresztülvinni, mert a csapatok folyton

szolgálatban állottak és elsietve végzett munkával még nagyobb zűrzavart okoztunk volna.

Este jelentik, hogy Ábrahám Dezső beszélt a Károlyi-pártkör ablakából a néphez. „Nekünk a főherceg nem parancsol. Most csak a magyar nép parancsol. Rövidesen út a cselekvés órája. Kivívjuk a nép szabadságát.”

Jelentés érkezik arról, hogy katonatanács alakult, továbbá deáktanács is. Bizonyosat megtudnom nem sikerült. A rendőr-főkapitányságtól felvilágosítást kértem. Nem tudott semmit.

Később értesültem, hogy a katonatanács tényleg működött, a karhatalmi csapatok megdolgozása volt a feladata.

Fontos háborús eseményekről is értesültünk e napon, Törökország különbékét köt. Az olasz fronton megkezdtük a visszavonulást és fegyverszünetet kértünk.

A csapatok megbízhatatlansága tekintetében tett szomorú tapasztalatok behatása alatt erélyesen megsürgettem a közös hadügyminisztériumban a már október 26-án odaküldött és időközben két ízben is megismételt, friss csapatoknak Budapestre való elküldésére vonatkozó kérésem elintézését.

Amikor ugyanis október 26-iki szemléimnél azt a benyomást nyertem, hogy a budapesti karhatalmi csapatok értéke és megbízhatósága nem a régi és szemmel láthatólag hanyatlott, azzal a kéréssel fordultam táviratilag Bécsbe a közös hadügyminiszterhez, bocsásson rendelkezésemre friss csapatokat, azaz olyanokat, melyek eddig Budapesten nem voltak. Meg is jelöltem mindjárt, honnan küldjön erősítést,

ha lehet. Tudtam, hogy Szegeden és Miskolcon vannak teljesen megbízható, elsőrendű karhatalmi zászlóaljok. Ezeket küldje fel Budapestre.

A közös hadügyminiszter október 29-ig nem is válaszolt a fenti kérésemre. Csak ezen a napon, amikor az október 28-iki szomorú eseményekre rámutathattam és most már igen erőlyesen sürgettem friss csapatok küldését, kaptam meg a hadügyminiszter válaszát. Rendelkezésemre bocsájtja a két zászlóaljat és Budapestre fogja azokat indíttatni.

Ez a két zászlóalj tényleg meg is érkezett Budapestre, azonban csak 31-én jöttek ide, a felfordulás után, amikor feje tetejére volt állítva minden és azokkal már nem rendelkezhettem, mert beérkezésükről akkor nem is értesültem. A zászlóaljak belesodródtak az általános feloszlásba.

Ismétlem, amit már előbb mondtam. Mily egészen más lett volna a helyzetem, ha 1918. október havában is azaz a hatáskörrel bírok, amilyenell ezen év március havában rendelkeztem, Pozsony, Győr, Esztergom, Kassa, Miskolc, Munkács, Szeged, Zombor, Kolozsvár és még más magyar városokban kitűnő magyar csapatokból álló karhatalmi zászlóaljak állottak. De ezek egyikével sem tudtam rendelkezni, nem tartoztak aláam.

Azokkal a csapatokkal kellett Budapesten a rendet fenntartani, melyek közel egy fél év óta a fővárosban, hiányzó felügyelet mellett és jóformán szervezetlenül állottak karhatalmi szolgálatban, a felforgató elemekkel állandó érintkezésben és ezért megmételvezve és elrontva.

Kellő hatáskör mellett napok alatt lehetett volna a budapesti csapatok helyébe olyanokat idehozni, melyek bizonynyal nem tagadják meg az engedelmességet.

Nem tudom, mi igaz abból, amit a „Diadalmas forradalom” című könyvben olvashattunk. Ott azt írták, hogy az összes budapesti csapatok, köztük az inotai honvéd-tanezred is, már október 26-án, tehát már azon a napon, amikor a katonai parancsnokságot átvettem, meg voltak nyerve Károlyi Mihálynak és a Nemzeti Tanácsnak. Ugyanezt mondotta nekem Lázár Miklós lapszerkesztő október 30-án délelőtt, amikor a katonai parancsnokságnál felkeresett. Később másoktól is hallottam ezt. A tényleges események igazolni látszottak ezen állításokat.

De bár igaz is legyen ez, nézetem nem változik, hogy a Nemzeti Tanács letartóztatásával és a statárium kihirdetésével meg lehetett volna akadályozni a felfordulást. Kellő erőly és vasszigor visszabillentette volna a fegyelembé az akkor még tétovázó tiszteket és a legénységet épp úgy, mint a budapesti rendőrség embereit.

Windischgrätz Lajos herceg azt írja könyvének 255, 312. és 337. oldalán, hogy ő már 1918. augusztus havában felhívta a kormány figyelmét arra, hogy a budapesti kaszárnnyákban agitálnak, főleg újságírók, de lemosolyogták őt, mint rémképeket látót és teljesen megbízhatónak jelentették ki a csapatokat.

A honvédelmi miniszter sem bízhatott nagyon a budapesti csapatokban, mert 1918. szeptember havában a had-

sereg főparancsnokságnál két magyar ezrednek Budapestre való küldését kérte a karhatalmi csapatok megerősítésére. A hadsereg főparancsnokság a honvédelmi miniszternek röviden így válaszolt: „Das Armeeoberkommando ist leider nicht in der Lage, dem Ansuchen zu entsprechen.” Magyarul: „A hadsereg-főparancsnokság, sajnos nincsen abban a helyzetben, hogy a kérésnek helyt adjon.”

Windischgrätz azt írja könyve 343. oldalán, hogy a király már október 22-én meghagyta a hadsereg-főparancsnokságnak, hogy megbízható csapatokat küldjön Budapestre.

József főherceg, mielőtt október 27-én, mint Homo Regius Budapestre jött, egy magyar hadosztály ideküldésére kérte a királyt.

A hadsereg-főparancsnokság mindezen felszólítások és parancsok teljesítése elől kitért azzal, hogy a harctéri helyzet nem engedi a csapatok kivonását és hazaküldését.

Sándor László volt budapesti főkapitány azt adta elő kihallgatása alkalmával a Tisza-pörben, hogy 1918. október 28-án a Lánchídnál, a rendőrök lövésére a mögöttük álló katonai szakasz parancsnoka elkiáltotta magát, hogy sortűzét fog adni a rendőrökre, ha azok még egyszer lőnek a népre. Én erről annak idején jelentést nem kaptam, csak Sándor kihallgatásából, a sajtó híreiből szereztem a dologról tudomást. Mutatja ez az eset is a felbomlást, mely a katonai karhatalmi csapatoknál már akkor beállott.

A honvéd-tanezred és a bosnyákok voltak azok a csapatok, melyekben akkor mindenki bízott, amennyiben teljesen

megbízhatóknak tartották. Az október 30-iki események leírásánál fogom ecsetelni azt a felbomlást, mely ezeket az osztagokat is hasznavehetetlenné tette. Meg fogom szólaltatni magát a tanezred akkori parancsnokát, vitéz Szepessy (Bugsch) Aladár ezredest, most ny. altábornagyot és Hodula altábornagyot, akkor a katonai parancsnokságnál beosztott tábornokot, aki a felfordulás éjszakáján a bosnyákok feletti parancsnoklással volt általam megbízva.

Ezek az urak a legilletékesebbek a közvetlenül parancsnokságuk alatt állott csapatokról való nyilatkozásra. Tőlük fogjuk hallani, hogy a felfordulás éjszakáján sem az egyik, sem a másik csapat nem engedelmeskedett már parancsnokának.

ESEMÉNYEK 1918.

OKTÓBER 30-ÁN

Október 29-éről 30-ikára virradó éjjel, kb. félegykor telefonhoz hívott *Hadik János gróf*, az újonnan kijelölt miniszterelnök. Felkért, jöjjenek el azonnal hozzá Délibáb-utcai lakására.

Éjjel egy órakor Hadikhoz érkezve, ott találtam *Sándor László dr.-t* a budapesti államrendőrség főkapitányát is.

Hadik gróf felvilágosítást kívánt a rendőrség és a katonaság állapotáról és megbízhatóságáról. Érdeklődött a lánchídi összetűzésről és tudni akarta, mi igaz abból, az esti lapokban megjelent hírből, hogy a rendőrség tisztikara a Nemzeti Tanácsnak felesküdt?

Előbb *Sándor László* tette meg jelentését. A főkapitány megerősítette a kérdéses hírt. Tudott arról, hogy a rendőrségi tisztviselők a Nemzeti Tanácshoz csatlakoztak és annak felesküdték. Azt mondta azonban, hogy a kötelességükről megfélekedezett tisztviselők száma egészben csak 30, nem tulajdonít a dolognak nagyobb fontosságot, különben is rendet fog teremteni.

A rendőrlegénységnél is mutakozó forrongásról azt jelentette *dr. Sándor főkapitány*, hogy a mozgalom oka az igen

alacsony fizetésben keresendő. A nagy drágaság miatt nem tudnak megélni és ezért nagy az elégedetlenség.

Hadik gróf szükségesnek tartotta a rendőrségi fizetések emelését és erre vonatkozó javaslat előterjesztésére utasította a főkapitányt.

Ezek után Sándor László főkapitány azon meggyőződésének adott kifejezést Hadik gróf előtt, hogy a rendőrség – különösen, ha a fizetéseket emelik – kötelességének még fog felelni, számít arra, hogy azt kezében fogja tarthatni.

Tőlem kívánnán jelentést Hadik gróf, magam is hasonló hibába estem, mint a főkapitány. Eddigi kedvezőtlen tapasztalataim dacára nem hittem, hogy a katonaságnál a fegyelem már annyira felbomlott, amint ezt sajnosan 24 órával később tapasztalnom kellett.

Azok az események, melyek október 30-án bekövetkeztek, megcáfolták úgy Sándor főkapitány jelentését, mint az enyémét is. Bebizonyosodott, hogy Sándor László már nem rendelkezett a rendőrséggel akkor, amikor Hadik grófnak jelentését előadta. De ugyanakkor behódolt már a katonaság is a Nemzeti Tanácsnak. Mindkettőnknek ezeket a tényeket 24 órával később kellett tapasztalnunk.

1918. évi október 30-ikán történeteket fogom most előadni. Egész katonai pályafutásom legnehezebb és legkeserűbb napja volt ez. Egészen eltekintve a napok óta tartó éjjeli és nappali készenléttől és munkától és az azzal járó teljes fizikai kimerüléstől, az idegeket igénybevevő izgalmak nagyobbak voltak, mint a háború legvéresebb csatanapjain.

Túlzottan riasztó hírek kergették egymást egész napon át és éjszaka is. Minden oldalról telefonáltak és üzentek a városban történő dolgokról, anélkül, hogy tudtuk volna, ki a közlö és mi igaz abból, amit közöltek.

A rendőrség teljesen felmondott minden szolgálatot, tőle semmilyen értesítést nem kaptunk a városban uralkodó állapotokról. Ha felhívtam a rendőrséget és valamely felvilágosítást kértem, az volt a válasz, hogy ők semmiről nem tudnak.

Azok a hírek, melyeket a városból érkező tisztek hoztak a katonai parancsnoksághoz, vagy amelyek olyan egyénektől eredtek, akiknek személyisége némi garanciát nyújtott a hír valódiságáról, rendszerint csak azt újságolták, ami már órákkal azelőtt megtörtént, és így ezeknek a híreknek sem volt értékük. Azok alapján intézkedés nem volt kiadható, mert ha kiadtunk volna valamely rendelkezést, annak végrehajtása minden bizonnyal elkéssett volna. Preventív intézkedést kiadni pedig ily hírszolgálat alapján egyáltalában nem lehetséges.

A rendőrfőkapitány, az elmúlt hetekben nap-nap után kérte a katonaság kiállítását az utcára. Az emberek abban a kedvezőtlen októberi időben és esőben áztak, fáztak és azonfelül éheztek is, aminek következménye az volt, hogy a legénység ereje a végtetekig volt igénybe véve, az emberek ki voltak merülve és nagyfokú elégedetlenség kapott lábra azok soraiban.

Pedig ebben az elmúlt hetekben a csapatoknak ily fárasztó igénybevitelére szükség még nem volt. Volt azonban a

csapatok ezen igénybevételének káros eredménye, az, hogy a légénység ebben az időben állandó érintkezésben állott az őket lázadásra felbujtogató agitátorokkal, aminek, - amint már említettem - a legnagyobb részt tapasztalatlan, fiatal és szintén kimerült századparancsnokok gátat nem vetettek.

Október 30-ára, amikor a jelek szerint ítélve, a tulajdonképpen veszélyes időszak beállott, semmilyen intézkedést nem kért a rendőr-főkapitányság a katonai parancsnoktól. Mintha minden a legnagyobb rendben lett volna, rendőrtisztviselőt az utcán látni nem lehetett, az őrszemek úgy állottak a helyükön, mintha őket semmi sem érdekelné. Tudtuk, hogy a rendőr-főkapitányság fent említett felszólításának elmaradása arra vezethető vissza, hogy október 29-ike óta a rendőrség rendes működése teljesen megszűnt.

Október 28-án reggel jöttem el a lakásomról. Azóta oda vissza nem térhettem. Egy lépést nem tehettem október 28-ika délutánja óta a katonai parancsnokság épületéből. Éjjel-nappal az irodában voltam, ebédemet ott fogyasztottam el és ott aludtam. Nem mehettem el, mert a helyzet olyan volt, hogy nem tudhattam, mely percben kell fontos katonai intézkedéseket tennem. Arról, hogy valamely csapatot meglátogassak, szó sem lehetett.

Október 30-án a sajtó egy része teljesen forradalmi alapra helyezkedett. Féktelenül támadták Hadik grófot. Kormányzati programját nem vették tudomásul, ellenben a nap szomorú eseményének mondták a kormányalakításra neki adott megbízást. Nép-kormány kell ma - írták - amikor

Horvátország lángban áll, a szerbek a Dunához közelednek és rettenetes offenzíva folyik ellenünk az olasz fronton. Nem pedig feudális kormány, ahogyan Hadik kormányát nevezték.

Bécsből érkező hírek szerint, ott nagy tüntetések történtek a köztársaság kikiáltása mellett, a politikai foglyokat állítólag szabadon bocsátották.

A mérsékeltebb irányt megtartott lapok hozták Hadik gróf kormányzati programját. Ez nagy megnyugvást keltett széles körökben.

Ámde gróf Károlyi Mihálynak és a vele szövetkezett pártoknak nem kellett Hadik és a programja, mert ők hatalomra akartak jutni, az ország kormányát kívánták megkapni.

Beérkező hírek a városban lefolyt tüntetésekről számolnak be, melyeken a rendőrök is részt vettek.

Délután három órakor jelenti a városparancsnokság, hogy a Reáltanoda-utcában levő reáliskolában katonatanács működik. Két századot küldtem ki oda azzal a paranccsal, hogy az összes ott talált katonai egyéneket tartóztassák le. A karhatalom körülbelül 20 fiatal tisztet és több közkatonát talált ott. Azokat átkísértettem a Mária Terézia laktanyába és a hadbírói vizsgálat azonnali megtartását rendeltem el. E célból a katonai parancsnokságtól Teus tábornokot küldtem ki és öt hadbíró, meghagyva nekik a tényállás megállapítását még aznap estig, ami meg is történt.

Az este elérem terjesztett jelentés arról szólt, hogy csupa veszélytelen embert fogtak el, akik katona-tanácsosdit

játszottak. A letartóztatottak majdnem kivétel nélkül tanulmányaik folytatására szabadságolt fiatal tisztek voltak. A további eljárás beszüntetése mellett az illetők azonnali bevonultatását rendelttem el, részben a póttestekhez, részben a frontokon álló csapatjaikhoz.

Amikor a Reáltanoda-utcai iskolába kiküldött századok az ott talált fiatal tiszteket letartóztatták és a Mária Terézia laktanyába átkísérték, telefonhoz hívtam, Fényes László jelentkezett. Azt követelte tőlem, hagyjam abba azt az üldözést és amidőn ezen kívánsága teljesítését kereken megtagadtam, megfenyegetett. Szavait már nem tudnám megismételni, az volt az értelmük, hogy meg fogom azt keserülni.

Válaszképpen a Reáltanoda-utcai letartóztatásokra a Nemzeti Tanács október 30-án este egy proklamációt adott ki. Ebben a katonák között sok ezer példányban kiosztott proklamációban lázadásra hívja fel a Nemzeti Tanács a katonaságot. A proklamációban a következőket olvassuk:

„Horvátországban és Prágában a katonaság a nemzeti tanács mellé állott. Miért tilos ez minálunk? Országunk határai védtelenek, a magyar katonákat nem azok védelmére használják fel, hanem idehozzák, hogy vérbe fojtsák a Nemzeti Tanács mozgalmát, amely szabadságot, békét, függetlenséget kíván. Katonák! Szégyen és gyalázat, hogy ti még mindig a bécsi cselédeknek engedelmeskedtek, amely veletek a magyar Nemzeti Tanácsot akarja letörni. A monarchia megszűnt, ti Magyarországnak vagytok a katonái, melyet a Nemzeti Tanács képvisel, Horvátországban, Csehországban

egy csepp vért nem ontottak, mert a Nemzeti Tanács mellé állott a katonaság. Ezt kell Nektek is tenni. Álljatok katonai fegyelemmel a Nemzeti Tanács mellé. Szervezkedjétek, válasszatok megbízottakat, akik a Nemzeti Tanáccsal tárgyalni fognak és követeljétek, hogy az egész haderő mellénk álljon. Ne ontsatok polgárvért, ne használjátok a fegyvert, ne löjétek. Legyetek a Nemzeti Tanács katonái. Ne legyetek külföldön, Csehországban, Ukrajnában sem a szabadság hóhérai. Szervezkedjétek, várjátok a Nemzeti Tanács parancsait.”

Bár a rendőr-főkapitányság e napon karhatalom kirendelését nem kérte a katonai parancsnokságtól, mindazonáltal elrendeltem a szükségesnek látszó megszállásokat és a csapatoknak szigorú készségben való tartását. A mindinkább izzóvá váló hangulatra való tekintettel a tanezred egy zászlóalját rendelttem be október 30-án éjszakára a Hungária-úttól a belvárosban fekvő Lobkowitz-laktanyába. Ezt a parancsot, amint később értesültem, nem hajtották végre. Nem tudom mi okból. Felteszem, hogy a vezérkari főnököm tévedésből nem adta ki ezt a parancsot, melynek elmaradása igen súlyos következményeket okozott.

Október 30-án késő délután Lázár Miklós, a Déli Hírlap felelős szerkesztője jött fel hozzám a katonai parancsnokságra. Hadosztályomnál szolgált, amikor ez a Monte San Michélét védte. Személyesen tüntettem ki őt annak idején az ezüst vitézségi éremmel. Közölte velem, hogy a hozzá, mint szerkesztőhöz beérkezett információk szerint a Nemzeti Tanács megnyerte már az egész helyőrséget, sőt engemet is fel

akarnak szólítani arra, hogy csatlakozzam a helyőrséggel a mozgalomhoz. Azt feleltem, hogy ha valóban ilyen felszólítást intéznének hozzám, azt vissza fogom utasítani, mert úgy a jelenleg elfoglalt katonai állásom, mint egész katonai múltam kizárnak egy ilyen lépést. Hangoztattam, hogy bízik a csapataimban, azok teljesíteni fogják a kötelességüket. Lázár ennek ellenkezőjét állította, azt mondta, hogy egy katonai lázadás van kirobbanóban, a karhatalom meg van nyerve, nem fogják parancsaimat teljesíteni, csatlakozni fognak a mozgalomhoz. Személyem iránti ragaszkodásból jött fel hozzám, mert úgy érzi, hogy a személyem is veszélybe kerülhet.

Közölte velem, hogy Károlyi Mihály óhajt velem beszélni, menjek le hozzá a Nemzeti Tanácsba. Erre nem voltam hajlandó, de hozzátettem, ha Károlyi Mihály, akár velem beszélni, jöjjön fel a katonai parancsnokságra. Megadok minden kívánt biztosítékot, hogy nem kell semmitől sem tartania.

Távozásakor külön felkértem Lázár Miklóst, hasson megnyugtatólag a lapjában, törekedjen a felkorbácsolt szenvedélyek csillapítására.

Estefelé jelentik, hogy az egész várost teleragasztották Várnay Zseni „Katona fiamhoz” címzett versével. Ebben felszólítatnak a katonák, hogy a népre ne lőjenek.

Utólag tudtam meg, hogy október 30-án délután egyenruhában lévő tisztek végigjárták a várost, beszóltak kávéházakba és vendéglőkbe, felszólítva mindenkit, hogy a készülő

tüntetéshez csatlakozzon. A mindinkább nagyobbodó tömeg végig vonult a körutakon és a Rákóczi-úton át a Gizella-téri Károlyi-pártkör elé. Ott Búza Barna beszédet mondott a pártkör ablakából: „A cselekvés pillanata elérkezett, a Nemzeti Tanács elhatározta, hogy holnap átveszi a népkormányt.”

A nagyrészt tisztekből és katonákból álló tömeg innen az Astoria szálló elé vonult, hozzájuk csatlakoztak ott a rendőrség legénysége, valamint a posta és a távíró alkalmazottjai is.

Az Astoria erkélyéről Károlyi Mihály tartott beszédet. Megerősítette Búza Barna szavait, azt mondván: „Holnap átveszem a kormányt.” A tömeg éljenez, kihallatszanak „Éljen a köztársaság” kiáltások.

A tisztek kardot rántanak, a legénység szuronyt tűz a puskájára. Így teszik le az esküt a Nemzeti Tanácsnak. Sokan letépi a sapkarózsát és nemzeti színű kokárdát tesznek a helyére.

Károlyi Mihály után Lovászi tart beszédet, kikel a budai vár ellen.

Amikor kb. este kilenc órakor jelentést kaptam arról, hogy tisztek és legénységi egyének az Astoria előtt a Nemzeti Tanácsnak felesküdnék, egy karhatalmi századot küldtem ki az ott lévő katonai egyének igazoltatására, illetve letartóztatására. Hogy ez a század mit végzett, erről jelentést soha nem kaptam. Valószínűleg csatlakozott a lázadókhoz.

Az Astoria előtt lévő néptömegnek mondja valaki, hogy a Keleti pályaudvarról éppen most indítanak útba több me-

netszázadot. A tömeg elordítja magát, hogy vissza kell hozni ezeket a csapatokat és elindul a Keleti pályaudvar felé. Este 10 órakor odaérkezve, betör az elzárt pályaudvarra. A menetkészen ott álló századok némán tűrik, hogy a nép tőlük a fegyvert elveszi, a katonai rend felbomlik, a katonák a nép közé keverednek és az egész tömeg visszatér a városba.

A 32-esek és az 1-es honvédek voltak ezek, amelyeknek a horvát határra kellett volna elindulniuk az ottani magyar lakosság megvédelmezése céljából a garázdálkodó horvát katonaszökevények ellen. Az Astoria elé visszaérkezve, fel- esküdnek a Nemzeti Tanácsnak ezek a katonák is.

Báró Szurmay Sándor honvédelmi miniszter felösmer- te már 1918. év nyarán azt a veszélyt, mely a Budapesten kiegészítést nyerő és így csupa budapesti emberekből álló csapatnak a fővárosban teljesítendő karhatalmi szolgálatra való felhasználása rejt magában és ezen okból kilátásba vette már akkor a cs. és kir. 32. gyalog ezred, valamint a budapesti 1. honvéd gyalog ezred pótzászlóaljának elhelyezését Buda- pestről, valamely vidéki városba és helyette más csapatnak felhozatalát Budapestre.

Ezen mindenképpen üdvös rendszabály keresztülvite- le azonban oly akadályokba ütközött, amelyekkel a hon- védelmi miniszter megküzdni nem tudott. Az áthelyezés első hírének hallatára megmozdult jóformán az egész város. Megmozdult a lakosság és megmozdultak ezekben az ezre- dekben szolgáló mindazok a katonák, akiknek valamely be- folyásuk volt a városnál, vagy egyéb helyen, és ennek folytán

természetes, hogy sorompóba lépett maga a főváros ható- sága is. Senki nem tudta és nem akarta belátni a katonai ér- deket, mely ehhez az intézkedéshez fűződik, mindenki csak a saját magánérdekét nézte, és a végeredmény az volt, hogy a szándékolt kihelyezése a megemlített pótzászlóaljaknak elmaradt, egyszóval a magánérdek győzött a katonai érdek fölött.

Kár volt, hogy a honvédelmi miniszter tervét keresztül nem vihette. Könnyebb lett volna a helyzet a városban, ha a budapesti háziezredek póttestei nincsenek itten.

A tüntető tömegnek egy része a Keleti pályaudvartól nem ment vissza az Astoria elé, hanem a József-körútra befordul- va, megállott a Budapesti Hírlap szerkesztősége előtt. Erős tüntetés folyt a lap ellen, belövdöztek a ház falaiba és a lebocsátott redőnyökbe.

Itt újból meg kell ismételnem, hogy október 30-án hiva- talos helyekről semmilyen hírt nem kaptam. Az Astoria előtt történtek egy részét, a karhatalmi századok lefegyverezését a keleti pályaudvaron és azok vissza hozatalát a városba csak sokkal később tudtam meg.

A tömegnek a Budapesti Hírlap szerkesztősége előtti tüntetéséről értesített az említett lap szerkesztősége telefo- non és közölte velem azt is, hogy a csöcselék tovább ment azzal a kiáltással: „A Conti-utcai honvédfogház elé, a rabokat felszabadítani.”

Utóbbi értesítés vétele után a Mária Terézia laktanyában lévő karhatalomból két századot rendeltem a Conti-utcai

honvédfogházhoz az ott fogvatartott rabok kiszabadításának meggátlására. A kiküldött századok parancsnokának jelentéséből tudtam meg, hogy a karhatalom a Conti-utcai honvédfogház elé érkezve, nem talált ott senkit. A néptömeg nem jött oda.

A tüntető tömeg, a József-körúton végigvonulva, megállt a 45. sz. ház előtt, melyben lakásom volt. Este 9 óra tájban ugyanis a feleségem telefonon érdeklődött, hazajövök-e ezen az éjszakán vagy nem? Nem bírván még akkor tudomással a Gizella-téri pártkör és az Astoria előtt végbement eseményekről, abban a hiszemben voltam, hogy csendesen fog ez az éjszaka eltelni. Azt válaszoltam feleségemnek, hogy e napon valószínűleg haza fogok jöhetni. Éjfélre helyeztem kilátásba hazaérkezésemet.

Ezt a telefonbeszélgetést lehallgathatták és a néptömeg tudomást szerezvén így arról, megállt lakásom előtt, hogy megvárja hazaérkezésemet és ott maradt éjjeli egy óráig.

A viszonyok nem engedték azonban, hogy a katonai parancsnokságot elhagyjam és hazamenjek.

A néptömeg feltartóztatta az összes arra menő autókat és egy autóra, mely az összezsúrdult tüntetők láttára megfordult, rálöttek. Azt hitték valószínűleg, hogy én ülök abban az autóban.

Éjjeli egy órákor, megunván a további várakozást, tovább vonultak a tüntetők és a Mária Terézia-laktanya elé mentek. Ott a kapukat zárva találván, folytatták az útjukat és a belvárosi Lobkowitz-laktanya elé érkeztek.

Ebben a laktanyában Várkonyi tábornok, városparancsnoknak volt a hivatalos helyisége. Tőle kaptam éjjeli félkettőkor a jelentést, hogy a laktanya kapujában tartózkodó őrség a tömeg odaérkezésénél felnyitotta a kaput, a laktanya udvarán készültségben álló karhatalmi századokkal együtt kivonult a laktanyából és a nép közé keveredett. Valamivel később már nem Várkonyi tábornok, hanem egyik melléje beosztott tisztje jelentette, hogy a laktanyába betóduló nép elfogta Várkonyi tábornokot és az Astoriába vitte.

Várkonyitól érkezett első jelentésre parancsot küldtem a Falk Miksa-utcai Károly-laktanyában készültségben álló bosnyákokhoz, induljon onnan azonnal két karhatalmi század és foglalja vissza fegyverrel a belvárosi Lobkowitz-laktanyát a tüntetőktől.

Ez a két bosnyák század megtagadta azonban az engedelmességet. A Károly-laktanya parancsnoka jelentette éjjeli két órákor, akkor még telefonon (a telefon éjjeli 2 óra után általam használható már nem volt), hogy a kiküldött két bosnyák század a belvárosi laktanya ablakából tüzet kapván, legénysége erre sarkon fordult, ott hagyta a tisztjeit és csoportokban ment vissza a laktanyába.

A bosnyákokból álló karhatalom volt akkor az a csapat, amelyben mindenki megbízott. Azt hitték róluk, hogy őket nem ronthatja meg az agitátorok munkája, hiszen nem magyarok, hidegen hagyja őket a magyarok szabadságvágya és nem is tudnak az izgatók a bosnyákokkal beszélni.

A Károly-laktanya parancsnokától vett fenti jelentésből láttam, hogy a teljes felfordulás megakadályozására és a bosnyákoknál mutatkozott lázadás elnyomására a legerélyesebb intézkedéseket kell tennem. Amidőn az erre vonatkozó parancsokat telefonon akartam leadni, hirtelen megszakadt a telefonösszeköttetés. A központ felhívásomra előbb egyáltalában nem felelt, majd pedig közölték a központból, hogy csak akkor kötnek össze az általam felhívottal, ha erre a Nemzeti Tanács az engedélyt megadja. Ily engedély nélkül nem kapcsolnak.

Bekövetkezett tehát az az eset, melynek bekövetkezésétől félttem, amikor a parancsnokságot átvettem, és amikor megállapítottam, hogy a telefonszolgálat biztosítására nem történtek meg az előkészületek és a kellő megszervezés.

Jóformán tehetetlenül állottam. Nemcsak, hogy csapataim nem engedelmeskedtek, de a parancsokat sem tudtam már a kellő gyorsasággal kiadni. Ahhoz a nehézkes és idővesztéssel járó parancsadáshoz voltam kénytelen fordulni, hogy autón kiküldött küldönctisztekkel továbbítsam rendelkezéseimet.

A belvárosi laktanya visszafoglalása és a Józsefvárosi telefonközpontban a rend helyreállítása, azaz ezen telefonközpontnak arra való kényszerítése, hogy a katonai parancsnokságnak ismét rendelkezésre álljon, voltak a pillanatnyilag legfontosabb feladatok.

Perbáli Hodula Károly vezérőrnagyot, a katonai parancsnokságnál rendelkezésemre álló tábornokok egyikét bíztam

meg éjjeli fél háromkor, menjen el autón azonnal a Margit-hídon át Pestre, vegye át a Pozsonyi-úti silosban elhelyezett két árkászszázad és a Falk Miksa-utcai laktanyában készült-ségben álló nyolc bosnyák század fölött a parancsnokságot és foglalja vissza ezzel az erővel a belvárosi laktanyát és a telefonközpontot.

Hodula Károly tábornoktól eljárásának eredményéről a felfordulás éjszakáján jelentést nem kaptam. Utólag tudtam meg, csak a kommün bukása után, hogy a fenti parancsom mikénti végrehajtásáról részletes jelentést küldött nekem még a felfordulás éjszakáján. Ez a jelentés azonban a kezeimbe nem került. Valószínűleg feltartóztatták a jelentést áthozót. De lehetséges az is, hogy ez a Nemzeti Tanáccsal érzett és a neki átadott jelentést nem is akarta a rendeltetési helyére eljuttatni.

Perbáli Hodula Károly jelenleg Budapesten tartózkodó nyugállományú altábornagy a lefolytatott igazoló eljárásnál jegyzőkönyvbe mondotta a felfordulás éjszakáján történeteket és kérésemre nekem is átadott egy részletes leírást arról, hogy a kapott parancsokat miként teljesítette illetve teljesíthette.

Engedélyével ezen tőle kapott adatok egy részét a jelen munkámban felhasználom.

A tőlem kapott parancsra vonatkozóan azt írja szó szerint Hodula nyugállományú altábornagy.

„31-én hajnalban kb. 2 óra 30 perckor Lukachich magához hivatott és azon parancsot adta, hogy a Józsefvárosi központot,

mellyel az összeköttetés megszűnt, s amely a forradalmárok kezében volt, valamint a belvárosi laktanyát 10 századdal és pedig két századdal az árkáslaktanyából és nyolc századdal a Falk Miksa-utcai laktanyából támadjam meg és foglaljam vissza.”

Annak a két bosnyák századnak magatartását illetően, melyeket éjjeli félkettőkor, Várkonyi tábornok jelentésének vétele után, a belvárosi Lobkowitz-laktanya visszafoglalására rendeltem, a következőket mondja Hodula altábornagy:

„Átmentem a Falk Miksa-utcai laktanyaiba, tiszti gyűlésre hívtam össze az urakat, időközben az ott lévő laktanya-parancsnoktól tájékozódtam a viszonyok felől és felelőségre vontam őt, miért nem támadta meg a bosnyák két század a belvárosi laktanyát. Ő azt felelte, hogy a laktanya gépfegyverekkel volt megszállva. A két bosnyák század felmondta a fegyelmet és csoportokban dalolva jött vissza”. „Pedig ezen csapatok lettek volna a legmegbízhatóbbak” teszi hozzá külön Hodula altábornagy.

A bosnyákokból összeállított összes karhatalmi századok fegyelmét illetően azt írja:

„Mikor a tisztek együtt voltak, felhívtam őket, tegyenek jelentést a legénység erkölcsi állapotáról, az összes tisztek azt jelentették, hogy a katonai fegyelem teljesen meglazult és tehetetlenek evvel szemben, a legénységükért nem szavatolnak, mert azok kijelentették, hogy bajtársaikra és a népre nem fognak lőni.”

„Természetesen feladatomat nem teljesíthettem, azonnal jelentést küldtem, melyben aggályaimat érvényre juttattattam és a helyzetről beszámoltam.”

„Nem mehettem el anélkül, hogy a laktanyában lévő csapatokat ne vonultassam ki s midőn mind együtt voltak az udvaron, beszédet intéztem hozzájuk, melyben királyuk és hazájuk iránti hűségre és esküjükre figyelmeztettem őket, lelkükre kössem, hogy ne adják oda magukat a pizsok és gyálázatosságnak, melyeket egy pár gaz haramia tervez és vezet - vigyázzanak nagyon, mert különben úgy ők, mint hazánk meg fogja ezt sínyleni.”

„Reggel felé parancsot kaptam, hogy vizsgáljam meg a budai hídfőknél felállított őrségeket. Amit a Margithídnál láttam felejthetetlen marad előttem. Elképzelhetetlen züllött vad látvány. A félzászlóalj parancsnoka, szegény főhadnagy sírva rohant hozzám s jelentette, milyen gazemberséget követtek el az emberei. Megtagadták az engedelmességet. Egy pár nagyszájú altiszt vezet és parancsol!”

„Amint sírva folytatta jelentését, odajött egy görbeorrú pizsokos kölyökkatona, talán 18 éves lehetett s a hátam mögött azt kiáltja hozzám: „Le-a-ró-zsá-val!!! Le-a-ró-zsá-val!” „Hozzáfordultam, kezem pófonkészen s azt mondtam, ha rögtön nem fogod be a szádat Te taknyos kölyök, olyan pofont adok, hogy lefordulsz a Dunába! „Elkotródott, de helyette odajött a tizedes, szuronyos fegyverére támaszkodva, merően szemeim közé nézve, ugyancsak azt mondta, mit az előtte szóló - feleletem neki ugyanaz volt, mint a másiknak s úgy látszik észhez tért, mert azonnal eltűnt.”

„Itt nem lehetett már menteni semmit sem.”

„A főhadnagy jelentése szerint kb. egy fél órával azelőtt a

pesti oldalról egy, több tiszt vezetése alatt álló izgága katonacsoport jött át, embereit lázítani kezdték. Közéjük akart lövetni, majdnem őt ütötték agyon.”

Ebben a fejezetben írottak elolvasása után láthatja az olvasó, milyenek voltak a viszonyok a karhatalmi csapatoknál a felfordulás éjszakáján, de különösen milyen volt a fegyelem az akkor feltétlenül megbízhatónak tartott bosnyák karhatalmi századoknál, amelyekről a „Mai Nap” a kezdetben említett, 1930. évi november 11-én megjelent cikkében szó szerint a következőket írja:

„A helyzet még menthető volt, Budapesten még vannak ezredek, amelyekre akár egy birodalmat lehet felépíteni. Magyar parasztezredek, amelyeknek katonái a faluban megverték a szociáldemokrata agitátorokat.”

„És fanatikus bosnyákok, gorombák és durvák, akiknél már csak azért sem érhetett célt semminemű propaganda, mert írni-olvasni sem tudtak. Nemhogy magyarul, amely nyelvet nem is értették, hanem saját anyanyelvükön sem. A legfiatalabb zászlósnak is engedelmeskedtek volna, ha az rájuk parancsol, hogy gépfegyverekkel tisztítsák meg Budapest utcáit és kézigránátokat dobjanak a kávéházak tükörablakai-ba, melyek mögött felelőtlen teoretikusok kávéscsészéikbe és a forradalomba gubóztak be.”

„Egy óra múlva nem lett volna ellenzék”.

„De a király nemet mondott.”

A HONVÉD TANEZRED

A Budapesten lévő karhatalmi csapatok között a bosnyák századokon kívül még a honvéd tanezred is tartozott azok közé, melyeket karhatalmi célokra való felhasználhatóság tekintetében a legjobb csapatoknak tartottunk. A közvélemény legjobban ezekben az alakulásokban bízott, különösen a bosnyákokban.

A bosnyákok azért bírták ezt a bizalmat, mert a szláv nemzetiségű katonák fegyelmezettsége általánosan elismert, de azért is, mert idegenek voltak itt, akik magyarul nem tudtak és minden bizonnyal érzelmeikben sem voltak magyarok.

A honvéd tanezred egy jól megszervezett, kitűnő erélyes parancsnok és nagyobbára hivatásos tisztek vezetése alatt álló zárt egységet képezett, melynek katonái a magyar honvédek legjobbjai, kiválasztottjai voltak. Ezt az ezredet csak a háború alatt állították fel, azzal a rendeltetéssel, hogy a harctéren álló honvédezredek számára az altiszti sarjadékot kiképezze.

Az arcvonalban, az ellenséggel szemben álló ezredeknél nem volt sem idő, sem pedig alkalom arra, hogy az altiszti utánpótlásról gondoskodjanak, azaz, hogy a fiatal, altiszti kiképzésre kiválasztott honvédeket a szükséges elméleti és gyakorlati kiképzésben részesítsék.

A veszteségek a honvédezredeknél a háború alatt általában nagyok voltak. Különösen nagyok voltak az altiszti karban, mert az altisztek a harcokban mindig elől jártak. Itt hajtotta legszebb virágjait a magyar virtus. Ezeket a veszteségeket állandóan pótolni kellett.

A pótlásra kiszemelt embereket, az úgynevezett altiszti sarjadékot, rövid csapatszolgálat után és miután az illetők arravalóságát a századoknál felismerték, visszaküldték az ország belsejébe, az Inotán felállított tanezredhez és ott külön erre a célra kiválasztott tisztek vezetése alatt hat hónapon át kiképezték őket. A kiképzés befejezése után visszakerültek ezek az emberek a századaikhoz, ahol a beállott fogyatékok arányában altisztekké léptették elő őket.

Az itt mondottakból kitűnik, hogy a tanezrednél a honvédlegénység elitje jött össze, mert a legintelligensebb és legderekasabb honvédeket szemelték az ezredek ki altisztekké és azokat küldték a kiképző iskolába.

A honvéd tanezred parancsnoka 1918. október havában vitéz Szepessy (Bugsch) Aladár ezredes volt, aki jelenleg Sopronban lakó nyugállományú altábornagy.

Szepessy altábornagy a honvéd tanezrednél 1918. október utolsó napjaiban előfordult eseményeket a Nemzeti Újságban 1928. október havában közzétette.

Felkérésemre rendelkezésemre bocsátotta ezt az összeállítást és megadta hozzájárulását is ahhoz, hogy azt jelen könyvemben értékesíthessem.

Szepessy altábornagy, mint a honvédtanezred volt parancsnoka, a legilletékesebb annak a leírására, mily fegyelmi viszonyok uralkodtak a parancsnoksága alatt állott ezredben 1918. október végén és a felfordulás éjszakáján.

Kéziratának azt a címet adta, hogy:
„Miért nem lőtt a katonaság a forradalomkor 1918. október 31-én”.

Ennek a munkájának egy részét elő fogom adni.

Az itt következő, idézőjel között és dült betűkkel hozott részt szó szerint vettem át Szepessy altábornagy munkájából. E munkának további részét rövidítés céljából csak kivonatossan közlöm.

Szepessy altábornagy leírását a következő szavakkal kezdi:

„Még mindig igen sokan vannak, akik azt állítják, hogy a forradalmat el lehetett volna nyomni, ha a katonaság lőtt volna.”

„Könnyű ezt állítani, csakhogy nem volt katonaság, amely lőtt volna. A honvéd tanezred parancsnokságom alatt a forradalom előtti időben Budapesten karhatalmi szolgálatot teljesített. Megkísérlem a tízéves évforduló alkalmával az ezrednek ezt a működését vázolni.”

A tanezred október 14-én rendeltetett be Inotáról Budapestre. E napon kellett volna a tiszteknek és a legénységnek a hat hónapi kiképzés befejezése után a szabadságot megkezdeni. A szabadságolás elmaradása elkedvetlenítést okozott, a szolgálatra is kihatott.

Az ezred Budapesten az Andrássy tüzérlaktanyában helyeztetett el, a légénység az istállókban. A tisztek egy része a városban, a másik része a laktanyában, a nyeregkamrákban nyert elhelyezést.

„A katonai parancsnok egy horvát születésű tábornok, a vezérkari főnök cseh eredetű volt. Jelentkezésemkor semmiféle tájékozást nem kaptam.”

Október 16-tól naponta felváltva egy zászlóalj a Löbkwitz laktanyában, egy a Mária Terézia laktanyában karhatalmi készségben állott, a harmadik zászlóalj szolgálatmentes volt. A készségi szolgálat az első időben reggeli 8 órakor kezdődött és este 10 óráig, sőt gyakran még tovább is tartott. Az udvaron való ácsorgás igen fárasztó volt, a laktanya folyosóit csak rossz időben és felváltva volt szabad igénybe venni. Naponta másfél óra ide és ugyanannyi visszamenet.

Október 23-án utolsó képviselőházi ülés, a Károlyi-párt függetlenségi indítványát elvetette. Nagy botrány, Károlyi lázító beszédet tartott.

Az október 24-i lapok már a Nemzeti Tanács programját közölték.

Október 27-én az ezred a Lobkowitz laktanyában szigorú készségben volt.

A Lobkowitz laktanyában lévő Katona-féle vendéglőben egy egyenruhában lévő rokkant izgatta a jelenlévőket. Letartóztatásánál töltött Frommer-pisztolyt találtak nála. Másnap a fegyvergyárban néhány száz Frommer-pisztoly eltűnését fedezték fel.

A zászlóaljak a készségi szolgálat alól csak éjfél felé szabadultak fel. Reggel 6 órakor már megint indulni kellett. A csapat alig pihent.

„Október 28-án Lukachich altábornagy megsejmelte a tanezredet. Jelentésem alapján a helyszínen azonnal pihenőhelyek iránt intézkedett és a laktanya parancsnokságot utasította, hogy egy zászlóalj számára elhelyezést biztosítson.”

A délután folyamán „a rendőrség kérelmére a városparancsnokság utcaelzárásra két gyalogszakaszt vezényelt ki. A rendőrség utasítása szerint az egyik szakasza Váci-utcat, a másik szakasz a Deli-kávéháznál a Duna korzót zárta el. Utóbbi helyen a rakparti út szabad maradt, annak elzárására intézkedés nem történt. A tüntető tömeg egy része itt vonult el.”

A rendőrfőkapitány tudatta a tanezred parancsnokságával, „hogy a főkapitányság udvarán lévő tanezredbeli tartalékszázad egyik őrmestere a rendőrség között lázított.” A helyszínén azonnal megejtett vizsgálat szerint a rendőrség a honvédséget leszólta, az őrmester a honvédség védelmére kelt.

A két zászlóalj csak éjfél után indulhatott szállására.

Jóllehet, hogy 28-ára és 29-ére különös mozgalom tervezve nem volt, a két zászlóalj mindkét napon már 6 órakor reggel indult a laktanyából.

„28-án a tanezrednél két lázítási eset fordult elő. Egy népfelkelő főhadnagy a légénységet engedetlenségre lázította, a helyőrségi fogháznak adatott át, egy másik eset fegyelmi úton intéztetett el.”

„29-én a legénység titokban beszélgetett a harctéren és a haditengerészetnél előfordult lázadásokról.”

„Október 30-án az I. és II. zászlóalj a Lobkowitz-laktanyában készségi szolgálatban állott, a III. zászlóalj pihent. Dél előtt 11-kor 6 század a Reáltanodai gimnázium elé vonult és ott kb. 30 embert fogott el. Legnagyobb része katona. Közben Fényes László, Laehne Hugó és Kobek Kornél képviselők jelentek meg, az elfogottak szabadon bocsáttatását követelték. Elutasították.” A karhatalom külön figyelmeztetve volt, hogy a képviselők mentelmi jogát respektálja, kivéve tettenérést.

Az elfogott egyének a Mária Terézia laktanyába kísértettek át.

„A megtörtént átadást a katonai parancsnokság vezérkari főnökének személyesen bejelentettem, aki velem közölte, hogy a két zászlóalj parancsnokságom alatt éjjelen át a Mária Terézia laktanyában, mint karhatalom marad. E közlés után a vezérkari főnököt kértem, hogy e parancs változtassék meg olyképpen, hogy a tanezred a Lobkowitz-laktanyába visszajusson, megindokolva azzal, hogy a csapat ott már szükség-szerűen elhelyezhető, míg ellenben a Mária Terézia-laktanyában az udvaron kell éjjeleznie. Sőt még arra is kértem, hogy a kérelmemet Lukachich altábornaggyal közölje, felemlítve azt, hogy a Lobkowitz-laktanya fontosabb hely, mint a Mária Terézia-laktanya, ott van a városparancsnokság, annak megvédeléséről kezeskedem.”

„A vezérkari főnök hajthatatlan maradt, a tanezredet a Mária Terézia-laktanyában meghagytam.”

Az ezredparancsnok a már este készülő tüntetés miatt az Üllői-utat elzáratta a laktanya kapuja felett és alatt egy-egy századdal.

„A tanezred, parancs alapján egy századot a József-telefonközpont és a honvédhelyőrségi fogház megszállására küldött. A fogházat egy szakasz, a telefonközpontot három szakasz védte. Közben a forradalmisták a Lobkowitz laktanyán rajtaütöttek és elfoglalták azt. A katonai parancsnokság küldönccel értesítést küldött, hogy reggel felé a bosnyákok a Károly-laktanya felől, a tanezred a Mária Terézia-laktanya irányából a Lobkowitz-laktanyát megtámadják. Az összeműködésre és az időpontra vonatkozólag intézkedés még jön. A legénység hangulatáról és megbízhatóságáról jelentést kell tenni. A Lobkowitz-laktanyában beállott helyzet felderítésére egy gyalogszakaszt főhadnagy vezetése alatt küldtem ki. A főhadnagy azt a feladatot kapta, hogy a megszállás módját és helyeit állapítsa meg. A főhadnagyot kioktattam, hogyha a szakaszra lőnének vagy más eszközökkel a szakaszt megtámadnák, a fegyvert használni, tehát lőni kell.”

„Mint különös jelenséget fel kell említeni, hogy a laktanya kapujánál vont kordon legénysége megütközését fejezte ki afölött, hogy rendőrt az utcán sehol sem lehetett látni. Ezt a megfigyelést a legénység tette, a tiszteknek ez nem is tűnt fel. Úgy látszott, hogy valaki a legénységet erre figyelmeztette.”

A Mária Terézia laktanyában a sötétség beállta után valaki kiáltotta: „Éljen a vörös ember!” A kiabálót kinyomozni nem lehetett.

„A horvát (12.) század parancsnoka jelentette, hogy a magyar ajkú legénység a horvátokat figyelmeztette, hogy ne merjenek a néptömegre lőni, mert akkor ők fognak rájuk lőni. A megfélemlítőket kipuhatolni nem lehetett, a horvátok azzal védekeztek, hogy a közlöket a sötétségben nem ismerhették fel.”

„Már akkor a zászlóalj parancsnokok is jelentették, hogy a legénység hangulata elkeseredett és kedvetlen, mert tudják, hogy a rendőrség és egy menetszázad a Nemzeti Tanácshoz átpártolt, a bosnyákok és horvátok szolgálat alóli felmentést és hazaszállítást kérnek. A századparancsnokok véleménye szerint a legénység megbízhatósága kétes.”

„A kiküldetés után nemsokára a Lobkowitz-laktanya felderítésével megbízott főhadnagy egymagában visszaérkezett, a szakasz legénysége az Irányi-utcában elszéledt és ő magára maradt.”

A telefonközpont, amikor a tanezred kapcsolást kért, felhívította, hogy a Nemzeti Tanácshoz csatlakozzon, akkor kapcsol.

Reggel három óráig nem jött parancs a Lobkowitz-laktanya elfoglalására (a bosnyákoknál kiütött lázadás miatt a belvárosi laktanya visszafoglalását célzó akció nem volt megkezdhető). Szepessy ezredes az ezredsegédtisztrel tájékozás céljából autón a várba ment. A vezérkari főnök Lukachich altábornagyhoz utasította, aki József főhercegnél volt. Jelentette a helyzetet és a legénység hangulatát József főhercegnek. Ez a következőkben állott:

„A századparancsnokok megfigyelése alapján a tanezred legénységét teljesen megbízhatónak már nem tartom. A magyar ajkú legénység a horvát századot megfenyegette, hogy ne merjen a néptömegre lőni. Ebből azt következtetem, hogy ha szükség volna fegyvert használni, a magyar ajkú legénység a parancsniak nem engedelmeskedne. Jelentkezésem után elhátározott, hogy a támadás a Lobkowitz-laktanyára egyelőre elmarad, miután Károlyi a kormányalakításra vállalkozott.”

Szepessy altábornagy írja továbbá, hogy a szomszéd szobából a József főherceg és Károlyi Mihály közti beszédet hallotta. Majd így folytatja:

„Károlyi Mihály a kormányalakítást ahhoz a feltételhez kötötte, hogy a karhatalmakat a laktanyába be kell vonultatni, és hogy vérnek folynia nem szabad. A rend fenntartásáért felelősséget vállalt. Erre József főherceg Lukachich altábornagyot behívta, Lukachich a legsürgősebb követelménynek tartotta, a tüntető és lázadó katonákat a laktanyákba visszatelelni.”

Károlyi megbízott a kormányalakítással. Lukachich elrendelte a karhatalmi csapatok bevonulását a laktanyákba. Szepessy ezredes utasított, hogy a Margithíd védelmével megbízott bosnyák századnak a bevonulási parancsot elvigye. Nevezett erre nézve azt írja:

„A katonai parancsnokság autóján először a Margithídnak vettem irányt. A bosnyák századot a Margithídon már nem találván, a Károly laktanyába hajtattam. A laktanyában rémes felfordulás volt. Az udvar tele bosnyák katonákkal Boros

és sörös hordók megcsapolva, körülötte ének, kolo-tánc és ré-szeg katonák civakodása. A parancsnokot nagy nehezen az emeleten egy elzárt szobában találtam. A bosnyákok ellene fellázadtak és meglincseléssel fenyegetődtek, amiért a szobát magára zárta.”

Az Üllői-úti laktanyába érkezve, a tanezredet bevonul-tatta Szepessy ezredes az Andrássy-úti laktanyába. Még e napon délután az ezred egészen szétszaladt, a legénység egy része még reggel útközben a menet alatt maradt el. Azt írja:

„Az a körülmény, hogy a legénység tudomására jutott, hogy a többi csapat szétbomlott, a rendőrség pedig a Nemzeti Tanácsnak hódolt be és szolgálatot nem teljesített, a fegyelme-zetlenség kirobbanását elő mozdította.”

„A horvát legénység megfenyegetése már arra vallott, hogy az ezred legénysége nem lőtt volna, ha a lövést elrendeltem volna, teljes bizonynyal a fegyelmezetlenség akkor robbant vol-na ki. Mindez azt bizonyítja, hogy fegyelmezett katonaság a forradalom éjszakáján már nem volt.”

„Megjegyzem, hogy oly parancs, amely a lövést megtiltotta volna, az ezredhez nem érkezett. Ez a mendemonda, hogy a katonaságnak a lövést megtiltották, talán onnan származik, hogy a király 30-án reggel a királyi gyermekeket Gödöllőről Bécsbe autón elszállítani rendelte.”

Megszólaltattam Hodula Károly és Szepessy Aladár altá-bornagyokat. Ők ketten, mint akkor a legmegbízhatóbbnak tartott csapatoknak, a bosnyákoknak és a honvéd tanezred

parancsnokai, legilletékesebbek véleményadásra abban a kérdésben, milyenek voltak a fegyelmi viszonyok ebben a két csapatrészen. Ők állottak közvetlen személyes érintke-zésben az alájuk rendelt csapat tisztjeivel és legénységével, az ő véleményük ezért a legautentikusabb.

Mindkét parancsnok előadásából azt látjuk, hogy 1918. október 30-ról 31-ére virradó éjszaka nem volt csapat Buda-pesten, mely a mozgalom elfojtására felhasználható lett volna, mert maguk a legjobb csapatok lázadtak fel és tagadták meg a löfegyver használatát.

Egyszóval nem volt kivel lövetni!

TELEFONBESZÉLGETÉ- SEM ŐFELSÉGÉVEL A FELFORDULÁS ÉJSZAKÁJÁN

Röviddel az összeomlás után jelent meg „*A diadalmas Felfordalom könyve*”. Ez a könyv tele van valótlanságokkal.

Ha ennek dacára mégis hivatkozom e könyvre, teszem ezt azért, mert le van benne írva az általam őfelségének a felfordulás éjszakáján állítólag tett, amint a könyv mondja, lehallgatott jelentésem és Őfelségének erre állítólag adott válasza. Sem a jelentésem, sem pedig a király válasza nincsen a könyvben a valóságnak megfelelően előadva.

Tekintettel azonban arra, hogy főképpen ebben a könyvben foglaltak nyomán terjedt el a már említett mendemonda, szükségesnek tartom, hogy részletesebben foglalkozzam a kérdéses telefonbeszélgetéssel és leírjam, mit jelentettem azon az éjszakán a királynak és mi volt Őfelsége válasza.

Kíváncsok, hogy mindenki lássa, mi az igazság.

Lesznek olyanok, akik a kérdéses könyvet nem olvasták, mások megint, bár olvasták, elfelejtették már, mi van benne.

Ezért idézem, mit ír a könyv a kérdéses ügyben.

Azt olvassuk benne, hogy éjjeli 3 óra 10 perckor Lukachich felhívja Schönbrunnban Hunyady grófot és kéri, hogy a királyt költse fel, mert sürgős jelenteni valója van. Hunyady erre kapcsolja a király hálósobáját. Ezek után az áll a „Diadalmas forradalom könyvé”-ben szó szerint:

„Károly király: személyesen jelentkezik a telefonnál.”

„Lukachich: Jelentést tesz a helyzetről. Elmondja, hogy forradalom van Budapesten, hogy a középületeket a forradalmi katonaság elfoglalta. A katonák egy része az engedelmséget megtagadta. Szurmayval megegyeztek, hogy a Nemzeti Tanács tagjait elfogatják, mert most már csak a legnagyobb erőszak segíthet. Fölhatalmazást kér a királytól arra, hogy a katonasággal lövethessen. Kérdi, megadja-e a király ezt a fölhatalmazást?”

„Károly király: (Egyetlen egy szóval felel): Nem! (És leteszi a kagylót)”

Mi ezzel szemben a valóság?

A valóság az, hogy a már előbb említett Hodula Károly altábornagyot, akkor a katonai parancsnokságnál beosztott tábornokot éjjeli 2 óra 30 perckor elküldtem a Militárkommando épületéből azzal a határozott, kétséget nem tűrő paranccsal a pesti oldalon fekvő Falk Miksa-utcai laktanyába, hogy a neki alárendelt 2 árkász és 8 bosnyák századdal támadja meg és foglalja vissza a forradalmárok kezében lévő józsefvárosi telefonközpontot és a belvárosi laktanyát. Ezt a parancsot különben Hodula altábornagy maga idézi szó szerint.

Ezen intézkedést körülbelül háromnegyed órával a királlyal történt telefonbeszélgetés előtt adtam ki és ezt a már megtett intézkedésemet jelentettem be a királynak. Hodula tábornoknak adott parancsban benne volt a fegyverhasználat elrendelése, erre felhatalmazást a királytól nem kértem.

Az éjszaka folyamán, Öfelségével való telefonbeszélgetésem időpontjáig beérkezett jelentések után ítélve, nem lehettem biztos abban, hogy Hodula tábornok fenti parancsomat tényleg végre is fogja hajthatni. Sőt inkább attól kellett tartanom, hogy a bosnyákok többi része is meg fogja tagadni az engedelmséget, mivel két bosnyák század ezt már röviddel azelőtt megtette. Válságos volt a helyzet, mert az összes eddig általam a mozgalom elnyomására kirendelt csapatok megtagadták a parancs teljesítését.

Két nap óta csak zűllést tapasztaltam lépten-nyomon a katonai fegyelem terén. Az október 28-iki lánchídi események, a Duna korzón felállított karhatalmi kordon magatartása, a fegyverraktár őrségének a fegyverraktár kifosztásánál tanúsított passzív viselkedése, a keleti pályaudvarról a nép által visszahozott karhatalmi századok felbomlása, a belvárosi laktanyában készültségben állott karhatalmi századok átpártolása a Nemzeti Tanácshoz, a laktanya visszafoglalására kirendelt bosnyák karhatalmi századoknál az engedelmség megtagadása, ugyanez a tanezred által a belvárosba küldött osztagnál, mind megannyi jele volt annak, hogy a katonaságra számítani, a Budapesten lévő karhatalmi erővel a közrendet fenntartani már nem lehet.

Mindezek felül a rendőrség átpártolása a Nemzeti Tanácshoz, a telefonszolgálat teljes megszűnése, a honvéd tanezred által a telefonközpontnál felállított őrség elvonulása miatt, reménytelenné tették a helyzetet.

Kötelességem volt, hogy minderről a legfelsőbb hadúrnak, Öfelségének sürgősen jelentést tegyek.

Ha ezt a jelentést meg nem teszem, igen súlyos szemrehányásnak tettem volna ki magamat. Mondhatták volna, hogy nem kíséreltem meg mindent a felfordulás megakadályozására. Számolni lehetett ugyanis azzal, hogy Öfelsége jelentéseimre friss csapatokat küld Budapestre. S bár ez elmaradt, mégis azon esetben, ha jelentést nem teszek, joggal mondhatta volna bárki, hogy segítséget kapok, ha idejében jelentem a válságos helyzetet a királynak és friss csapatokat kérek.

Ezeket mérlegelve, éjjel három órakor átmentem a miniszterelnökségi épületbe. Tudtam, hogy onnan egy közvetlen telefonösszeköttetés vezet Wienbe és számítottam arra, hogy ez az úgynevezett titkos vonal, mely a telefonközpontba bekapcsolva nem volt, még rendelkezésemre fog állni. Így is volt. Ezen a vonalon tettem jelentést a királynak.

Részletesen előadtam Öfelségének az utolsó órákban Budapesten lefolyt eseményeket. A csapatok megbízhatatlanságát és a beállott kritikus helyzetet. Jelentettem, hogy éppen azelőtt elküldtem egyik tábornokomat azzal a paranccsal, hogy a bosnyákokkal támadja meg és foglalja vissza a csőcselék kezébe került belvárosi laktanyát és a telefonközpont-

tot, jelentettem, hogy parancsom szerint fegyvert kell használnia a kiküldött csapatnak, de hozzá is tettem mindjárt a királynak tett jelentésemben, hogy eddigi tapasztalataim után ítélve, attól kell tartanom, hogy a csapat a fegyverhasználat elrendelésekor meg fogja tagadni az engedelmisséget, ami a röviddel ezután beállott tényleges helyzetnek meg is felelt.

Előadtam Öfelségének a nézetemet, hogy az eddig akcióba jutott csapatoknál kirobbant lázadás rossz példája át fog ragadni a többi csapatokra is és a lázadás ezeknél is ki fog törni, mihelyt ezeknek a nép elleni fegyveres fellépését fogjuk követelni.

Jelenttem továbbá, hogy még napok előtt kértem a közös hadügyminisztertől kisegítő csapatok ideküldését, de erre a kérésemre intézkedés eddig nem történt.

Kértem Öfelségét, küldessen azonnal a forradalmi mozgalmak által meg nem fertőzött csapatokat Budapestre. Egy ezredet legalább. Ha ez megbízható, felelősséget vállalok a rend fenntartásáért.

Öfelsége kérdezett, mennyi idő alatt kellene ennek a csapatnak Budapestre érkeznie. Mentül előbb, feleltem.

Szükségeseznek tartottam Öfelségét teljesen tájékoztatni a fennálló veszélyről, jelentettem, hogy nincsen kizárva, hogy azon, bár nem valószínű esetben, hogy egyik-másik osztag parancsra mégis használná a fegyvert, ez ellenhatást szülhet azoknál a csapatoknál, melyek a fegyverhasználatra vonatkozó parancs teljesítését már megtagadták és a csapatok

közötti harc következhetnék be. Ezért kell ide egy nagyobb megbízható erő.

Őfelsége ezek hallatára nem is hozzám, hanem önönmagához halkán beszélve, de mégis úgy, hogy a telefonban én is hallhattam szavait, a következőket mondotta: „*Oh, es ist doch schon genug Blut geflossen*” (magyarul: *Istenem, már elég vér folyt!*).

Meg kell még említenem, hogy Őfelsége nálam az akkor még Gödöllőn időző királyi gyermekek biztonsága iránt is érdeklődött és megnyugtató választ tudtam neki ebben a tekintetben adni. A Gödöllőn állomásozó egyéves önkéntesekből összeállított karhatalmi századok és ezek parancsnoka teljesen megbízhatók voltak.

Ez volt az Őfelsége és köztem lefolyt telefonbeszélgetés. Tartalmát mindjárt ezután feljegyeztem. De oly élenken emlékszem még ma is minden szóra, mintha tegnap történt volna az egész. Szinte hallom a fülemben Őfelsége szavait ma is.

Hasonlítsuk össze az általam most előadott tényleg folytatott beszélgetés szövegét azzal, amit a „forradalom könyvében” írtak.

Az ott előadottakból csak az az egy igaz, hogy Őfelségével éjjel beszéltem és neki jelentést tettem.

Nem volt nehéz kitalálni egy valószínűnek látszó beállítást. Mi lehetett volna éjjeli jelentésem tartalma? Hogy forradalom van Budapesten, hogy elfoglalták a középületeket, hogy a katonaság egy része megtagadta az engedelmességet, ami mind igaz is volt.

Teljesen légből kapott azonban az az állítólagos jelentésem, mely szerint „*Szurmayval megegyeztem, hogy a Nemzeti Tanács tagjait elfogatjuk, mert most már csak a legnagyobb erőszak segíthet*”.

Teljesen légből kapott, mert Surmay nevét nem is említettem Őfelségével való beszélgetésemnél és a Nemzeti Tanács tagjainak elfogatásáról sem esett szó.

Bár csak kaptam volna erre a Wekerle-kormány minisztertanácsától vagy akár a honvédelmi minisztertől idejekorán felhatalmazást. Más lett volna a helyzet október 31-én, ha idejében eltűnt volna az a látszólagos hatalom, amellyel a Nemzeti Tanács a be nem avatottak szeme előtt bírt.

Az az állítás, miszerint fölhatalmazást kértem volna a királytól, hogy a katonasággal lövethessek, nem felel meg a valóságnak. Már háromnegyed órával azelőtt, hogy Őfelségével telefonon beszéltem, rendeltem el a *támadást, azaz a fegyverhasználatot*.

Hodula tábornok éjjeli 2 óra 30 perckor kapott tőlem parancsot, hogy a Józsefvárosi központot és a belvárosi lakta-nyát 10 századdal támadja meg és foglalja vissza. Hogy mit jelent a katonai parancs: „*Megtámadni és visszafoglalni*” azt tudja mindenki, nemcsak a katona, megérti azt a polgárember is. E parancs kétséget nem hagy aziránt, hogy a talált ellenálláshoz képest használni kell a löfegyvert és a szuronyt.

Ha a bosnyákok engedelmeskednek és így Hodula tábornok képes lett volna arra, hogy a tőlem kapott parancsot végrehajthassa, abban az esetben éjjeli negyed négykor,

amikor Őfelségével beszéltem, a fegyverhasználat már be-
következett volna és nem is lett volna módom arra, hogy az
állítólag kért fölhatalmazás megtagadása esetén, az erre vo-
natkozó parancsot - a budapesti telefonösszeköttetés meg-
szakadása miatt - idejében továbbadjam.

Tény egyedül az, hogy a katonaság nem használta a fegy-
vert. Azon egyszerű okból maradt el a fegyver használata,
mert a csapat megtagadta az erre vonatkozó parancs teljesí-
tését. Nem volt kivel lövetni.

Még nem fejeztem be a királlyal való telefonbeszélgetést,
amikor értesítés érkezett a miniszterelnökségre, hogy Ká-
rolyi Mihály gróf tárgyalások megindítását kívánja, amint
mondta, vérontás kikerülése céljából. Erre Hadik János gróf
átvette a telefonkagylót a kezemből és folytatta a beszélge-
tést a királlyal.

A telefonbeszélgetés befejezte után Hadik János gróf és
én átmentünk József kir. herceg palotájába.

Az Őfelsége és köztem lefolyt telefonbeszélgetést - a
könyv szerint - a józsefvárosi telefonközpont egyik nő al-
kalmazottja hallgatta le.

Eltekintve attól, hogy a könyvben általam, állítólag foly-
tatott más telefonbeszélgetések is vannak idézve, melyek
egyáltalában meg sem történtek, maga az a beszélgetés is,
mely Őfelsége és köztem tényleg lefolyt, nincsen a valóság-
nak megfelelően visszaadva, viszont az általam tett kimerítő
és hosszú jelentés leglényegesebb részei nincsenek ott felvé-
ve. Ha az a nőalkalmazott hallhatta volna a telefonbeszél-

getésemet, hallhatta volna azt is, amit a vonal megszakítása
és újbóli kapcsolás nélkül közvetlenül utánam a király és
Hadik János gróf beszéltek egymással és valószínű, hogy ezt
is léközli, abban az időben, amikor feltűnési vágy által ve-
zettetve mindazok, akik egyáltalában írtak a könyvbe, saját
ténykedésüket lehetőleg előtérbe kívánták állítani.

Bizonyos vagyok benne ezek után, hogy az Őfelsége és
köztem telefonon beszélteket a telefonközpontban nem
hallgathatta le senki. Nem is volt lehallgatható, hiszen a tit-
kos vonalon beszélünk, amelyhez a telefonközpontban al-
kalmazottak hozzá nem férhettek.

Kizártnak tartom azt, hogy abban a rövid időben, mely a
Nemzeti Tanácsnak addig rendelkezésére állott, létesíthet-
tek volna egy olyan berendezést, amely a miniszterelnöki
titkos vonalon való beszélgetés lehallgatását tette volna lehe-
tővé. De biztos vagyok abban is, hogy azon a nem valószínű
esetben, ha ily berendezést mégis tudtak volna létesíteni, ak-
kor - egy lépéssel tovább menve - berendezkedtek volna arra
is, hogy a titkos vonalon való beszélgetést a Nemzeti Tanács,
ha ezt szükségesnek látja, meg is akadályozhassa.

Ha tehát a Nemzeti Tanács abban az éjszakában a titkos
vonallal rendelkezik vagy csak annak létezéséről is tudva, a
lehallgatás iránt intézkedhetik, minden bizonnyal megteszi
az intézkedést arra nézve is, hogy a budapesti katonai pa-
rancsnok Béccsel és a királlyal ne tudjon telefonon beszélni
akkor, amikor annak Budapesten való telefonbeszélgetései
már úgyis meg voltak akadályozva. Megakadályozza, hogy

a királynak jelentést tegyek, mert tartania kellett attól, hogy a király, amikor a budapesti állapotokról jelentést kap, csapatokat fog ide útba indítani. Ezt megakadályozni vagy legalább is késleltetni érdekében állott a Nemzeti Tanácsnak.

Igen részletesen foglalkoztam azzal a telefonbeszélgetéssel, amely a felfordulás éjszakáján a király és köztem lefolyt. Tettem ezt azért, hogy kimutassam mindannak alaptalanságát, amit erről a beszélgetésről eddig hallottunk és olvastunk.

Kimutattam egyúttal alaptalanságát annak az állításnak is, hogy Öfelsége parancsára maradt el a fegyverhasználat és alaptalanságát végül azon sokaknál ma is fennálló nézetnek, hogy minden másképpen alakul, ha a király meg nem tiltja a katonaságnak a lőfegyver használatát.

Nem a királyi tilalom, hanem egészen más viszonyok okozták a fegyver használatának elmaradását. Aki ezt a könyvet figyelemmel végigolvasta, tudja miért nem lőtt a katonaság az összeomlás éjszakáján.

ESEMÉNYEK 1918.

OKTÓBER 31-ÉN

Nem tartozik már szorosan ahhoz a tárgyhoz, amelyre ezen könyvemben kiterjeszkedni akartam, a teljesség okából szükségesnek tartom azonban, hogy az október 31-iki eseményeket, - ha csak pár szóval is - röviden leírjam.

Megemlítettem előbb, hogy október 31-én reggeli fél-négykor átmentem Hadik János gróffal József főherceg Szent György-téri palotájába. Hadik János gróf ott Öfelségének jelentést tett, közölte a királytól kapott parancsot, amelynek lényege az volt, hogy a király hozzájárul a Károlyi Mihály grófnak adandó megbízáshoz a kormányalakítására, tárgyaljon vele József főherceg.

József főherceg, miután a királlyal telefonon beszélt és megfelelő utasításokat kapott, a mi jelenlétünkben hívta fel a Nemzeti Tanácsban tartózkodó Károlyi grófot, hogy jöjjön fel azonnal a várba hozzája. Hallottuk, hogy Károlyi feljövetelét ahhoz a feltételhez kötötte, hogy vele jöhessenek Jászi és Kunfi, a Nemzeti Tanács tagjai is.

József főherceg ehhez megadta a hozzájárulását.

Ezután én kaptam Öfelségétől parancsot, intézkedjem azonnal, hogy a katonaság a néppel szemben fegyvert ne

használjon és vonultassam be az összes karhatalmi csapatokat a laktanyákba, mivel - amint Őfensége mondotta - a krízis békés megoldására van kilátás.

Ezen parancsot végrehajtva, kiállítottam és aláírtam a helyszínen, Őfensége palotájában, a fegyverhasználatot megtiltó és a csapatok bevonulására szóló parancsokat és azokat átküldtem a vezérkari főnöknek továbbítás céljából.

Valószínűnek tartom, hogy ezen parancsoknak közismertté válásából keletkezett az a hír, hogy a király a fegyverhasználatot megtiltotta.

Tény tehát az, hogy kiadatott az a rendelkezés, hogy a katonaság a löfegyvert ne használja. Akkor adatott ki azonban, amikor ennek a megtiltásnak csakis problematikus jelentősége volt azért, mivel úgysem rendelkezünk oly csapattal, amely parancsra a löfegyvert használta volna, amely engedelmeskedett volna az ily parancsoknak.

Károlyi Mihály gróf a főherceg meghívásának igen nagy késedelemmel tett eleget. Reggeli négy óra körül volt az idő, amikor a meghívást megkapta, hét óra volt, amikor két társával feljött a várba.

Úgy látszik hosszantartó tanácskozások folytak a Nemzeti Tanácsban és Károlyi Mihály szigorúan betartandó útirányt kapott a főhercegnél tanúsítandó magatartására nézve.

Reggeli hét órakor József főhercegnél kezdődő és nyolc óra körül befejezett megbeszélések Károlyi Mihály grófnak megbízatásával végződtek a kormány alakítására.

Károlyi gróf és társainak távozása után elbocsáttattam, Őfensége által. Átmentem a katonai parancsnokságra. Ott értesültem, hogy időközben teljesen felbomlott a rend a karhatalmagnál. A katonák nagy része elszéledt a városban, kiment a laktanyákból, az egész város tele van tüntető katonákkal.

Ezt mielőbb meg kellett szüntetni. E célból a katonai parancsnokságnál rendelkezésemre álló tisztek egy részét kiküldtem a városba azzal az utasítással, hogy a várost bejárva, tereljék vissza a katonákat a laktanyákba. Ez volt akkor az egyedüli mód arra, hogy a katonák garázdálkodását lehetőleg megakadályozzuk.

A szociáldemokrata párt még a hajnali órákban felszólította a munkásokat, hogy reggel ne álljanak munkába, hanem vegyenek részt a tüntető körmenetben. A körmenet el is indult és már piros zászlókat lengetve, átjött Budára.

A Nemzeti Tanács kiáltványt tett közzé, mely szerint kezébe vette a hatalmat és ezt Károlyi Mihálynak átadta. Így festett Károlyi Mihály alkotmányos miniszterelnöksége. Bár esküt is tett, mint újonnan kinevezett miniszterelnök.

Október 31-én déli félégyszer feljöttek a katonai parancsnoksághoz Csermák Imre és Kobek Kornél, bemutatkoztak, mint a katonatanács tagjai és tudomásomra adták, hogy a katonai parancsnokságot Hunke altábornagy fogja átvenni. Röviddel ezután feljött Hunke altábornagy, Bánó hadnagy parancsörtsist kíséretében, előmutatta a Károlyi Mihály gróf által aláírt kinevezési okmányát és felhívott a parancsnokság átadására.

Az átadást a vezérkari főnök által végeztettem.

Ennek megtörténte után haza akartam menni József-kör-
úti lakásomba, három napi távollét után. Elállottam azon-
ban ettől a szándéktól, amidőn figyelmeztettek, hogy ha
lakásomba megyek, az ellenem felkorbácsolt népszenvedély
mellett veszélyeztetem a családomat. Belenyugodtam, hogy
gépkocsin bevisznek az Astoriába a Nemzeti Tanácshoz.
Mást nem is tehettem, hangsúlyozottan mondták, hogy a
katonai parancsnokság épületében nem maradhatok.

Délután háromnegyed négykor érkeztem az Astoriába,
ott felvezettek egy negyedik emeleti szobába. Ennek az ajta-
ja elé fegyveres őrt állítottak, fogoly voltam tehát.

Röviddel megérkezésem után hozzám jött egy fiatal tiszt
és jelentette, hogy a városban teljes a felfordulás, Hunke al-
tábornagy tehetetlen, Károlyi miniszterelnök megbízásából
megkérdez, hajlandó vagyok-e a katonai parancsnokság új-
bóli átvételére? Remélik, hogy én helyre fogom tudni állítani
a rendet. Igenlő választ adtam.

A tiszt pár perc múlva visszajött és jelentette, hogy ki va-
gyok nevezve katonai parancsnokká, menjek fel azonnal a
várba.

Elindultam a lépcsőn lefelé. Az első emeleten megállítot-
tak többen, köztük egy fiatalember - később tudtam meg,
hogy Friedrich István volt. - Ez közölte velem, hogy teljesen
lehetetlen az Astoriából való távozásom, a szálloda előtt levő
tömeget izgatják ellenem, ez be akar törni a házba, hogy ha-
talmába kerítsen. Friedrich felkért, menjek ki a balkonra,

szóljak egy pár szót a néphez, meg van győződve, hogy ez
megnyugtatólag fog hatni.

Nem voltam arra képes, hogy ezt a kívánságot teljesít-
sem; hogy beszédet intézzek a legnagyobbbrészt szökött ka-
tonákból álló csőcselékhez. Megtagadtam a kérést.

Erre Friedrich azt ajánlotta, hogy velem megy ki az er-
kélyre ő is, mellettem fog állani, amikor a néphez beszélek.
Ezzel az ajánlatával úgy láttam meg akart nyugtatni. Ne fél-
jek, az a körülmény, hogy mellettem áll, vissza fogja tartani
az utcán álló tüntetőket, hogy reám lőjenek, mert könnyen
eltalálhatnák őt is.

Ezt az ajánlatot sem fogadtam el. Megnyugtatóra szük-
ségem nem volt. Teljesen lehetetlennek tartottam, hogy egy
szót is szóljak a tömeghez. Ha tudom, hogy a következő pil-
lanatban darabokra szakítanak, aminek a veszélye a tömeg-
ből kihallatszó ordítások után ítélve, elég közel feküdt, akkor
sem lettem volna képes arra, hogy a forradalmat helyeslő
vagy a Nemzeti Tanácsot és Károlyi Mihályt magasztaló be-
szédet tartsak. Mit is akart volna mást a nép tőlem hallani?

Budapesti katonai parancsnokká való újbóli kinevezé-
sem sem kecsegtetett annyira, hogy erre való tekintettel te-
gyem meg egyik percről a másikra azt a Pál-fordulatot. Bár
a parancsnokságot szívesen vettem volna újból át, már csak
azért is, hogy rendet teremtsék.

Látva, hogy semmi körülmények között a néphez szóla-
ni nem vagyok hajlandó, arra kért végül Friedrich, tegyem
meg azt az egyet, hogy vele menjek ki az erkélyre, nem kell

szólanom egy szót sem. Ő fog a néphez beszélni, csak lássák, hogy mellette állok. Meggyőződése szerint ezzel is fog eredményt elérni, a felkorbácsolt szenvedélyeket lecsillapítani.

Mivel pedig ezt is megtagadtam, lemondtak arról, hogy a katonai parancsnokság általam vétessék át.

Bármi is történt volna, arra nem voltam képes, hogy egész múltammal ellentétbe kerülve, meghajoljak ezen csőcselék előtt, mely órákkal azelőtt még rettegvé félt tőlem. Meghajoljak esküjüket megszegő tisztek és szökött katonák előtt.

Hat órákor este Szántó és Molnár társaságában elhagytam az Astoriát a Magyar-utcai kapunál és a Magyar-utcán át mentem ki a Múzeum-körútra, Szántó lakásába.

Ugyanekkor az új miniszterek letették az esküt József főherceg kezébe.

Este meggyilkolták gróf Tisza Istvánt.

MAGYARORSZÁG MEGCSONKÍTÁSÁNAK KÖZVETLEN OKAI

A trianoni békekötést követő években igen gyakran hallottam ösmerőseim és barátaim szájából azt a nézetet, hogy az ország megcsonkítása, az elvesztett háború következményének tekinthető és ezért nem is volt elkerülhető. Általános lett az a felfogás, hogy a monarchia felosztását és Magyarországot feldarabolását ellenségeink még a háború előtti időben határozták el és így annak be kellett következnie, bármit is csinálunk ellene.

Ezen felfogást látszik indokolni a háború előtti irodalom néhány könyve is. Pl. Benesch könyve: „Détruisez l'Autriche-Hongrie!”

Plauzibilisnek is tekinthető az a magyarázat, hogy az ország szerencsétlensége az elvesztett háború következménye, annak logikus folytatása. Ezért is hisznek annyian benne.

Én ezt a nézetet nem osztom és meg fogom kísérelni az ellenkező felfogásomat a következőkben megindokolni.

Igaz, hogy csak próbálkozás marad mindig annak bizonyítása, hogy ez vagy az másképpen alakul, ha másképp-

pen cselekszünk, teljesen meg nem cáfolható bizonyítékot szolgáltatni igen nehéz. Nem vehető azonban rossz néven magyar embertől, ha töpreng azon, nem lehetett volna-e elkerülni vagy megakadályozni az ország területe kétharmad részének elvesztését és magyar testvéreink millióinak idegen rabságba hajtását.

Meggyőződésem, hogy nem jut az ország a mai sorsra, ha nem következik be 1918. október havában a felfordulás és nem jut Károlyi Mihály gróf kormányra, nem végeztet a nemzetet harakirit éppen a legkritikusabb időben, nem dobhatja el a magyar katona fegyverét akkor, amikor arra Magyarország határainak megvédésére szükségünk volt.

Könyvem eddigi részének elolvasása után mindenki tisztán lehet azzal, hogy ki csinálta az 1918. októberi felfordulást. Nem csinálta ezt a tulajdonképpeni nép, nem a középosztály, sem pedig a magyar munkás.

Politikai kalandorok szervezett aknamunkája vezette félre a lógós tiszteket és a szökött katonákat, valamint a rendőrséget. Ezek okozták az engedelmesség megtagadásával a törvényes rend felbomlását, az összeomlást.

A magyar kormány ellenintézkedéseinek hiánya és sok véletlen körülmény összejátszása segítette ezt az aknamunkát eredményhez. Károlyi Mihály gróf és érdektársainak hatalomra jutásához.

Vizsgáljuk meg, hogyan alakultak volna az események, milyen lett volna az ország helyzete, ha a felfordulás nem következik be és Károlyi Mihály nem éri el célját. Azaz, ha a

király által magyar miniszterelnökké designált Hadik János gróf kezébe kerülhetett volna idejekorán a kormány kereke.

Az olasz hadszíntéren küzdő hadseregeink 1918. október 28-án az ellenséges támadások nagy nyomása elől kénytelenek voltak helyenként a visszavonulást megkezdeni. Legfelsőbb hadvezetőségünk ezen események folytán, de főleg a hadseregnél előfordult lázadások és az ország belsejében uralkodó zilált állapotok miatt, az ellenségeskedések mihamarábbi beszüntetését és ezen célból, a fegyverszünet haldéktalan megkötését látta szükségesnek.

A már október közepén, webenauai Weber Viktor gyalogsági tábornok vezetése alatt megalkotott fegyverszüneti bizottság október 28-án utasítást kapott arra, hogy az olasz legfelsőbb hadvezetőséggel keressen azonnal érintkezést a fegyverszüneti tárgyalások megkezdésére.

Weber gyalogsági tábornoknak kiadott felhatalmazás lényegesebb része az volt, hogy *elfogadjuk a béketárgyalások alapjául Wilsonnak, az Észak amerikai Egyesült Államok elnökének összes feltételeit, azaz úgy az általánosan ösmert 14 pontot, mint azt a feltételt is, hogy a csehszlovák és a jugoszláv állam felállításához hozzájárulunk.*

Weber gyalogsági tábornok október 29-én nyújtotta át a fegyverszüneti tárgyalások megindítását célzó javaslatunkat az olasz legfelsőbb hadvezetőségnek. Október 31-én kapta meg a fegyverszüneti bizottságunk - mely időközben a Pádua melletti Giusti-villába költözött át - ellenségeink feltételeit.

Az olasz legfelsőbb hadvezetőség fegyverszüneti javaslatunkat közölte az akkor Párisban tartózkodó Orlando olasz miniszterelnökkel, aki ezt a javaslatot a szövetséges és társult hatalmakat képviselő versaillesi legfelsőbb haditanáccsal (conseil supérieur de guerre) tudatta és ez utóbbi állapította meg azokat a feltételeket, amelyeknek általunk való elfogadásához kötötte a fegyverszünet létrejöttét. A fegyverszünet megkötésével Diaz tábornagy, az olasz hadsereg főparancsnoka lett megbízva azzal, hogy ezt a szövetséges és társult hatalmak nevében Ausztria-Magyarország összes harcvonalaira szóló érvénnyel kösse meg.

A továbbiaknak jobb megértése szempontjából, de különösen annak kimutatására, mily bünt követett el Károlyi Mihály és kormánya a belgrádi katonai egyezmény megkötésével, ide iktatom annak a rádiogrammnak szó szerinti szövegét, melyet Weber gyalogsági tábornok 1918. évi november 2-án intézett legfelsőbb hadvezetőségünkhöz:⁵

„Az olasz hadsereg-főparancsnokságnak e pillanatban vett közlése szerint az olasz vezérkar főnöke, Diaz, az Antant és társult hatalmaktól megbízást kapott, hogy Ausztria-Magyarország összes harcvonalain a fegyverszünetet megkösse.”

5 Ezt a rádiogrammot, valamint az egyéb a fegyverszünetre vonatkozó adatokat Nyékhegyi Ferenc könyvéből („A Diaz-féle fegyverszüneti szerződés”) vettem át.

„A vezérkar közlése folytán így esetleg osztrák-magyar fegyverszüneti bizottságokat a Balkánon vagy a román fronton nem fogadnának.”

„Az itt kötött fegyverszünet tehát Ausztria-Magyarország összes frontjaira kihatással bír.”

„Weber gyalogsági tábornok.”

A fegyverszüneti tárgyalások eredményre vezettek. 1918. november 3-án délután 3 órakor kötöttük meg a Pádúai Giusti-villában az úgynevezett Diaz-féle fegyverszünetet, Ausztria-Magyarország egyrészről, másrészről a szövetséges és társult hatalmak.

Igaz, hogy november 3-án Ausztria-Magyarország, mint közös birodalom már nem létezett. A fegyverszüneti szerződés megkötése tekintetében azonban alig volt más megoldás elgondolható, mint a választott, t. i., hogy azok kössék meg a szerződést, akik eddig egymással hadban állottak.

Mi magyarok örülhettünk annak, hogy ellenségeink megkönnyítették a szerződés megkötését és nem használták ki a hátrányunkra a volt monarchiában keletkezett bábeli zavart, azt a helyzetet, amelyben senki sem tudta volna, ki kivel kösse meg a szerződést.

Le akarom itt szögezni azt a tényt, hogy Pádúában Ausztria-Magyarország kötötte meg a fegyverszünetet összes eddigi ellenségeinkkel. Ez a szerződés tehát Magyarországra is kötelező volt.

Vegyük szemügyre a fegyverszüneti szerződés lényegesebb feltételeit:

Magyarország szempontjából rendkívül kedvező volt ezen szerződés. Ausztria-Magyarország köteleztetett a szerződésben, hogy a háború kezdete óta Ausztria-Magyarország által fegyveres erővel megszállott minden területet kiürítsen és csapatait egy a monarchia határain belül fekvő demarkációs vonal mögé vezesse vissza. Ez a vonal úgy volt meghatározva, hogy Dél-Tirol, Karintiának egy kis része, a görzi tartomány, Isztria és Dalmáciának egy kis része az ellenség kezére jutott. *Ellenben Magyarország területét sehol nem érintette, az ország integritását nem sértette.*

A Diaz-féle fegyverszüneti szerződés szerint tehát az ország területéből egy tapodtat sem kellett feladnunk. Természetesen csak Magyarország területét értve és nem a magyar szent korona országainak területét. Horvátország akkor már kimondotta Magyarországtól való elszakadását és csatlakozását a jugoszláv államhoz. Ez befejezett tény volt, ezt megváltoztatni mi nem tudtuk.

Hogy mennyire nem volt kétséges Magyarország területének épsége a fegyverszüneti szerződésben, ez kitűnik Weber gyalogsági tábornok 1918. november 1-én hadsereg-főparancsnokságunkhoz intézett jelentésének következő részéből: „Badoglio tábornok - az olasz vezérkari főnök helyettese - kinyilvánítja, hogy a montenegrói és szerb hadszíntéren, valamint Romániával, Ukrániával és Lengyelor-

szággal szemben a jelenlegi birodalmi határ képezi a kiürítésnél tekintetbe veendő demarkációs vonalat.”

A fegyverszüneti szerződés feltételeihez tartozott továbbá a szövetséges hatalmak az a joga, hogy Ausztria-Magyarország stratégiaiilag fontos pontjait megszállhassák, de külön lett kimondva, hogy a közigazgatást a megszálló csapatok állomás-parancsnokságainak ellenőrzése mellett, egyelőre tovább is a helyi hatóságok intézik.

A csapatok a szerződés értelmében teljes fegyverzettel mehettek el a harcterről és magukkal vihették a szervezetszerűleg a hadosztályhoz és hadtesthez tartozó tüzérségnek a felét, a hozzátartozó felszereléssel együtt. Ezen tüzérségi anyag másik fele, továbbá az összes, a magasabb kötelékekhez tartozó és a kiürítendő területen levő nehéz tüzérségi anyagot vissza kellett hagyni és az ellenségnek átadni.

Ezen nehéz tüzérségi anyagnak az elvitelére a rendelkezésre álló rövid idő alatt még gondolni sem lehetett. Azt hetekig és hónapokig tartó munkával, sok esetben részletekben szállítottuk arra a helyre, ahol az be lett építve.

Kimondotta végül a fegyverszüneti szerződés, hogy Ausztria-Magyarország a demarkációs vonal határain belül legfeljebb 20, a háború előtti békelétszámra csökkentett hadosztályt tarthat fegyverben.

Ebből a 20 hadosztályból 10 esett Magyarországra.

Ismételjük tehát a fegyverszüneti szerződésnek Magyarország szempontjából lényeges pontjait:

Magyarországba fegyveresen visszahozhattuk az összes magyar csapatokat és azokból 10 hadosztályt fegyverben tarthattunk továbbra is. Az ország területének sértetlensége a békekötésig biztosítva volt, a magyar közigazgatási hatóságok a helyükön maradtak.

Ez a helyzet igen kedvező volt. Tíz hadosztály békeállományon kb. 70.000 embert jelent. Hadiállományra felemelve pedig közel 150.000 főnyi fegyveres erőt képvisel.

Ez az erő, a határok védelmének figyelembe vétele mellett, az ország területén kellően elosztva, lehetetlenné tette volna, hogy cseh, szerb vagy oláh megszállásnak legyünk kitéve. De még ha stratégiailag fontos pontok megszállása címén túrnunk is kellett volna az ország egyes pontjainak elfoglalását, semmi esetre nem kellett túrnunk egész országrészek megszállását és közigazgatás szempontjából idegen impérium alá vételét. Ennek jogosan fegyveresen ellenállhattunk volna a Pádulai fegyverszüneti szerződés értelmében.

Tudjuk, mily állapotban voltak akkoriban azok a kis államok, melyek Magyarországot körülvették. Az alakulóban lévő cseh-szlovák állam nem számított katonailag. Egy magyar ezreddel megakadályozhattuk volna az egész cseh betörést. A szerb és az oláh haderők állapota sem volt olyan, hogy hazájukat védő 10 magyar hadosztállyal, az eredményre való kilátással, felvehették volna a harcot.

Tíz hadiállományra emelt magyar hadosztállyal akkor, akár mind a három szomszédos állammal is a biztos sikerre való kilátással szállhattunk volna szembe.

Jogtalan, azaz a fegyverszüneti szerződéssel ellentétben álló megtámadtatás esetén azonban nemcsak ezzel a 10 hadosztállyal rendelkezhattünk, hanem a harcterről hazajött közel egy millió magyar katonával is. Ezeknek behívására jogunk volt, ha szomszédjaink, a szerződés rendelkezéseit nem respektálva, betörnek az országba. Olyan erőforrásunk állott rendelkezésünkre az ország határainak védelmére, mely minden körülmények között biztosította az ország területének sértetlenségét.

Az előadottak után, azt hiszem, hogy a nem katona is felismeri azt, hogy a magyar csapatoknak fegyveresen hazahozatalával és az engedélyezett 10 magyar hadosztály fegyverben tartásával megakadályozzuk az ország legkisebb részének is megszállását, és Horvát-Szlavónország területét kivéve, teljesen sértetlen marad Magyarország területe a végleges békekötésig.

Hogy azután a békekötésnél mit adtunk volna le az ország testéből, arra nézve alkosson mindenki magának véleményyt. Ha becsületesen álljuk a megállapodást, hogy a nemzetiségek a Wilsoni elveknek megfelelően megkérdéztessenek, hová, illetve mely állam fennhatósága alá akarnak kerülni, akkor népszavazásra kerül a dolog az ország egyik-másik részén. Ezt a népszavazást az ország egész területének birtokában tartjuk meg és esik minden erőszakoskodás, illetve befolyásolás az utódállamok közigazgatási hatóságai részéről a lakosságra.

Jellemző a szomszédjainkra, hogy minden tőlük telhetőt megtettek a népszavazás megakadályozására, ők voltak az

urak az ország megszállva tartott részein, gyakorolhatták a befolyásukat a népszavazásnál, a hatósági erőszak alkalmazásától minden bizonnyal nem riadtak vissza és mindezek dacára nem merték megkockáztatni a népszavazást. Tudták, mi lesz az eredmény, ha a népet megkérdezik.

Szomszédjaink, hogy megakadályozzák a népszavazás elrendelését, a néprajzi viszonyokat meghamisító kimutatásokat terjesztettek a Párisban ülésző főhatalmak elé és el is érték céljukat.

Az ösmert Millerand-féle kísérőlevélben az általunk kért, de a szövetséges hatalmak által el nem rendelt népszavazásokra vonatkozólag a következőket olvashatjuk: „A szövetséges és társult hatalmak fölöslegesnek tartották a népesség ily irányú megkérdezését, mert meggyőződtek róla, hogy ha ez a megkérdezés az őszinte véleménynyilvánítás teljes biztosításával történne, nem vezethetne számba vehetően más eredményre, mint amilyenre Közép-Európa néprajzi viszonyainak és nemzeti aspirációinak tüzetes vizsgálata vezette a hatalmakat.”

Ki érti meg ennek a kijelentésnek a logikáját?

A szóban lévő területek, amelyekre mi a népszavazást kértük, az őket megszállva tartó idegen hatalmak közigazgatása alatt állottak. Az őszinte véleménynyilvánítás teljes biztosítása módjukban állott. Nem kellett attól félniük, hogy a nép Magyarország javára befolyásoltatik.

Nem volt semmilyen ok arra, hogy a háború alatt annyira hangoztatott elvet, a nép megkérdezését, a háború után

egyszerűen sutba dobják, annak érvényesülését megakadályozzák azok, akik a nép szabadságát mindenkör oly nagy hangon hirdették.

Még a vak is látja, hogy a Millerand-féle levélben foglaltak csak palástolására szolgálnak annak a körülménynek, hogy a hatalmak féltek a népszavazástól, féltek attól, hogy ez a szavazás a magyarok javára döntené el az ország megszállva tartott részeinek hovatartozását, még ott is, ahol a nemzetiségek többségben vannak.

Egyedül Sopronban tudtuk elérni a népszavazás megtartását.

Visszatérve az előbb feltett kérdésre, mi lett volna, ha Hadik János gróf deignált miniszterelnök idejekorán át tudja venni a kormányhatalmat, egyszerű a válasz.

Nem térünk el a megkötött fegyverszüneti szerződéstől. Nem kötünk külön katonai egyezményt. Fegyveresen hozzuk haza a magyar katonákat, a békekötésig nem veszítünk el az ország területéből bármit is. 150.000 főnyi hadiállománnyal bíró magyar hadsereg birtokában vagyunk a béketárgyalások idejében s Magyarország területéből csakis azokat a részeket veszítjük el, ahol a népszavazás eredménye azt magával hozza. A fegyverszüneti szerződés értelmében nem voltunk másra kötelezve, mint a népszavazás megtartására. Az ország területére esetleg benyomuló ellenséggel szemben minden erőnkkel, tehát az összes kiképzett katonáinkkal volt jogunk szembe szállani, mivel a fegyverszüneti szerződés nekik ilyen benyomulásra jogot nem adott.

Rá kell, hogy térjek most azon események leírására, amelyek tényleg történtek, és amelyek az ország feldarabolásának közvetlen okai voltak.

Weber gyalogsági tábornok, a fegyverszüneti bizottság vezetője, Páduából kérdést intézett a magyar kormányhoz, hozzájárul-e a kormány ahhoz, hogy a kiküldött bizottság Magyarország nevében is megköthesse a fegyverszüneti szerződést.⁶

Amikor ugyanis az olasz hadsereg főhadiszállásán mindkét fél megbízottjai tárgyaltak, ösmeretésekké váltak a Magyarországon végbement események. Megtudták, hogy Károlyi Mihály kormánya a királynak letett eskü alóli felmentését kérte illetve kieroszakolta és valószínűleg látták ott is, amit idehaza mindenki tudott, hogy a kormány a köztársaság vizei felé evez. Ezért szükséges volt annak tisztázása, vajon Weber gyalogsági tábornok Magyarország nevében is tárgyalhat, illetve köthet szerződést.

Károlyi Mihály a magyar kormány nevében táviratilag hozzájárulását adta ahhoz, hogy Weber tábornok Magyarország nevében is kötheti a szerződést, amit Weber tábornok az olaszokkal kötött.

Szerencsétlen összejátszása volt a véletlennek, hogy éppen azokban a napokban, amikor a fegyverszüneti tárgyalások folytak, ment végbe Magyarországon a felfordulás. Ak-

⁶ L. Weber tábornok, erre vonatkozó cikkét a Pester Lloyd 1928. május 9-iki reggeli lapjában.

kor hangzott el az a meggondolatlan, hazaárulással egyenlő, ország rontó kijelentése a magyar hadügyminiszternek, hogy nem akar katonát látni. Akkor ment ki a magyar kormány parancsa a magyar csapatok azonnali lefegyverzésére, illetve a fegyverek letételére.

Ezek a Magyarországból jövő kedvezőtlen hírek nagymértékben befolyásolták, a mi kárunkra, a fegyverszüneti tárgyalásokat. Ellenfeleink látták mennyire gyöngülünk napról-napra és ennek következménye az volt, hogy mint teljesen legyőzöttel tárgyaltak velünk, azaz tulajdonképpen nem is volt szó egyenlő felek közötti tárgyalásról, hanem egyszerűen közölték velünk a feltételeket, amelyeket el kellett fogadnunk.

Ha a budapesti felfordulás be nem következik, jobb feltételeket kapunk, hiszen az olaszok is ki voltak merülve és náluk is hajszálon függött minden. Ha mi akkor, abban a helyzetben vagyunk, hogy az ellenállást még csak rövid ideig folytathatjuk, bizonyára nem következett volna be a háborúnak a részünkre oly siralmas vége.

Szimptomatikus a magyar kormány tagjainál akkor uralkodott hangulatra az az eljárás, amelyet a magyar csapatok lefegyverzését illetően követtek. Eddigi ellenségeink megtisztelték a katonáinkat azzal, hogy a fegyverek elvételét még csak nem is említik a fegyverszüneti szerződésben, nem látnak veszélyt abban, hogy katonáink fegyveresen vonulnak el a harcterről. Nem tartanak attól, hogy ennek reájuk nézve hátrányos következményei lehetnek.

Ellenben a magyar kormány fél a fegyveresen hazaérkező magyar katonától. Lehetőleg messze az ország határától, még idegen földön fegyvereztetni le a katonákat. Parancsot parancs után küld ki a magyar kormány a magyar csapatokhoz a fegyverek letételére.

Azoktól a katonáktól pedig, akik ezt a megszégyenítő parancsot teljesíteni nem akarják, fegyveresen vonulnak vissza a hadszíntérről és így érik el hazájuk határát, ott a határon veszik el a fegyvert, még mielőtt a katona az ország földjére tenné a lábát.

Vajon mi lehetett ennek a nehezen megérthető magatartásnak az oka?

Nem gondolhatunk más okra, mint arra, hogy Károlyi Mihályt és érdektársai féltették a hatalmukat a visszatérő katonáktól. Féltettek is attól, hogy a még meg nem fertőzött, legnagyobb részben királyhű csapatok elkergetik az egész bandát, Károlyi Mihály kormányával együtt és visszaállítják a régi törvényes rendet, ha felismerik ennek a társaságnak a végcéljait, felismerik annak a köztársaság felállítását célzó szándékát.

Azok a férfiak, akik oly meglepetésszerűen, csak az utcai csőcselék segítségével jutottak a bársonyszékekbe és a hatalomhoz, úgy látszik, abban a nézetben voltak, hogy jobb vagy legalább is jövedelmezőbb miniszternek lenni egy kis magyar köztársaságban, mintsem előbbi jelentéktelenségükbe visszatérni a háromszor is nagyobb Nagy-Magyarországban.

Vesszen inkább a haza, de diadalmaskodjék az egyéni ambíció és egy érdekszövetségben levő kis társaság anyagi érdeke.

Károlyi Mihály gróf, a régi magyar főnemes, egyik napról a másikra megtagadja a magyar alkotmány és a magyar király iránt eddig tanúsított hűséget. Teszi ezt, mert az őt körülvevő, nálánál sokkal okosabb férfiak le tudják venni a lábáról egyéni ambícióinak táplálásával és a köztársasági elnöki széssel való megkínálás csillogtatásával.

Pedig mily másképpen alakul minden, ha csak egy kis okossággal és megfontoltsággal cselekszik Károlyi Mihály gróf és felhasználja azokat az előnyöket, amelyeket a Magyarország nevében is megkötött fegyverszüneti szerződés az országnak nyújtott.

Hazahozatja fegyveresen a magyar katonákat, melyek visszahozatalát az ország védelmére alig négy héttel azelőtt a képviselőházban oly erélyesen követelte. Haladék nélkül felállíttatja a magyar hadsereget és megszervezteti az ország határainak védelmét.

Ha mindezt megteszi, oly hatalmi és tekintélyes helyzetbe hozhatta volna a különben a király által is elismert teljesen független és önálló Magyarországot, amilyen polcon ez az ország évszázadok óta nem állott.

Feldarabolásról szó nem lehetett volna és valószínű, hogy erős és hatalmas Magyarország kötelékéből a nemzetiségek egyike sem kívánczik más állam impériumába.

Ha így cselekszik, megbocsátja neki mindenki a felfordulás okozását, meggyőzi honfitársait szándékainak hazafias

voltáról, melléje áll az egész ország és kormánya a legerősebb kormányok egyike lehetett volna.

Sajnosan azt kellett látnunk és tapasztalnunk, hogy Károlyi Mihály gróf kormánya az ellenkezőjét cselekedte mindannak, ami okos és hazafiasnak volt nevezhető.

Alig 24 órával kormányra jutása után megtagadta a királya iránti hűséget, visszakérte a letett esküt.

Megsértette a magyar alkotmányt, amidőn a köztársaságot kikiáltatta anélkül, hogy a magyar népet erre nézve megkérdezte volna.

Lefegyvereztette a magyar katonákat még idegen földön, elbocsátotta azokat és mellőzte a magyar hadsereg felállítását. Az ország határainak védelmére nem tett semmit. Szabad lett az ország határa. Szabad prédája lett hazánk szent földje a körülöttünk leselkedő szomszédoknak.

Tette mindezt azért, hogy a köztársaság kikiáltásának mi sem álljon útjában.

A fegyverszüneti szerződésnek a magyar kormány nevében is való megkötéséhez, amint ezt már megemlítettük, Károlyi Mihály megadta a hozzájárulását.

24 órával a fegyverszüneti szerződés megkötése után kinyilatkoztatja és értesíti a hadsereg főparancsnokságot, hogy a magyar kormány Weber gyalogsági tábornokot nem ismeri el a fegyverszüneti tárgyalások közös megbízottjaként. Csak a viszonyok súlya alatt és nehogy a maga okozta késleltetés a fegyverszüneti tárgyalások lezárását befolyásolja, adta a beleegyezését a magyar kormány nevében ahhoz, hogy Weber

gyalogsági tábornok Magyarország érdekeit is képviselje.

Kijelenti most, hogy a páduai szerződés Magyarországot nem köti, külön szerződést akar kötni Magyarország nevében. Ezzel a kijelentéssel egyidejűleg lépéseket is tesz a magyar kormány a külön szerződés megkötése iránt.

Károlyi Mihály miniszterelnök személyesen utazik Belgrádba Jászi és Linder miniszterek kíséretében a Szaloniki felől Magyarország határai felé előnyomuló Antant hadsereg főparancsnoka, Franchet d'Esperay tábornok elé.

Ismeretes az a lealázó fogadtatás, melyet a magyar kormány tagjai Belgrádban a francia tábornok részéről elszenvedtek. Lovaglóruhában, lovaglópálcával a kezében fogadta őket. Állva hallgatta meg a magyar miniszterek kívánságait, leültetéssel meg sem kínálta azt a Károlyi Mihályt, aki rövid idővel azelőtt úgy a magyar parlamentben, mint a magyar sajtóban is, dicsekedett azokkal az összeköttetésekkel, melyekkel a nyugati hatalmaknál rendelkezik és nem egyszer hangoztatta, hogy egyedül ő képes, összeköttetéseinél fogva, kedvező, illetve elfogadható békét Magyarországnak hozni.

1918. november 18-án, közvetlenül a belgrádi kirándulás után, azt íratja Károlyi Mihály a magyar lapokkal, hogy külföldre utazik azzal a céllal, hogy az Antanthatalmakkal a magyar béketárgyalásokat megkezdjé. Hozzáteszi azonban óvatosságból, hogy az biztos, miszerint nem fog tudni oly kedvező békével hazatérni, mint amilyet két évvel azelőtt hozhatott volna.

E napon szikratáviratot intéz a magyar népkormány nevében az Észak-amerikai Egyesült Államok elnökéhez, Wilsonhoz. Ebben a táviratban elhárít magától minden felelősséget a történelem és a magyar nemzet előtt az elmúlt rendszer bűneiért.

Lealázó, mint a belgrádi fogadtatás, volt az a katonai egyezménynek nevezett szégyenteljes megállapodás is, melyet Belgrádban november 13-án aláírtak Magyarország kiküldöttjei.

Ez a katonai egyezmény Magyarországra sokkal súlyosabb feltételeket rakott, mint a Diaz-félé fegyverszüneti szerződés. A katonai egyezmény aláírásával vette kezdetét Magyarország nagy részének megszállása.

Nem lehet semmilyen kétség aziránt, hogy Franchet d'Espéray tábornok, mint az Antant hadseregeinek egyik vezető tábornoka, minden részletét tudta annak a fegyverszüneti szerződésnek, melyet a szövetséges és társult hatalmak az osztrák-magyar monarchiával Páduában kötöttek és tudott arról is, hogy Diaz tábornok a versaillesi legfőbb haditanács megbízásából ezt a szerződést Ausztria-Magyarország összes, kifejezetten kimondva, a balkáni frontra való érvénynyel is kötötte, aminek folytán a fegyverszüneti szerződés őt (Franchet d'Espéray tábornokot) is kötelezte.

Ebből pedig az következik, hogy a hadseregével a magyar határ felé közeledő francia tábornok nem lehetett felhatalmazva vagy megbízva külön fegyverszüneti megállapodás létesítésére.

De viszont nem is volt ok arra, hogy Franchet d'Espéray el ne fogadja a magyarok felajánlkozását és fel ne használja az alkalmat arra, hogy az eddigieknél sokkal súlyosabb feltételeket rakjon Magyarországra vállaira, amikor az erre szóló alkalmat jóformán tálcán hozva felkínálta a magyar kormány; az előbbi szerződésnek Magyarországot kötelező voltát tagadva és külön szerződés kötését ajánlva.

Párizsból kapott felhatalmazás alapján megadta a francia tábornok a magyar kormánynak, amit ez akart, más köntösben, katonai egyezmény név alatt és ezzel megnyomorította ezt a szegény országot.

A szövetséges hatalmak minden bizonnyal nem ösmerék volna el érvényesnek a katonai egyezményt, ha ez enyhébb feltételeket tartalmazott volna, mint a fegyverszüneti szerződés.

Közbejátszott a katonai egyezmény megkötésénél az a körülmény, hogy a nyugati hatalmak látva, mily emberek kerültek Magyarországon uralomra, joggal tarthattak attól, hogy Oroszországhoz hasonló viszonyok fognak keletkezni nálunk is. Ezeket mennél kisebb területre szorítani, az ország nagy részének megszállása által látszott ebben a tekintetben érdekükben fekvőnek.

A belgrádi katonai egyezmény volt Magyarország kálváriájának kiinduló pontja.

Az egyezmény azzal kezdődik, hogy Magyarország kötelezi magát az ország tekintélyes részének nyolc napon belül való kiürítésére, az ott levő csapatok visszavonására. Bele-

egyezését adta továbbá Magyarország, hogy a szövetséges hatalmak ezeket a kiürített területeket csapataikkal teljes hatalommal megszállhatják.

Kiürítettük a Baranyát Pécs várossal, a Bácskát Szabadkával és Bajával, a Bánátot a Marosig és feladtuk Erdély legnagyobb részét.

Magyarországnak a fegyverszüneti szerződés szerint megengedett 10 hadosztály helyett csak 6 hadosztály fegyverben tartására adott engedélyt a katonai egyezmény. Köteleztük magunkat 2600 vagon és 150 mozdony átadására, a dunai monitorok kiadására. Majdnem az összes vontatógőzösök és uszályhajók beszolgáltatására. Munkáscsapatok kirendelésére, 25.000 ló szállítására egy hónapon belül. Fegyverek és hadiszerek átadására. A posta, szikratávíró, telefon és távírda, valamint a vasutaknak a szövetségesek ellenőrzése alá helyezésére stb.

Végzetesek voltak ezen katonai egyezmény következményei.

A románok és szerbek rögtön bevonultak az országnak általunk kiürített részeibe. Felső-Magyarországon a tótok néhány vezetője kikiáltotta Turócszentmártonban a cseh államhoz való csatlakozást. Jászi magyar miniszter, nemhogy bármit is tett volna ez ellen, sőt ő maga adta át a hatalmat a szlovák Radának. Bevonulhattak tehát a csehek is az országba. Megszállták annak északi részeit Pozsonyig és Kassáig bezárólag.

Ez a váratlan, előre sem sejtett eredmény növelte a körülöttünk leselkedő kis államok mohóságát és szomját Ma-

gyarország területeire. Napról-napra fokozottabb igényekkel léptek fel, látva, hogy Magyarország nem védekezik. Kívánságukra és sürgetésükre megváltoztatták többször a szövetséges hatalmak azt a bizonyos demarkacionális vonalat, ameddig az ország területét ki kellett üríteniük. Mindinkább kisebb lett az ország területe, nagyobb a megszállott része.

Egy bizonyos fokig még a nyugati nagyhatalmak keltek a mi védelmünkre, amennyiben kis szomszédjaink mérték nélküli követeléseit mérsékeltek és azokat a lehetőség szerint az előnyomulásban vissza is tartották.

Nem ösmerem a belgrádi tárgyalások részleteit. De abból, ami a köztudomásra jutott katonai egyezményből kitűnik, teljesen érthetetlen a magyar miniszterek magatartása.

Azt hinné az ember, hogy akkor, amikor Károlyi Mihály gróf és minisztertársai tudatára jutottak annak, hogy Magyarország külön fegyverszüneti kérésének még a kísérlete is hová vezet, mily végzetes következményekkel jár az Magyarországra nézve, mint magyar emberek észre térhetek volna és visszalépnek azzal a kijelentéssel, hogy nem kívánnak külön szerződést kötni, hanem megmaradnak a Magyarország nevében is jogerősen megkötött páduai fegyverszüneti szerződés mellett, amely Magyarország integritását a békekötésig biztosította és amely Magyarország volt ellenségeit úgy kötelezte, mint ahogyan minket kötelezett.

Már csak a lealázó fogadtatás miatt is vissza kellett volna lépniük a magyar minisztereknek a külön fegyverszüneti

szerződés kötésének kísérletétől, abba kellett volna hagyniuk a tárgyalást és visszatérni Budapestre.

Vajon mik lehettek a belgrádi kirándulás indító okai? Mi készíthette Károlyi Mihály gróft a hazánkat eláruló katonai egyezmény megkötésére, mely országunk feldarabolásának, nemzetünk katasztrófájának közvetlen oka volt?

Nem találunk más magyarázatot Károlyi Mihály cselekedetére, mint azt a törekvést, hogy a köztársaság kikiáltásának minden akadályát az útból eltávolítsa.

A mindkét ország nevében egy közös bizottság által kötött páduai szerződés kapocsnak volt tekinthető Ausztria és Magyarország között. Valószínű volt, hogy a szerződés végrehajtásánál sok oly kérdés fog felmerülni, mely nem intézhető el Magyarország vagy Ausztria által külön-külön, hanem szükséges lesz még a jövőben is, hogy ebben a kérdésben egy közös szerv működjön, és hogy az uralkodó döntése is kikérressék.

Az uralkodóhoz való viszony sem volt annyira tisztázva, mint ahogyan volt ez abban az esetben, ha a szerződés nem létezőnek tekintetik, illetve Magyarországot nem kötelezőnek nyilvánítatik ki.

Ez vezethette a magyar kormányt, amikor a páduai szerződést megtagadta. Megszakított minden köteléket, mely a már november hó 1-én a királynak tett eskü alól felmentett kormányt feszélyezhette. Egyszóval tabularázát csinált és úgy állította be a dolgot, hogy Magyarország már november 1-seje óta teljesen önálló független állam, mely úgy a

királlyal, mint az Ausztriával való kapcsolatot teljesen felbontotta.

Ha a történet a jövőben magyarázatot is találna és megbocsátaná Károlyi Mihály grófnak a felfordulásig tanúsított hazafiatlan viselkedését, soha nem bocsátható meg neki, amíg magyar ember él ebben az országban, az országot az ellenségeinknek kiszolgáltató katonai egyezmény megkötése.

Azt halljuk és olvassuk gyakran, hogy a trianoni békeszerződésben vették el Magyarországtól az ország területének kétharmad részét.

Ez a beállítás csak formailag felel meg a történeti hűségnek, tényleg nem felel meg annak. Az ország kétharmad részét már 1918-ban vették el tőlünk, Trianonban csak írásba foglalták azt a tényleges állapotot, mely már 1918-ban előállott.

A békét diktáló nagyhatalmak nem tudták megváltoztatni ezt a kialakult területi állapotot. De valószínűleg nem is akarták ezt tenni. Hiszen Magyarország megcsonkítása mentül nagyobb mérvben érdekében fekvőnek látszott a nyugati hatalmaknak, főleg Franciaországnak. Erősebbek lettek ezáltal a nagy antant szolgálatában álló kis államok és gyengébb lett Magyarország, amelynek fiai oly hős katonáknak bizonyultak a nagy háborúban. Magyarország gyöngítése a nagyhatalmak szemében egy esetleg újból kitörő háborúra való tekintettel is kíváncsnak tűnhetett.

Az új területi rendezésnek egész Európára ártalmas gazdasági következményeire úgy látszik nem gondoltak vagy azokat akkor felösmerni nem tudták.

Nem várhattuk a nagyhatalmaktól, hogy Magyarország területét megszállva tartó és onnan kimenni vonakodó kis államok ellen erőszakkal lépjenek fel. Elég volt nekik a háborúból.

De miért is védték volna Magyarországot, ha ez az ország maga magát védeni nem akarja, minden ellenállás nélkül tűrte az ország megszállását.

Miért áldozza fel akár Franciaország, akár Anglia vagy Olaszország csak egy katonája csontjait is arra a célra, hogy Magyarország területét visszanyerje, hogy a betolakodók onnan kiszoríttassanak.

A nagyhatalmak le voltak kötve ígéretekkel a kis államoknak. Értékes volt azok segítsége, amikor rosszul ment a nagyhatalmak sorsa a háború alatt. Nem lehetett most hálátlansággal fizetni és őket a kívánt terjeszkedésben megakadályozni, tőlük a koncot elvenni.

Wilson, az Észak-amerikai Egyesült Államok elnöke volt az egyedüli személy, akitől oltalmat és segítséget várhattunk. Neki, mint Amerika képviselőjének közömbös lehetett ugyan az, hogy Magyarország milyen határokkal bír a békekötés után. Nem lehetett azonban a számára közömbös, vagy mondjuk jobban, nem volt szabad, hogy közömbösen kezelje azt a kérdést, betartatnak-e az általa a háború alatt hirdetett doktriner elvek vagy pedig egyszerűen szegre akasztják azokat, amint ez tényleg meg is történt.

Az egész világ várta a háború végén, hogy ez a tudós professzor az igazság és méltányosság érvényesülése érdekében

fog a porondra lépni, hogy hirdetett elveinek tiszteletben tartását fogja követelni. Ez úgyszólván erkölcsi kötelessége is volt, mert elveinek hirdetésével gyakorolt befolyást a központi hatalmak népeire, azt mondhatnánk, elbolondította őket. Előmozdította náluk a békekötés hajlandóságát.

Az Egyesült Államok elnökének döntő befolyását a békétárgyalásoknál vártuk mi és várta úgyszólván mindenki.

Ösmeretesek Wilson elvei, melyek szerint nem szabad a népeket ide-oda tolni, mint a sakkjátéknál a figurákat. Ennek megfelelően kötelessége volt a népszavazás megtartását követelni a nemzetiség-lakta vidékeken.

Ezt azonban nem tette, tűrte elveinek kicsúfolását. Tűrte, hogy a békekötéseknél a népeket a valóságban ide-oda tolták, mint a sakkjátéknál a holt figurákat. Tűrte a legnagyobb igazságtalanság megtörténtét.

Ha Wilson annyira gyengének nem bizonyul és megteszi azt, amit minden ember várt tőle, akkor megtartják Magyarország nemzetiségi vidékein a népszavazást és nyert ügyünk van. Nem kerültünk volna a jelenlegi szerencsétlen állapotba, amikor a színmagyar lakosság tekintélyes része idegen járom alatt nyög és viseli az elnyomatás igáját.

Wilsonban csalódott mindenki, nemcsak az idegen államok polgárai, hanem az ő honfitársai is, akik ezt nyíltan beismerik. Már a hivatalos Amerika is vallja, hogy igazságtalan volt a trianoni békekötés.

A békét diktáló nagyhatalmak teljesen félretolták Wilson a békétárgyalásoknál. Érthetetlen, hogy miért tűrte

ezt. Nem tudjuk, miként nyerték meg őt a nagyhatalmak oly mérvben a saját önző terveiknek. Nem tudjuk azt sem, mi igaz abból, amit erre nézve beszélnek, nemcsak minálunk, hanem odaát a tengeren túl is: Állítólagosan valóságos tömjénezés folyt a személye körül, amivel elkábították és az ajándékokat vagonszámra vitte magával vissza országába.

Mi csak azt tudjuk, hogy a győző nagyhatalmak azt cselekedték velünk, amit akartak.

Temperley Harold, angol történétíró - semmiképpen a mi barátunk - tanulmányt írt arról: „*Hogyan jutott Magyarország mai határaihoz.*” Elösmeri ezen tanulmányban, hogy Pozsonyban a béketárgyalások idején csak magyarok és németek laktak, a Csallóközben, továbbá Arad, Nagyvárad és Szatmár által jelzett határsávban kizárólag magyar volt a lakosság. Ő maga, aki a békedelegáció tagja volt, elismeri, hogy etnográfiai elvek nem lettek betartva és azt mondja, hogy az angol és az amerikai békedelegáció tagjai csak igen nehezen járultak hozzá a franciák által követelt megoldáshoz, amelynek komolyan vehető megindokolását találni nem lehetett. A kis államok nem akartak azonban Magyarországból kimenni és így nem lehetett mást tenni, mint elfogadni azok követeléseit.

Azokat az embereket, akik a harctéren holtan fekvő katonáktól vagy magukkal tehetetlen sebesültektől elveszik az óráját és a pénztárcát, az emberiség a legnagyobb megvetéssel sújtja és tettenérés esetén agyonlövétéssel bünteti őket.

Magyarország helyzete 1918. év végén, amikor Károlyi Mihály gróf kormánya katonákat nem akarván látni elbocsátotta a harcterekről visszaérkező katonákat és eldobatta a fegyvereket; hasonló volt ahhoz a sebesülthöz, aki magát védeni képtelen állapotban tehetetlenül fekszik a csatatéren. A szomszédok felhasználták Magyarország ezen védtelen állapotát, rajtaütöttek az országon és elvettek tőle annyit, amennyit csak tudtak. Hogy még ennél is többet nem vettek el, ez nagyrészt annak a körülménynek tudható be, hogy különben egymással marakodtak volna össze.

Temperley könyvében olvassuk, hogy a béketárgyalásoknál ezek a szomszédok vonakodtak visszaadni azt, amit a védtelen országtól elvettek és így a nagyhatalmak nem tehettek egyebet, mint ezen kis államok követeléseit elfogadni.

Azt látjuk itt, hogy egészen más szempontok szerint ítélik meg az egyes ember cselekedeteit, mint az országok és nemzetek ténykedéseit. Amit az egyes embernél megvetéssel sújtanak, az meg van engedve - ezek szerint - az államoknak, ha a hatalom és az erőszak azt szankcionálja!

A magyar nemzetgyűlés, amikor Magyarország kényszerhelyzetében elhatározta a trianoni békeszerződés törvénybeiktatását, 1920. évi november hó 15-én ünnepélyes nyilatkozatot tett. Érdemes ezt emlékezetünkbe visszahívni:

„A nemzetgyűlés, midőn a trianoni béke törvénybeiktatását elhatározza és annak ratifikálásához beleegyezését adja, az isteni igazság színe előtt és az emberiség lelkiismeretéhez fordulva kimondja, hogy ezt a békeokmányt valót-

lan adatokon alapulóknak, igazságtalannak és az emberiség közös érdekeibe ütközőnek tartja, hogy nem a tények és az érdekek kétoldalú megvitatásának, s ebből folyó egyezménynek az eredménye, hanem egyoldalú idegen akaratnak ránk való erőszakolása; hogy a nemzetgyűlés tehát csupán ennek az ellenállhatatlan kényszernek engedve járult annak ratifikálásához, hogy e tényével nem róhat kötelezettségeket azon területekre, melyek benne képviselve nincsenek, nem szűnik meg abban bízni, hogy a ma uralkodó szenvedélyek lecsillapultjával beálló jobb belátás utat fog nyitni a békekötés neve alatt elkövetett égbekiáltó igazságtalanságnak jóvátételére.”

ZÁRSZÓ

Könyvem bevezető soraiban mondtam, hogy csak azt fogom megírni, amit láttam, saját tapasztalatból tudok.

Ezt a kijelentésemet meg kell ismételnem most, amikor a könyv végére értem. Meg kell ismételnem azon okból, mert saját magam is érzem, hogy vannak a könyvben oly részek, ahol az olvasó nem lát teljesen tisztán, ahol többet szeretne megtudni, mint amennyit a könyvből kiolvasott.

Én ezt a többet hozni nem tudom. Nem írhatok olyan dolgokról, amelyekről tudomásom nincsen.

Hiszem és remélem azonban, hogy könyvem elolvasása után megkapjuk ezeket a hiányzó felvilágosításokat és kiegészítéseket olyanok tollából, akik azokban a kritikus napokban és órákban az ország vezetésében részt vettek vagy előkelő politikai állásokat foglaltak el és ennek következtében beláthattak oda is, ahová a katona belátni nem tudott.

Igen érdekes volna pl. megtudni azokat a tudomásom szerint eddig fel nem tárt okokat és mozgató erőket, melyek a Károlyi Mihállyal szemben követett magatartásánál a magyar kormányt irányították illetve befolyásolták.

Én csak a tudomásomra jutott tényeket tudtam előadni, amidőn könyvem 78. oldalán megírtam, hogy a budapesti államrendőrség nyomozása 1918 tavaszán ahhoz a meg-

lepő eredményhez vezetett, hogy az akkor észlelt és elterjedt államellenes és antimilitarista mozgalom élén Károlyi Mihály gróf állott és hogy akkor a rendőrségi előterjesztés alapján készen volt Vázsonyi Vilmos igazságügy miniszter javaslata Károlyi Mihály elfogatására; végül, hogy a minisztertanács az elfogatást ezen javaslat ellenére el nem rendelte. Sőt mi több, olyan rendelkezéseket tett, melyek azt a célt szolgálták, hogy az ország ne tudja meg a valóságot. A sajtóbizottság útján utasítottak a lapok, hogy Károlyi Mihály kémkedési ügyéről ne írjanak, a Konstans ügyben hozott cikkeket tartalmazó lapok pedig a külföldre nem bocsáttattak.

A közönséget nagyon érdekelné megtudni, mi volt az, amit a rendőrség nyomozása megállapított Károlyi Mihályról és hogyan indokolta Vázsonyi igazságügy miniszter elfogatási javaslatát, mely minden biztonnyal írásban terjesztett a minisztertanács elé, végül mik voltak az okai annak, hogy a kormány semmilyen eljárást nem indított Károlyi Mihály ellen és őt már akkor ártalmatlanná nem tette.

Nem található elfogadható ok arra, hogy ezen adatok a nyilvánosságra ne kerüljenek, amikor a bíróság is kimondta Károlyi Mihály ellen hazaárulás és felségsértés miatt hozott ítéletében, hogy külföldi kémekkel érintkezett, a hadsereg felbomlását propagáló Galilei-kört támogatta, elhatalmasodással tárgyalásokba bocsátkozott, katonatanácsot szervezett, hogy a budapesti katonai helyőrséget a forradalomnak megnyerje és ennek eredménye az októberi

lázadás, a katonai haderők széttűllesztése és az országhatárok feladása volt stb.

Tisztázatlan továbbá az is - bár valószínűleg összefügg a gróf Károlyi Mihállyal szemben a kormány által már a nyáron követett magatartás indító okaival -, hogy mi akadályozta a magyar kormányt abban, hogy a Nemzeti Tanácsot, mint forradalmi alakulatot mindjárt megalakulása pillanatában feloszlassa és tagjait letartóztassa, miért nem tett a Nemzeti Tanács ellen semmit még akkor sem, amikor ez október 26-i kiáltványát bocsátotta ki, amelynél élesebb hangú forradalmi kiáltvány nehezen gondolható el és amelynek az éle éppen a Wekerle-kormány ellen irányult.

Nézet dolga lehetett - a statárium javaslatnak a minisztertanácsban való megtárgyalása alkalmával - annak megállapítása, vajon beállottak-e mindazok a jogi föltételek, amelyekhez a törvény a statárium elrendelését és kihirdetését köti. Nem lehetett azonban nézeteltérés abban a kérdésben, hogy a Nemzeti Tanács megalakulása és annak kiáltványa oly forradalmi tények voltak, amelyek ellen a kormánynak intézkedéseket tenni kötelessége lett volna.

Igen súlyos okai lehettek annak, hogy a kormány ezen intézkedéseket nem tette meg, ezen okokat megtudni érdekelheti a nagyközönséget.

A belgrádi katonai egyezménynek csak a pusztá tényét írhattam meg. Azokról a körülményekről, melyek Károlyi Mihály kormányát ezen katonai egyezmény megkötéséhez vezették, csak azt írhattam, ami erre nézve saját elgondolá-

som, biztos adataim nincsenek. Azt hiszem, mindenki szeretne tisztán látni ebben az ügyben is. Mi készítette a magyar kormányt a páduai fegyverszüneti szerződésnek utólagos el nem ismerésére és a külön szerződés megkötésének kívánságára. Vajon fogunk-e erre a kérdésre választ kapni?

Ha pedig most, munkám végén, választ kellene adnom, a könyv címének megfelelően, arra a kérdésre, hogy mi okozta az ország megcsonkítását, elsősorban is az 1918. októberi felfordulást, a közhatalom összeomlását kell megjelölnöm, mint okokat, mert az összeomlás nélkül Hadik János gróf veszi át a kormányhatalmat és ez esetben bizonyosan nincsen feldarabolt Magyarország.

De Károlyi Mihály kormánya jutása egymagában még nem okozhatta az ország nyomorúságát. Közrejátszottak azok az okتان és hazafiatlan cselekedetek, melyeket Károlyi Mihály, mint miniszterelnök elkövetett. Lefegyvereztette és széjjelzüllesztette a magyar hadsereget, védtelenné tette az országot és mindennek feltette a koronáját akkor, amikor szükség nélkül megkötötte a belgrádi katonai egyezményt, melyben minden kardcsapás nélkül kiszolgáltatta az ország nagy részét az ellenséges megszállásnak.

X 284546

Magyarország összeomlását az állami támogatásokból működő fő-sodratú történetkutatás ma is meghamisítva mutatja be. Pedig rengeteg új adat, megcáfolhatatlan bizonyíték került elő azzal kapcsolatban, hogy hazánk szétfelbontása két évtizedes államellenes összeesküvés eredménye volt, amelynek szálai a szabadkőműves páholyokba vezetnek. Elég csak Raffay Ernő Harcoló szabadkőművesség vagy Politizáló szabadkőművesség című könyvére gondolnunk.

Az 1900-as évek elejétől kezdve elképesztő támadássorozat indult a magyar állam intézményei ellen, amelyek célja a katolikus egyház, a magyar identitás és kultúra felszámolása. Így sodródik bele hazánk az első világháborúba, a bomlasztó erők pedig mindent megtesznek azért, hogy káros tevékenységüket a hadseregben is eredményesen fejthessék ki, hogy aztán majd az összeomlással felszínre kerüljön az a csöcselék, amely valóra váltja az országvesztők céljait.

Ezeket az utolsó drámai napokat mutatja be Lukachich Géza visszaemlékezése, aki hiteles szemtanúja volt a budapesti eseményeknek, katonai parancsnokként pedig megpróbálta a lehetetlent, megkísérelte megakadályozni az összeomlást.

Báró Lukachich Géza 1930-as években megjelent könyve beszerezhetetlen, tartalma ismeretlen a nagyközönség előtt. És nem véletlenül van indexen, hiszen híven mutatja be nemcsak a Károlyi Mihály nevével fémjelzett puccs hátterét, hanem a korabeli államvezetés abban játszott felelősségét is.

SOMORJAI BÁRÓ LUKACHICH GÉZA

(Kassa, 1865. március 29.–Budapest, 1943. december 25.) császári és királyi altábornagy, katonai szakíró. Az első világháború elején Szerbiában, később az olasz fronton harcolt. Doberdónál és Isonzónál hadosztályparancsnok volt, csapataival a legvéresebb ütközetekben is helytállt. Példamutató magatartásáért és vitézségéért 1917-ben Mária Terézia-rendet, ezzel együtt pedig bárói címet és nemesi előnevet (somorjai) is kapott. 1918-ban a hátszói biztosi csapatak parancsnokának tették meg.

2990 FT

9 786155 374388 >